

ELŐSZÓ

Ki volt Edgar Cayce?

Edgar Cayce hat könyvének együttes példányszáma az egymillió fölött jár. Tíznel több egyéb könyv szól részben vagy teljes egészében órála, életéről és képességéről. 1900-tól napjainkig magazinok tucatjai, újságcikkek százai foglalkoztak vele. Mi volt benne ennyire különleges?

Ez attól függ, kinek a szemével nézzük. Kortársai az "éber" Edgar Caycet tehetséges fényképészként ismerték. Egy másik csoport (elsősorban a gyermekek) melegszívű, barátságos tanítóként ismerték a vasárnapi iskolából. Sajat családjá nagyszerű férjnek és apának tartotta.

Az "alvó" Edgar Cayce tökéletesen más figura volt - paranormális képességekkel rendelkező ember, akit az ország minden részében ezrek ismertek, akik okkal voltak hálásak neki. Sokan voltak meggyőződve róla, hogy ő mentette vagy változtatta meg őket, amikor már mindent elveszettek hittek. Az "alvó" Edgar Cayce egyszerre volt orvosi diagnosztika, próféta és a bibliai szeretet elkötelezett hirdetője.

1954 júniusában a Chicagói Egyetem által nyilvánította ki Edgar Cayce iránti elismerését, hogy elfogadott egy doktori értekezést, amelynek az ő élete és munkássága volt a témája. A disszertáció szerzője "vallásos látnok"-nak nevezte Caycet. Ugyanabban az évben a gyermekek számára szerkesztett Rejtelmek könyve az Amerika Legtitokzatosabb Emberének címmel ruházta fel.

1877. március 18-án született a Kentucky állambeli Hopkinsville-ben, és már gyerekkorában különös "látó"-képességet tanúsított, amely túllépett az öt érzékszerv normális hatókörén. Hat- vagy hétévesen azt mondta szüleinek, hogy "víziókat" lát, és beszélni is tud velük; a látott személyek között olykor nemrég elhunyt rokonok is megjelentek. A szülei ezt a magányos gyermek túlságosan eleven fantáziájának számlájára írták; a kisfiúra amúgyis hatott a környéken tevékenykedő prédikátorok által tartott gyűlések drámai nyelvezete. Később a tankönyveket a párnája alá tette éjszakára, és ezzel a módszerrel kifejlesztette "fotografikus" memóriáját, ami sokban hozzájárul a vidéki iskolában tanúsított gyors előmeneteléhez. Ez a képessége később visszafejlődött; Edgar csak hét osztályt végzett el, és utána máris meg kellett találnia helyét a világban.

Huszonegy évesen egy írószer-nagykereskedés ügynöke lett. Ebben az időben bénulni kezdtek a torkában lévő izmok; közvetlenül fenyegette a veszély, hogy megnémul. Az orvosok nem találták betegségére szervi okát; hipnózissal próbálkoztak, de tartós hatást semmilyen módszerrel sem sikerült elérni. Edgar az utolsó szalmaszálba kapaszkodva megkérte egy barátját, hogy vigye abba a hipnotikus álomba, amelyben gyerekkorában megtanulta a tankönyveket. A barátja megadta a szükséges szuggesztiókat, és Edgar a hipnotikus álomban megtalálta saját betegségére gyökerét. Gyógyszereket és kezelési eljárásokat javasolt, amelyek sikeresen visszaadták a hangját, és meggyógyították szervezetét.

A Hopkinsville-ben és az ugyancsak Kentucky állambeli Bowling Greenben praktizáló orvosok egy csoportja igénybe vette Cayce képességeit saját betegek diagnosztizálásában. Hamar kiderült: csak a páciens nevét és a tartózkodási helyét kell megadniuk, és Cayce telepatikus úton ugyanoly könnyedén "rá tudott hangolódni" az illetőre, mintha egy helyiségben tartózkodtak volna. További információra egyetlen páciens esetében sem volt szüksége.

Az egyik fiatal orvos, dr. Wesley Ketchum megírta a különös eljárást a bostoni klinikai kutatóintézetnek. A New York Times 1910. október 9-i száma két oldalon, képes beszámolóban foglalkozott az ügygel. Attól a naptól fogva a bajba jutott emberek az ország minden pontján

igényelni kezdték a "csodatévő" ember segítségét.

Edgar Cayce 1945. január 3-án halt meg a Virginia állambeli Virginia Beachben. Jóval több, mint 14 ezer oldalnyi gyorsírási szöveg maradt utána: a negyvenhárom év alatt több mint hatezer ember számára adott telepatikus-látnoki közlések jegyzőkönyvei. Ezeket a Cayce-irodalom "Readingek"-nek nevezi. [E könyv magyar fordítása az "igazlátás" szót alkalmazza - a szóösszetétel az első öt fejezet fordítójának, Miklós Katalinnak leleménye.]

Az igazlátások már pusztán terjedelmükkel, mennyiségükkel is az egyetlen embertől származó látnoki közlések élvonalába tartoznak. Szövegük a hozzájuk kapcsolódó feljegyzésekkel, levelezésekkel és jelentésekkel együtt, címszavak ezrei alá sorolva, kereszthivatkozásokkal kiegészítve rendelkezésére áll a pszichológusoknak, diákoknak, íróknak és kutatóknak, akik egyre növekvő számban jönnek a Cayce-szövegekben vizsgálódni.

Az A. R. E. (Association for Research and Enlightenment; Szövetség a Kutatásért és a Felvilágosodásért) nevű alapítvány - postacíme: P. O. Box 595, Virginia Beach, Virginia, 23451 - 1932-ben létesült, az igazlátások megőrzése céljából. Nyitott tagságú kutató társaság lévén továbbra is rendszerezi és katalogizálja az információt, kutatásokat és kísérleteket kezdeményez, konferenciákat, szemináriumokat, előadásokat szervez. A kutatások eredményeit mindmáig az alapítvány saját kiadója tette hozzáférhetővé a tagok számára.

Ez az első eset, hogy Edgar Cayce igazlátásai népszerű, a nagyközönség számára írt könyv formájában látnak napvilágot.

Ebben a kötetben Edgar Cayce 2500 igazlátásából származó adatok találhatók, az 1925 és 1944 közötti időszakból; a tárgyalt problémák inkább pszichológiai, semmint fizikai természetűek. A mélyen gyökerező szorongások, a mentális blokkok, a tehetségkibontakoztatás, a házassági problémák, a gyermeknevelés stb. témája mind abban a megvilágításban kerül górcső alá, amelyet Cayce "karmikus minta"-ként emlegetett, és az illető lélek előző földi tartózkodásából származik.

A karmát Edgar Cayce egyetemesen érvényesülő, az ok és az okozat kölcsönhatására épülő törvénynek látta, amely a lélek számára lehetőséget kínál a testi, szellemi és lelki fejlődésre. Minden lélek (ahogy Cayce nevezte: "entitás"), amikor emberi lényként a földi síkra lép, tudat alatt hozzáfér az előző életeiben felhalmozott jellemzők, mentális képességek és tehetségek tárházához. Az entitásnak azonban le kell küzdenie az előző életeiben megtapasztalt negatív érzelmek utóhatását: a gyűlölet, a félelem, a kegyetlenség, a kapzsiság ugyanis hátráltatja fejlődésében.

Ily módon az entitás feladata, hogy újjászületések sorozatán keresztül kiegyensúlyozza a pozitív és negatív karmikus bevésődések hatását: hogy legyőzze az önző impulzusokat, és támogassa a kreatív késztetéseket. A könyv egyik leginkább gondolatébresztő része a "fölsleges" szenvedés miértjeire és hogyanjaira adja meg a logikus választ.

E kötet célja, hogy egyszerű, közérthető nyelven ismertessen néhány különös és izgalmas történetet Edgar Cayce esetei közül, s ezáltal segítsen nyújtson a mindennapi élet gyakorlati filozófiájának kialakításában.

Hugh Lynn Cayce

ELSŐ FEJEZET

"ÉLTEM MÁR MÁSKOR IS?"

1923. augusztus 10-én, egy meleg, nyári délutánon az Ohio Állambeli Dayton egyik szállodájában Edgar Cayce, a híres amerikai látnok felébredt az önmaga által előidézett hipnotikus álomból, és élete legnagyobb megrázkódtatása várta.

Cayce, minden protestánsok leghívőbbike, aki negyvenhat év alatt negyvenhatszor olvasta el a Bibliát elejétől végig, most egyre növekvő megdöbbenéssel hallgatta, amint a gyorsíró visszaolvassa a transzban mondott szavait. Ezekből egyértelműen és nyíltan az derült ki: a reinkarnáció nemhogy sületlen legenda volna: a reinkarnáció hideg, kőkemény tény.

Legelső rémületében azt hitte: tudattalan képességén gonosz erők lettek úrrá, és őt is akaratlan eszközükké tették. Már jóval korábban megfogadta, hogy ha látnoki képességei félrevezetnék, azonnal felhagy a használatukkal.

Most pedig egyre növekvő zavarral hallgatta Arthur Lammers izgatott beszámolóját arról, hogy ő, Edgar Cayce miket mondott az imént. Az üléseket Lammers kérte. Az alabamai Selma óta ő állt minden költséget. És jóllehet Edgar húsz év óta rendszeresen tartott úgynevezett "egészségi igazlátásokat" [A Cayce-irodalom a "reading" szót használja, ami elsősorban felolvasást, előadást jelent, ez azonban a magyar fordításban félrevezető lett volna. - A szerk.], melyeknek beteg emberek gyógyítása volt a célja, az okkultizmus tiltott területére mindeddig sohasem merészkedett. Lammers viszont behatóan tanulmányozta a paranormális jelenségeket és a keleti vallásokat. Ne feledjük: ez abban a korban történt, amikor az efféle tevékenység leginkább idős hölgyek szalonjaiban zajlott, akik elhunyt ölebecskéjük szellemét kutatták a kutyamennyországban.

Lammers ujjongott, Edgar kétségbeesett.

Lammers egyértelmű választ kapott mindazokra a kérdésekre, amelyekkel az alvó látnokot bombázta. Eloszlott minden kétsége. Edgar viszont élete felfelé ívelő ösvényén új, talán minden eddiginél sorsdöntőbb mérföldkőhöz érkezett. Első érzése az volt, hogy hátat fordít mindennek, és elmenekül. A pusztá lehetőség, hogy valaki egynél több életet is eltölthet emberi lényként ezen a bolygón, eretnekségnek tetszett, s ellentmondott Krisztus minden tanításának.

Viszolygott ettől a gondolattól - logikátlan, eretnek, hátborzongató eszmének találta. Már az sem volt kevés - még a hívő keresztények legjobbjai számára sem -, hogy szilárdan hinni tudjanak Krisztus ígéréteiben, miszerint előkészít számukra egy helyet Atyja házában. A saját szájából elhangzott ismeretlen szavak pedig, eltekintve attól, hogy szentségtörésnek tartotta őket, ráadásul teljes zagyvaságnak tündek.

Cayce - nem úgy, mint Lammers - a Bibliát szó szerint elfogadta, szó szerint tanította a vasárnapi iskolában, és teljes spirituális biztonságot merített belőle. Lammersnek tehát sikerült kiválasztania a legkevésbé "felkészült" látnokot ahhoz, hogy e furcsa, földéretlen vizekre evezzen.

Vajon mi történt volna, ha Edgar ezen a ponton elnézést kér, és a következő vonattal visszautazik Alabamába? Valószínűleg sokkal messze hatóbb következményei lettek volna, mint amit el bírunk képzelni. Az biztos, hogy ez a könyv most nem lehetne a kedves olvasó kezében, de ennél az apróságnál sokkal fontosabb dolgok is elmaradtak volna. Az is biztos, hogy az ötvenes évek közepén a pszichiáterek nem ugrottak volna egymás torkának a Bridey Murphy nyomában című könyv megjelenése nyomán kibontakozott vitában. E vita - a végeredményétől függetlenül - újabb mérföldkővé vált Edgarnak az örök igazságok felé vezető zarándokútján. Cayce már tizenegy éve halott volt, ám a Bridey Murphy-ügyre irányuló közérdeklődés olyan területeken népszerűsítette filozófiáját, amelyeket korábban sohasem érintett. Cayce szavai sokkal több segítséget és vigaszt tudtak nyújtani a megfáradt, magányos, gyökérvesztett emberek számára, akik hitükben megrendülve nem találtak vigaszt a mindent tagadás kiszikkadt tarlóin.

A reinkarnáció új felfogása csak akkor látta meg a napvilágot, amikor Edgar azon a napon, ott Daytonban mégis legyőzte kétségeit, és megengedte Lammersnek, hogy folytassa a kérdezősködést. Ez a teória nem vonta kétségbe Krisztus tanításait, hanem egy új spirituális filozófia alapjait rakta le - egy olyan filozófiáét, amely elég erőteljesnek bizonyult ahhoz, hogy ellenálljon a legzaklatottabb évszázad világi cinizmusának.

Edgar Cayce hitvallása volt, hogy sosem szabad senkit demagógiával vagy "tudományos porhintéssel" megtéríteni vagy meggyőzni. Minden ítélezést hallgatóira bízott. Ennek a könyvnek a kizárólagos célja is mindössze annyi, hogy a lehető legvilágosabb képet nyújtsa az újraszületés elméletéről.

Több mint két és félezer ember kereste fel Caycet, hogy ismereteket szerezzen ezen a bolygón eltöltött előző életeiről. Az első logikus kérdés, ami felmerül: "Vajon jót tett-e ez az ismeret bármelyiküknek?"

A válasz egyértelműen: igen - mindazon esetekben, ahol Cayce igazlásait alaposan tanulmányozták, és tanácsait megfogadták.

Előre látható volt: a lusta emberek jelentős része kész ugyan szembesülni az igazsággal, meghallgatni az aktuális figyelmeztetéseket, az igazlásokat mégis érintetlenül hagyja a polcon, s életét a régi, téves úton éli tovább. A nagy többség azonban mégis - így vagy úgy - győztesnek bizonyult. Sokan alapvetően átformálták az életüket, s az erkölcsi helybenjárás helyett értelmes célt találtak. Edgar azt tanította: az emberi természetnek van egy mindenkire jellemző, közös vonása: az ember csak akkor képes lehetőségei teljes kihasználásával működni, ha figyelmét eltereli önmagáról, s azt nála szerencsétlenebb embertársai megsegítésére irányítja.

Vágyunk mindjárt a közepébe két élet-igazlás részletes tanulmányozásával. Meglátjuk, hogy előző életek tapasztalatai miként alkalmazhatók a gyakorlatban a jelenlegi élet törekvéseinek módosítására, s ezáltal könnyebben megérthetjük, mit jelent a reinkarnáció a szó legtágabb értelmében.

1927. augusztus 29-én Alice Greenwood élet-igazlást kért David nevű öccse számára; a fiúnak három nappal azelőtt volt a tizennegyedik születésnapja. Alice már megkapta saját élet-igazlását; a fivért Edgar Cayce nem ismerte személyesen. Ezeket az üléseket általában Edgar felesége, Gertrude vezette, de ez alkalommal Gertrude helyett Edgar apja, Leslie volt jelen, és rajta kívül Gladys Davis, a gyorsíró, Edgar állandó titkárnője, valamint egy Beth Graves nevű látogató.

David Greenwoodról mindössze annyit lehetett tudni, hogy jó tanuló, újságkihordással szerzett pénzből maga vásárolta ruháit és tankönyveit, s a bélyeggyűjtés volt a szenvedélye. A nővére mindezen túl nem sokat tudott a fiú jelleméről.

Itt kell megjegyeznünk: Edgar csak akkor vállalt igazlást, ha erre vagy maga az érdekelt, vagy egy érte felelős személy kérte fel. Amint az önhipnózis állapotába került, nem volt hajlandó más hangra válaszolni, mint az ülést vezető kérdezőére. Ha bármi eltérést tapasztalt, mély hallgatásba merült, vagy kurtán ennyit szólt: - Mára befejeztük. - Ekkor a kérdezőnek ki kellett adnia a szükséges utasítást: Edgar nyerje vissza öntudatát.

Ha ezt a folyamatot bármi módon megzavarták, Edgar súlyos veszélybe került. Egyszer három napra katonán állapotba került, és ezalatt orvosai kétszer nyilvánították halottnak.

Alice Greenwood felkérésére Edgar végigfeküdt a diványon, karját keresztbe fonta mellkasán, ahogy szokta, és mélyeket lélegzett. Szemhéja egyre fokozódó rebbenései jelezték az ülés vezetője számára, hogy le kell zárnia Edgar szemét; ezután megadhatta az élet-igazlásra vonatkozó szuggesztíót, és kapcsolatba kerülhetett Edgar tudatalattijával. Ebben az esetben indulásként felolvasták Alice levelét, amelyben segítséget kér öccse számára. Ha ez a folyamat

időben nem volt jól összehangolva a szemhéjak rezgésével, Edgar túljutott a transzállapon, s egészséges, mély álomba merült, amelyből nem lehetett felriasztani, amíg magától föl nem ébredt.

VEZETŐ: - Egy David Roy Greenwood nevű entitás áll előtted. 1913. augusztus 26-án született az Alabama állambeli Greensborótól nyolc mérföldre északra, Perry és Hale megye határához közel. Add meg ennek az entitásnak a kapcsolatát az egyetemes erővel; mondd el azokat a vonásokat, amelyek - látens vagy megnyilvánult módon - személyiségként jelentkeznek ebben a jelenlegi életben; sorold fel a földi síkon való korábbi megjelenéseit, megjelölve az időt, a helyet és a nevét; mondd el azokat a körülményeket, amelyek az egyes életekben ösztönözték vagy késleltették az entitás fejlődését, a jelenlegi személy képességeit, valamint azt, hogy mit érhet el ebben az életében, és hogyan.

Szünet következett, amely alatt Edgar tudatalattija kapcsolatba lépett David Greenwood tudattalanjával. (Ha ez az igazlátás csupán az illető fizikai állapotára irányult volna, akkor Edgarnak szüksége lett volna a fiú pillanatnyi tartózkodási helyének pontos földrajzi meghatározására, ugyanúgy, ahogy a földi megfigyelőállomásnak pontosan ismernie kell a műhold tartózkodási helyét, hogy rádiókapcsolatba tudjon lépni vele.) Ezután Edgar halk, érzelemmentes hangon beszélni kezdett.

Első megjegyzése az volt, hogy a fiú jelenlegi jellemvonásai sokkal inkább épülnek látens ösztönökre, mint akaratlagos, felismerhető törekvésekre. - A jelek szerint olyan személyről van szó, aki testileg erős, ugyanakkor hajlama van a fizikumot károsító betegségekre, különös tekintettel az emésztőrendszer betegségeire. Ezért az entitásnak tartózkodnia kell minden olyan megnyilvánulástól, amely feszültté teszi, terheli az emésztőrendszert.

Akkoriban semmi jele nem mutatkozott annak, hogy a fiú később valóban emésztési zavarokkal fog küzdeni. Ez az eset jól példázza, milyen képessége volt Edgarnak arra, hogy előre jelezze a jövőt. Ezután dicsérni kezdte a fiú barátságos természetét, hozzátéve, hogy meg kell tanulnia megfékezni indulatait, mielőtt még ebből baja származik.

Figyelmeztetett, hogy ha a fiú nem használja akaraterejét felelősséggel, s ha nem vezérli cselekedeteit szilárd istenhít, indulatai élete végéig akadályozhatják cselekedeteit.

A fiú előző életeiről őrzött, tudattalan emlékei alapján számára a sikerhez vezető legbiztosabb út egy olyan kereskedői foglalkozás volt, amely ruhaneműkhöz, textíliákhoz kötődik.

- Ezek adják az entitás természetes hajlamait... mert ha képes lesz barátságokat kötni, céljai egyre nemesebb fordulatot vesznek... ezért annak a képzésnek, amelyre az entitásnak ilyen körülmények között szüksége van, a lehető leghamarabb el kell kezdődnie, hogy fejlődése mielőbb megalapozódjék.

Ezután Edgar a fiú ezt megelőző életének leírásával folytatta.

Ezt az életet Franciaországban töltötte, XIII. Lajos uralkodásának utolsó és XIV. Lajos uralkodásának első éveiben. Edgar szavai utaltak egy készülődő felkelésre - ez valószínűleg az anyakirálynő és Mazarin bíboros elleni tömegfelkelés volt, amely 1648 augusztusától 1652 júliusáig tartott - ekkor Condé herceg végérvényesen vérbe fojtotta. Davidet ebben az életében Neilnek hívták, s fontos helyet töltött be a királyi udvarban: öltözködési ügyekben abszolút szaktekintély lévén az ő személyes felelőssége volt a király ruhatárának felügyelete.

Neil hűségesen szolgálta őfelségét. Edgar rámutatott: ennek az odaadó szolgálatnak a gyümölcseit a fiú ebben az életében fogja learatni - mintha előző énje érdeméremmel tüntetné ki a jelenlegit a jó magaviseletért.

Milyen más tulajdonságokat hozott magával?

- Jelenlegi életében rendkívül fontos számára, hogy különlegesen öltözködjék; kiváló képessége van arra is, hogy ha rászánja magát, emberek nagy csoportja számára is megszabja a megfelelő öltözködés kívánalmait.

Megjegyzendő, hogy Cayce az igazlátások során időnként rendkívül körülményesen, szinte finomkodóan fogalmazott, s ennek megvolt a maga oka. Edgar Cayce tudatalattija ezúttal a XVII. század francia társalgási nyelvéből indult ki, amelyet azután tudatos elméje fordított át modern angol nyelvre.

A tudatalatti nem megfogható dolgokból áll - ott csak a gondolat létezik. Ebből következik, hogy valójában minden nyelv egy és ugyanaz. A félreértelmezés veszélye csupán akkor merült fel, amikor Edgar elkezdett hangosan beszélni. Attól kezdve, hogy a tudatalattijában megjelenő mentális képeket sikeresen "átírta" tudatos elméje vevőkészülékére, már csupán egyetlen dolog foglalkoztatta: hogy megőrizze az eredeti, igazi jelentést.

Ez az igyekezet mind nyilvánvalóbbá vált, ahogy Edgar visszafelé haladt az időben, s nemcsak teljesen idejétmúlt kifejezésekkel találkozott, hanem olyan fonetikai nehézségekkel is, amelyek hangképző szervei számára teljesen megoldhatatlan feladatot jelentettek.

Ilyenkor nem is az volt a nehéz, hogy egyik nyelvről a másikra fordítson, hanem hogy megtalálja a kifejezhetetlen szimbólumokhoz legközelebb álló modern megfelelőt. Röviden: "meg kellett fejtenie a kódot" - ugyanúgy, ahogy a régészek kénytelenek réges-régi szimbólumnyelveket közelítéssel beszorítani a modern nyelvi szerkezetbe.

Edgar ezután továbbment, a fiúnak egy korábbi életére, amely megelőzte Neil franciaországi inkarnációját. Ekkor Görögországban élt, az Égei-tenger partján, a Thessaloniki-szorosban. Colvalnak hívták, és kereskedő volt egy Szolonika nevű városban.

A pontos dátum nem derült ki; az időpont meghatározatlan maradt, de az elhangzottakból azt lehetett kikövetkeztetni, hogy ez az élet egy társadalmi változás idejére esett: megdőlt egy kormányzási forma, és átadta helyét egy másiknak, Colval pedig magas pozícióba került, és vissza is élt ezzel. Eljátszott tehát olyan előnyöket, amelyek mostani életében tőkét jelenthettek volna. - Ennek hatása ma abban a képességben mutatkozik meg, hogy minden helyzetben feltalálja magát, függetlenül attól, hogy miféle emberekkel kerül kapcsolatba. - Edgar a valóságnak megfelelően hozzátette: - Ennek az élménynek a hatása főleg a család és a hozzá közelállók iránti szeretetben jut kifejezésre.

A következőként leírt élet alighanem azzal az időszakkal esett egybe, amikor Nagy Sándor megszállta és leigázta Perzsiát.

Bármi lett legyen a megszálló hatalom, az ország belső erőit sikerült megosztania. A fiút akkor Abielnek hívták, s az idők hullámverésének hátán az udvari orvos rangjára emelkedett. Itt az intrika és a korrupció rá is hatással volt, de - jóllehet itt is visszaélt befolyásával, amikor a megszállók üldözték, mindvégig megállta a helyét.

Ennek az életének hatása mai életében is érezhető volt: vágyott arra, hogy "kémiai vegyületeket tanulmányozzon, s orvos legyen belőle". Ez pontosan így is volt. David azonban mégis azt a tanácsot kapta, hogy inkább a későbbi, görögországi tapasztalatból merítsen: legyen kereskedő.

Más szavakkal: a fiú figyelmeztetést kapott: ne ábrándozzék arról, hogy híres sebész lesz belőle. Nemcsak azért, mert anyagilag sem engedhette volna meg magának az orvosi tanulmányokat, és vérmérsékletét tekintve is alkalmatlan volt erre a szakmára, hanem azért is, mert a Perzsiában megnyilvánult intrikus hajlamait jobb volt inkább szunnyadni hagyni.

Ezután Edgar olyan régi korokig ment vissza, amelyek már történelem előttinek tekinthetők - Egyiptomnak abba a korszakába, amikor a birodalmat egy ismeretlen néptörzs támadta meg. Itt

lehetőség kínálkozott azoknak a visszatérő tényezőknek azonosítására, amelyek a lélek fejlődésének útját jellemezték. A fiú Franciaországban is és Perzsiában is a királyi udvar kegyeit élvezte. Az, hogy Perzsiában alaposan megismerte az udvari szokásokat, egyértelműen hozzásegítette ahhoz, hogy ösztöneit és hajlamait könnyűszerrel igazítsa a franciaországi környezethez. Kétszer is élt olyan országban, amelyet idegen hadak rohantak le: az ekkor megtapasztalt zűrzavar és pánik kifejlesztette benne a tömegpszichológia iránti érzéket.

Egyiptomban Isoisnak hívták, s ismét sikerült nélkülözhetetlenné tennie magát a megszállók szemében. Szerény körülmények közül indult, s onnan küzdötte fel magát világi prédikátorrá, aki a tömegek bizalmát élvezte. Az új uralkodók közvetítőként használták fel, az új vallási forma terjesztőjeként.

- Ebből adódóan az elsők között kapott az országban olyan különleges öltözetet, amely megkülönböztette a többi embertől.

Ezt a kiváltságot azzal érdemelte ki, hogy szívén viselte az utca emberének jólétét; az is kiderült, hogy Egyiptomban a mai napig fennmaradtak olyan relikviák, amelyek az ő áldásos életére emlékeztetnek. Halála után szentként tisztelték.

- Ennek az életnek a tapasztalatai révén az entitás sokat fejlődött. Ennek a fejlődésnek az eredménye a mostani életében abban mutatkozik meg, hogy a tömegekhez éppúgy tud alkalmazkodni, mint az egyénekhez.

Egyiptomot hosszú történelme során sokszor megszállták. Az a tény, hogy a megszállók között papok is voltak, arra utal: a babilóniai és egyiptomi megszállást megelőző, az északról érkező, korai árja invázió korszakáról van szó. Ez Krisztus előtt tízezer évvel történhetett, ami arra utal, hogy a szóban forgó lélek igen hosszú utat járt be.

Edgar ezután egy sokat vitatott témát hozott elő: megemlítette Atlantiszt. A történelemtudósok legendának tartják az elsüllyedt kontinenst; Edgar Cayce úgy határozta meg, mint a jelenlegi Atlanti-óceánból kiemelkedett háromrészes szigetcsoporthoz, amelyen a miénket messze túlszárnyaló civilizáció uralkodott. Ismerte és a gyakorlatban alkalmazta az atomenergiát, ami végül a kontinens pusztulásához vezetett. Atlantiszi túlélők nagy csoportjai jutottak el Közép-Amerikába és Észak-Afrikába. Egy részük, amely elszigeteltsége miatt nehezen asszimilálódott, Franciaország és Spanyolország között, a Pireneusokban telepedett le az ő leszármazottaik a mai baszkok.

A Cayce-dokumentumokban az Atlantiszról szóló anyag olyan gazdag, hogy önálló kötetet érdemel. Szükségszerű, hogy e könyv további fejezeteiben is utaljunk rá, de e pillanatban elég annyit leszögezni, hogy egy 200 ezer éves civilizációról van szó, amelynek utolsó szigetei Krisztus előtt 10000-ben merültek el végleg.

- Ezt megelőzően az entitás az atlanti földrészen élt, akkoriban, amikor a tengerár elpusztította a szigetet, s maga is az áldozatok közé került. Abban az életében Amiaie-Oulieb volt a neve.

Trónörökös volt, tehát születésénél fogva királyi vér csörgedezett ereiben. Mielőtt a tengerbe fulladt, elég sokáig élt ahhoz, hogy kiderüljön: hiányzott belőle az a fegyelem és odaadás, amely az uralkodói hivatal betöltéséhez szükséges lett volna.

- Ám a jelen (értsd: a mostani inkarnáció) azt mutatja, hogy megvan benne a drága kelmék, díszes ruházatok ismeretének képessége.

Úgy találjuk tehát, hogy a fiúnak csupán egyetlen életéből hiányzott a finom ruházat és a szertartási díszöltözékek iránti vonzalom - bár egyáltalán nem biztos, hogy Edgar Cayce a fiú összes addigi életéről említést tett. (Életeciklusai valójában azt sugallják, hogy a szívósan elszánt lelkeknek ahhoz a csoportjához tartozik, amelynek tagjai büszkék arra, milyen sokszor

reinkarnálódtak már - mintha valamiféle sportteljesítményről lenne szó!) Az Edgar által említett életek voltak azok, amelyeknek lényegi közük volt jelenlegi életének aktuális kérdéseihöz. Ez abból derült ki, ahogyan az igazlátás végén Cayce összefoglalta David Greenwood jelenlegi tehetségeit:

- Ami az entitás jelenlegi képességeit illeti, számos olyan tényező felmerül, amelyeket a jelenlegi életkörülményekhez való alkalmazkodás hoz felszínre. Először is: óvakodjék azoktól az erőktől, amelyek az emésztőrendszeren keresztül károsak lehetnek fizikai állapotára. Erre való tekintettel tartson szigorú diétát, és csak olyan ételeket vegyen magához, amelyek a fizikai egészséghez szükségesek.

- Mentális fejlődése szempontjából az entitásnak olyan tanulmányokat kell folytatnia, amelyek szorosabb kapcsolatba hozzák a Teremtő Energiákkal. Ezek a spirituális ismeretek úgy szerezhetők meg, ha elmélyülten tanulmányozza a Megváltó tapasztalatait, amelyeket a Földön szerzett, az ember fiaként.

- Materiális vonatkozásban forduljon a kereskedelem felé, és fejlesszen magában olyan képességeket, amelyek az üzleti életben elkötelezett ember számára fontosak.

- Tartsa karban magát fizikailag, mentálisan és spirituálisan, mert az igazi áldás a szolgálatból származik. Válassza ki, hogy kit kíván szolgálni, mert két mester egyidejű szolgálatára senki sem képes.

- Tartsa be a törvényt, mert a törvénytisztelet jótékonyan előmozdítja az embernek Istennel való kapcsolatát. Ne hagyja, hogy a világ foltot ejtsen a becsületén. Ne a világi külsőségeket szolgálja, hanem a Teremtőt!

- Mostanra befejeztük.

Az igazlátást szóról szóra, gondosan legépelték, és továbbították a fiú szüleinek. Ők a szöveget annyira semmitmondónak találták, hogy oda sem adták a fiúnak elolvasásra. Szerencsére a nővérét nem lehetett ilyen könnyen eltántorítani. Az igazlátás szövegét biztonságba helyezte, és hét évig, 1934. augusztus 22-ig nem is esett több szó róla.

Akkoriban a 21 éves David Greenwood volt édesanyjának és másik nővérének legfőbb támasza. Egy kisvárosi újság terjesztési menedzsereként dolgozott szerény fizetéssel, s nem sok kilátása volt előléptetésre.

Amikor Alice végül is megmutatta neki az igazlátás szövegét, s azt javasolta, hogy fogadja meg a benne olvasható tanácsokat, David egyszerre lett zavart és nyugtalan. Az írást ő sem fogadta sokkal melegebben, mint a szülei. Semmi baja nem volt az emésztésével, a ruházati szakmához, a kereskedelemhez meg végképp nem fült a foga. A reinkarnáció gondolata hidegen hagyta, s annak lehetőségét, hogy ő valamiféle látens "divatszakember" volna, kifejezetten nevetségesnek találta. Annyit mégis hajlandó volt elismerni: minden jobb annál, mintha élete hátralevő részét a szerkesztőségben nyomorogná végig.

David nővérének mégis egészen 1940 tavaszáig kellett várnia, míg sikerült összehoznia öccsét egy háromgenerációs múltra visszatekintő ruhagyár két társtulajdonosával; az üzem kizárólag egyenruhák készítésével foglalkozott. Alice-nek tudomására jutott, hogy az urak ismerik és nagyra becsülik Edgar Cayce életművét. A David életéről szóló igazlátás nem hagyott bennük kétséget afelől, hogy a fiatalember igazi östehetség az ő speciális üzletágukban, s így minden különösebb teketória nélkül felajánlottak neki egy állást: utazó ügynök lett belőle. Elsősorban iskolai egyenruhákkal ügynökölt, de másokat is megkörnyékezett portékájával.

A következő egy évben David máris kiemelkedett a szakmából: rendkívüli tehetséggel érezte meg vásárlói várható igényeit. Területét csakhamar több déli állammal kibővítették. Jóllehet ő

volt a legfiatalabb és leggyakorlatlanabb, messze túlszárnyalta a cégnél dolgozó többi kollégáját.

1943-ban a katonai orvosok élelmiszerallergiát állapítottak meg nála. Az igazlítás annak idején figyelmeztette, hogy problémák merülhetnek fel emésztőrendszerével kapcsolatban.

Utazó ügynöki karrierjének az üzemanyag-korlátozás, a túlszűfolt szállodák, a túlterhelt vonatok vetettek véget. Ezért David munkára jelentkezett az egyik legnagyobb sorozóközpontban, ahol hetenként átlagosan ezeröttszáz tisztet szereltek fel harcászútségre.

Már ugyanazon év júliusában előléptették az egyenruharészleg vezetőjévé. Mikor a háború véget ért, visszatért régi cégéhez, ahol rábízta a teljes kiskereskedelmi üzletág vezetését, míg a két korábbi tulajdonos - egy másik vállalat keretében - a nagykereskedelmi részleget szervezte újjá.

Ezek után nem csoda, hogy a hálás Greenwood továbbra is szorosán együttműködött Edgar Caycevel, s a következő igazlítás egy megdöbbentő tényre világított rá: emésztési problémája közvetlen következménye annak, hogy a francia udvarban teljesen tönkretette testét a nehéz ételek iránti olthatatlan szenvedély. (Abban az életében sok más nyavalya között a köszvény is közrejátszott halála előidézésében.) Greenwood ebben az életében a legspártaibb diétára kényszerült. Ez nemcsak a királyi lakomák által előidézett testi károsodások ellensúlyozását szolgálta: saját tudatalattija is figyelmeztette, hogy jövőendő életeiben ne mérjen többé a testére ilyen fölösleges és kellemetlen büntetést.

Ez természetesen nem az egyetlen figyelemreméltó példa Edgar Cayce 2500 igazlítása közül, ám világosan rávilágít arra, hogy egy tizenéves fiú szunnyadó képességei - amelyek egyébként valószínűleg észrevétlenül heverték volna parlagon egész életében - hogyan rajzolódtak ki Edgar Cayce látnoki szemei előtt, hogyan ismerte fel őket, felkutatva gyökereiket, s miként fordította le őket a fiú számára a gyakorlat nyelvére.

Edgar elég sokáig élt ahhoz, hogy láthassa, hogyan teljesíti be David Greenwood az őt megillető és hozzá méltó sorsot.

Hasonló átütő erővel mutatkozik meg Edgar Cayce látnoki ereje abban az igazlításban, amelyet halála előtt hat évvel tárt Grover Jansen elé.

A vadon szava

Grover Jansen 1939-ben sokkal jobb helyzetben fordult Caycehez igazlításért, mint David Greenwood. Tizenkilencéves diák volt, és kétségek merültek föl benne a jövőjével kapcsolatban. Két éve járt az egyetemre, és még nem látott olyan munkát, amely igazán megfelelt volna neki.

Edgar szavai nyomán Grover Jansenben nem maradt kétség afelől, melyek a természetes hajlamai. Előző életében, a Függetlenségi Háború alatt mezőgazdászként dolgozott; azt kellett felmérnie, hogy a hadsereg egy adott földterületről mennyi terményre számíthat. Aligha akadt hát olyasmi, amit ő ne tudott volna az egykori csataterék közelében lévő földek termékenységéről vagy terméketlenségéről.

- Az entitás - Elder Mosse néven - kapcsolatban állt Andréval, Arnolddal, Leével és Washingtonnal a mai New York állam északi részén lévő területeken. Ebből adódóan jelenlegi életében a hegyek, a folyók, a szabad mezők, a fizikai bátorságot igénylő cselekedetek belülről jövő hatást gyakorolnak az entitás másokkal kapcsolatos viselkedésére.

Ezt megelőző életében a fiatalember a Római Birodalomban élt, annak fénykorában.

- Úgy találjuk, hogy az entitás a korai császárok közül három uralkodó megbízásából tevékenykedett Anglia, Írország, Franciaország, Spanyolország, Portugália területén, Afrika északi partjainál, a görög és a palesztin vidékeken. Az entitás munkája mindezekre a területekre kiterjedt.

- Az entitás ugyanis egyike volt annak a két embernek, akik képesek voltak felmérni, hogy a különböző területeken mit lehet a legkisebb erőfeszítéssel a legeredményesebben természetni a Birodalom hasznára.

- Következésképp az entitás a természet minden jelenségével kapcsolatosan felelősséggel tud dönteni. Ama korábbi életéből megőrizte ezeket a képességeket - akkor Agrilda volt a neve.

- Az entitás ezt megelőzően a ma Egyiptom néven ismert országban élt, az Atlantisz pusztulását követő újjáépítések időszakában. Korábban Atlantisban élt.

- Az entitás - jöllehet fiatalabb volt azoknál, akik a hatalmat gyakorolták - Egyiptom földjén rövidesen olyan pozícióba került, amelyben nemcsak oktatta és támogatta az embereket, hanem segített nekik erőt gyűjteni a fennmaradásért folytatott egyesített erőfeszítéshez. A neve akkoriban Ex-en volt.

- Ami az entitás jelenlegi életére jellemző választásait illeti: hogy teljesíteni fogja-e földi küldetését, dicsőséget szerez-e magának, egy ügynek vagy valaki másnak, azt csak ő maga döntheti el.

- Az entitás a természet különböző területeinek megőrzésében és fenntartásában találhatja meg életcélját és harmóniáját, legyen szó a különböző hal- vagy madárfajok védelméről, élelmiszer-ellátásról, mező- vagy erdőgazdálkodásról vagy éppen talajjavításról.

- Természetesen a föld, Isten zsámolya lévén, mindig is teremni fog, de az ember visszaél értékeivel, s ezzel veszélyezteti a földek termékenységet. Ha a földek, az erdők és egyéb isteni teremtmények erejének megvédésére gondot fordítunk, a termékenység folyamatosága megmarad. Mert az isteni parancs: "gyarapodjatok kegyelemben, tudásban és megértésben" az ember anyagi életére éppúgy érvényes, mint mentális vagy spirituális világára.

Kérdés: - Folytassam megkezdett tanulmányaimat a Pennsylvanai Állami Egyetemen?

Cayce: - Ha van olyan kurzus, amely a fent említett ismereteket mélyíti el, akkor igen. Ha többet tanulhat azáltal, hogy kormánytisztviselőként munkát vállal a fenti területek valamelyikén, válassza azt. Ha az utóbbi mellett dönt, bizonyosan talál majd ilyen munkát.

A fiatalember nyomban követte az igazlításban foglalt tanácsot. S ahogyan Edgar jelezte: tehetsége a természet védelme és szabályozása területén bontakozott ki. A Belügyminisztérium kebelében működő szervezetnél, a Nemzeti Parkok Felügyeleténél talált munkát. Hét évvel később - megelégedett és kiteljesedett emberként - a következő levelet írta Hugh Lynn Caycenek:

"Drága Barátaim!

Ezen a nyáron végre sikerült bejutnom legszebb és legnagyobb Nemzeti Parkunk déli kapuján. Nagy büszkeség számomra, hogy "erdőőrként" kaptam megbízatást, hiszen apró sráckorom óta úgy éreztem, hogy azok az "igazi férfiak", akik természeti kincseink felett őrködnek. Július 1-én "természetvédelmi erdőőrként" kezdek, ami előrelépésem szempontjából még jelentősebb esemény.

Most már abba hagyom a büszkélkedést, de azt mindenképp tudatni akartam Veletek, hogy az igazlítás végtelenül boldoggá tett engem és kis családomat: most legalább tudjuk, hogy jó

úton vagyunk.

Ez a természetvédő erdőőri munka remek alkalom számomra, hogy az embereknek a maga érintetlenségében megmutassak valamit Isten keze munkájából. Minden folyó vize kristálytiszta, iható, és csak úgy nyüzsögnek bennük a pisztrángok. Ezt a vidéket, amelynek történelme oly gazdag, az összes régi hegylakó bebarangolta, ugyanúgy, ahogy a krauk, a sziúk és a többi indián törzsek. Itt az antilopok, bölények és a jávorszarvasok éppoly gyakoriak, mint amikor a telepések az első ösvényeket vágták ebben a hatalmas vadonban. A grizzlyk és a fekete medvék arra figyelmeztetnek, hogy minden fa mögött valami veszély leselkedik... Olyan helyet találtam itt, amelyet még soha életemben nem láttam!

Szeptemberben visszamegyek a Mezőgazdasági Főiskolára, hogy megszerezsem a diplomámat, s azután - remélem, örökre - a Nemzeti Park szolgálatában maradok.

Látogassatok meg mindannyian, mindenki szabadjegyre számíthat tőlem!"

Ide kívánczik még egy levél, amelyet 1951-ben, a Hal- és Vadgazdálkodási Hivatal levélpapírján írt egy barátnőjének, aki a fia jövőjéért aggódva hozzá fordult tanácsért:

"Ha Edgar Cayce élne, biztos vagyok benne, hogy az ő igazlata választ adna a Benneteket szorongató bonyolult problémákra. Nekem óriási szerencsém volt, hogy még idejében fordulhattam hozzá, s az életemre vonatkozó igazlata, majd a későbbi ellenőrző igazlatainak eredményeképpen sikerült megtalálnom azt a munkát, amely leginkább nekem való.

Amint a levélpapír fejlécéről is kiderül, már nem a Nemzeti Parkok Felügyeleténél dolgozom. Tavaly augusztusban felköltöztünk Északra, ahol az Országos Vadgazdálkodási Hivatal szolgálatába kerültem, s az országos hal- és vadgazdálkodásért vagyok felelős. Az igazlata azt tanácsolta, hogy vállaljak állami hivatalt a természeti kincsek megőrzése területén. Tiszta szívemből mondom: nagyon élvezem ezt a munkát!"

A kisfiú, aki emlékezett

Az előzmények alapján nem meglepő, hogy az, amit Edgar Cayce a saját lelkének eddigi vándorlásairól kiderített, hasonlíthatatlanul csodálatos történet: annyira bonyolult és rejtélyes, hogy csupán egy külön e témának szentelt könyv tudná e lélek útját érthetővé tenni az egyszerű laikusok számára.

Nem akarjuk Edgar Cayce személyét piedesztálra emelni, de az sem hallgatható el, hogy spirituális múltja révén az emberi lelkek magas szintjén a helye. Életei során megjárta beláthatatlan magasságokat is, és olyan életeket is élt, amelyekben a normális öt érzékszervén kívül nem volt semmilyen rendkívüli adottsága.

Azt az embert, aki Edgar Cayce volt előző amerikai életében, korántsem lehetett volna szentnek nevezni. Az amerikai Függetlenségi Háború előtt zsoldosként szolgált a brit hadseregben - kedélyes kalandor volt, aki nem vetette meg sem az asszonyokat, sem az italt.

1742-ben született, nyakas cornwalli szülők leszármazottjaként. E kelta eredetű népcsoport csekély vagy épp semmiféle rokonszenvet nem táplált az angolok iránt, és csempészésben, hajók zátonyra futtatásában és kifosztásában élte ki energiáit. Edgarnak akkor John Bainbridge volt a neve. A Chesapeake-öbölben tette először Amerika földjére a lábát (feltűnően közel Virginia Beachhez, amely későbbi életében visszahívta magához, mint valami Lorelei). Azonnal belekeveredett az ellenséges indián törzsekkel vívott csetepatékba, és ezek során egészen Kanadáig sodródott. Hadászati tevékenységének központja végül Fort Dearborn lett - ez az erődtámasz a mai Chicago helyén állt. A határvidéken kemény és kegyetlen volt az élet,

mintegy előképeként a következő évszázad vadnyugati viszonyainak, és ő mindenben megfelelt a kor követelményeinek.

Amikor Fort Dearbornt végül bevették az ostromló indiánok, ő egy nagy csoport férfi, asszony és gyermek társaságában, egy sebtében összetákoltt tutajon menekült az Ohio folyón. Nem volt elegendő ennivalójuk, és kikötni sem tudtak sehol, mert az indiánok a folyó mindkét partján a nyomukban voltak. A szerencsétlenek egyenként hullottak el az éhezés és a kimerültség következtében, Bainbridge azonban hősi halált halt: akkor vesztette életét, amikor egy fiatal nőt segített biztos talajra.

Ettől az egy esettől eltekintve azonban abban az életben a lélek nem ment át különösebb fejlődésen, ezért nem is érdemelne több említést, ha nem merült volna fel néhány különleges összefüggés, amely a jelenlegi életéhez fűzi. A nő, akinek akkor megmentette az életét, most is fölkereste segítséget kérve, és őrajta keresztül Edgar sok olyan léleknek tudott segíteni, akikkel annak idején együtt volt Fort Dearbornban. Ők ugyanis együtt maradtak, hogy régi problémáik megoldását a Chesapeake-félsziget környékén folytassák. (Ld. a Tizenhatodik fejezetet.)

Egy kisebb jelentőségű, de sokkal kedvesebb epizód történt, amikor a Cayce-család 1925 szeptemberében Virginia Beachbe költözött. Edgar borbélyhoz vitte a fiát, Hugh Lynnt. A borbély öt éves kislánya álmosan bóklászott a műhelyben, várta, hogy édesanyja lefektesse. Apja egy doboz kekszet adott a kezébe, hogy addig is elfoglalja magát valahogy. A gyerek álmos tekintete egyszer csak Edgarrá tévedt; azonnal odatotyogott hozzá, és odanyújtotta a kekszet.

- Tessék - mondta nagy nyomatékkal. - Edd meg az egészet. Biztos még mindig nagyon éhes vagy.

- Hagyd békén az urat! - szólt rá az apja. - Micsoda viselkedés ez, ismeretlen embereket nyaggatni!

- De papa, én ismerem a bácsit! - tiltakozott a gyerek, és tökéletes magabiztossággal nézett föl Edgarrá. - Ő is ott volt a tutajon! És nagyon éhes volt, ugye?

- Köszönöm, fiatalember - mondta Edgar hálásan. - Ezt az egy szem kekszet elfogadom. És - hangját bizalmas suttogásig halkította - igazad van. Tényleg nagyon éhes voltam azon a tutajon!

MÁSODIK FEJEZET

"HA ÉLTEM MÁR KORÁBBAN IS, MIÉRT NEM EMLÉKSZEM RÁ?"

A tudatalatti emlékszik a korábbi tapasztalatokra, de sok jó oka van annak, hogy a tudatos elme nem részesül ebben a kétes kiváltságban.

Képzeld el, hogy egy olyan lélek vagy, aki épp visszatérni készül a földre. Képzeld el, hogy bűvár vagy, aki a mentőhajó fedélzetén él a Karib-tengeren. A víz nyugodt és átlátszó, az ég tiszta, csupán enyhe szél lebben körülötted.

Valahol alattad egy régi gálya roncsai hevernek; úgy tudni, a hajó aranykincsekkel megrakottan süllyedt el. Nagy részét már elborította az iszap, de a gerendázat csontvázának kiálló részletei itt-ott még kivehetők. Amit a hajó fedélzetéről nem látni: odalent bonyolult keresztáramlatok haladnak, de annyira mélyen, hogy a tenger sima felszínéig nem hatnak el.

Hosszú időt kell odalent töltened, ezért régimódi, vitorlavászonból varrt bűvárruha van rajtad, a lábodon ólomtalpú csizma, a fejedre rézsisakot csavaroztak. A sisak kis kerek ablakai behatárolják a látóteredet. Mikor átmászol a hajó korlátján, úgy érzed, mintha egy tonnányi

súlyt cipelnél. Az üdítő, friss levegő, amihez tüdőd hozzászokott, nehéz és áporodott lesz, mire a légpumpán és a gumicsövön át a sisakba ér. De mihelyt a felszín alá merülsz, hozzászoksz a súlytalansághoz, és kényelmes, egyenletes tempóban süllyedsz lefelé. Minden tiszta és egyértelmű; pontosan tudod, mit kell tenned, hogy sikerrel járj. El kell érned a tenger fenekét, oda kell menned a roncsához, megkeresned a kincset, kiásnod, és utána megadnod a jelet, hogy húzzanak vissza a felszínre.

Egyetlen dolgot nem sikerült számításban vened: a tenger szeszélyességét. Mihelyt a lábad szilárd talajt ér, azonnal azt tapasztalod, hogy egy erős áramlat ellen kell küzdened. Teljes testeddel nekifeszülsz, és elindulsz a hajóroncs felé. Ám az áramlat ereje ide-oda taszít, és megsokszorozza a testedet lehúzó bűváruha terhet.

Nevezzük ezt a ruhát fizikai testnek, amelyet földi tartózkodása alatt a lélek magára ölt. Minden jól megy mindaddig, amíg az áramlatok a kellő irányba sodornak, a fény is megfelelő, és a bűváruháat tökéletesen irányítani tudod. De a vízen átszűrődő napfényt váratlanul elhomályosíthatják a felhők, és odalent minden szürke árnyékba borul. Az ellenáramlat ereje lassanként kifáraszt, izmaid fájni kezdenek. Amit a hajó fedélzetéről egyszerű, könnyű sikert ígérő vállalkozásnak véltél, mostanra nehéz, bonyolult és gyötrelmes feladattá vált. Csöppet sem könnyíti a helyzetet, hogy a közelben néhány ötméteres cápa kezd el körözni fenyegetően. Ahogy eléred a roncsot, a felvonókötél és a légső beleakad a hajó kiálló gerendáiba. Rángatni kezded, hogy kiszabadítsd. A csövön érkező levegő fogyatkozni kezd. Fulladozol. Megfordul a fejedben: vajon mi a fenét keresel idelent, és vajon van-e olyan kincs, amely megérné ezt a sok kényelmetlenséget. Megpróbálsz visszaemlékezni a tervrajzra, amelyet odafent tanulmányoztál, és amelyen világosan feltüntették, hogy a roncsnak melyik részén találod meg a kincset. Idelent viszont nem vagy biztos benne, merre néz az orr, merrefelé fekszik a tat. Kezded megtapasztalni, mi az az érzés, amit Thoreau így nevez: "csöndes kétségbeesés". Mintha megállna az idő. Úgy érzed, mintha időtlen idők óta ott botorkálnál a tenger fenekén abban a merev bűváruhában, és ott is kellene maradnod az idők végezetéig. A felszíni élet mindinkább olyannak látszik, mint valami valószínűtlen álom - olyasmi, amit sohasem tapasztaltál meg személyesen. A beszélőcsövön át leszűrődő hangok is valószínűtlenek, mintha nem is embertől származnának. Az egyetlen valóság a küzdelem marad, amelyet az áramlat ellen vívsz, hogy el ne sodorjon. Oly feszülten követed az észrevétlenül egyre közelebb és közelebb merészkedő cápákat, hogy végül alig marad figyelmed egyensúlyod megtartására és eredeti küldetésedre.

Végül a kimerültség, a bezártság iszonya, a kudarc élménye annyira elhatalmasodik rajtad, hogy alig vagy képes megadni a jelet társaidnak: húzzanak vissza a felszínre. Miközben a felszín felé emelkedsz, a keszonbetegség is erőt vesz rajtad, úgyhogy mire végül a fedélzetre rántanak, és kiszabadítanak a fullasztó ruhából, inkább vagy holt, mint eleven.

Az ezt követő időszakban, miközben hanyatt fekszel a fedélzeten, zihálva kapkodod a friss levegőt, és lassanként magadhoz térsz, azoknak az odalent eltöltött, végeláthatatlan óráknak az emléke fokozatosan elhalványul, és olyanná válik, mint egy rossz álom. Most már az óceán fenekén eltöltött idő a valószínűtlen; a biztonságos hajó és a társaid lettek a valóság. Az emlékezési folyamat megfordult.

Hasonlóképpen az emberi lélek is gyakorta túlzott magabiztossággal lép át az élők világába, és amikor távozik, túlságosan nagy benne az elbizonytalanodás, mert megfélekedezik arról, hogy a két különálló világ együtt létezik, és az egyik éppolyan valóságos, mint a másik.

"Egy ember egy életben sok szerepet játszik"

Ha kézzelfoghatóbb magyarázatot szeretnénk kapni arról, miért nem emlékszünk előző életeinkre, képzeljük magunkat egy hivatásos színész helyébe.

Legyen az például Sir Laurence Olivier, a világhírű Shakespeare-színész, [E könyv első

megjelenésekor, 1967-ben Olivier még élt. A szöveg elevensége érdekében a fordításban megőriztük a jelen idejű szóhasználatot. - A szerk.] aki zseniális jellemformáló tehetségével elének idézte V. Henrik, Hamlet, III. Richárd vagy Othello alakját. E szerepek mindegyike egy-egy tökéletesen megformált, önálló műalkotás, egyik sem következik a másikból. Olivier-nek valóságosan bele kellett élnie magát ezekbe a karakterekbe, hogy ennyire intenzíven és ilyen meggyőző erővel tudja megjeleníteni őket.

E művészi teljesítmények között Olivier, a hivatásos színész megpihen, és erőt gyűjt a továbblépéshez a saját belső fejlődése útján. Lehet, hogy ő Amerika és Európa legnagyobb élő klasszikus színésze, ám problémái - hivatásától eltekintve - semmiben sem különböztek a miénktől. Fogorvoshoz jár, nyomasztja az adóbevallás, utoléri a nátha, és olykor még a zoknija is kilyukad. A különbség közte és köztünk akkor válik nyilvánvalóvá, amikor először lép fel mondjuk Othellóként az Old Vic színpadán.

Gondolod, hogy akkor is Laurence Olivier adóproblémái foglalkoztatták? Kizárt dolog! Laurence Olivier személye pillanatok alatt kitörlődik emlékezetéből. Tökéletesen azonosul Othellóval. Csak azokra az érzésekre összpontosít, amelyeket rövidesen meg kell jelenítenie. A díszlet eltűnik, s egy valóságos velencei utca lép a helyébe. Hallja ugyan a többi színész hangját, ám amit mondanak, az ő számára hús-vér, XVI. századbeli velenceiek szavai.

Olivier, amikor színre lép, valóságos önhipnózis hatása alatt cselekszik.

Most képzeljük el, amint szenvedélyesen játszik, fenéig üríti érzelmi energiái poharát, s közben vasfegyelemmel ügyel arra is, hogy minden szótag időzítése tökéletes legyen. Gondolod, hogy marad ideje a Hamlet sajtóvisszhangjának elemzésére? Vagy arra, hogy nosztalgikusan felidézze, micsoda ovációval fogadta a közönség III. Richárdként? Vagy esetleg azon bosszankodják, hogy jobb lett volna az V. Henrik filmváltozatában más intonációt és sminket kipróbálni?

Biztosíthatlak: Othello Desdemona iránti szenvedélyes szerelmén kívül a világon semmit sem képes eszébe idézni. Még a jelenetek és felvonások közti szünetekben is Othello marad - lehet, hogy látens Othello - ahogyan a test megpihen alvás közben -, de akkor is Othello! És amíg a függöny le nem gördül, s a közönség el nem hagyta a színházat, amíg jelmezét le nem vetette, s a festéket le nem mosta, föl sem merül benne, hogy korábbi sikerei, a Hamlet, az V. Henrik vagy a III. Richárd kritikáin jártassa gondolatait.

Ne felejtjük el - ha tovább akarjuk vinni a párhuzamot -, hogy Olivier szerepei sem voltak mind sikeresek. Főlösképpen rombolná saját önbizalmát, ha nem igyekeznék megfelelni arról, hogy egyszer például hagyta magát belerángatni a Koldusopera egy katasztrofálisan dilettáns filmváltozatába. Milyen Othello-alakításra számíthatott volna a közönsége, ha képtelen lett volna megszabadulni ennek az egyetlen bukásnak a szégyenétől? Ha az Othello kellős közepén, szerepét félbeszakítva e szavakkal fordul Desdemonához:

- Te jó Isten! Mekkora bohócot csináltam magamból Bicska Maxi szerepében! Nincs jogom ahhoz, hogy itt most színpadra lépjek, és elfogadjam a közönség pénzét!

Mi történt volna azzal a kapcsolattal, amelyet Olivier oly sok munkával és műgonddal épített fel Othello és a közönség között?

Alkalmazd most önmagadra ezt a hasonlatot! Képzeld el, hogy szabadon betekintést nyersz valamennyi előző életedbe, és egy napon, mintegy véletlenül, rád zuhan annak az emléke, hogy az emberiség története nem ismer nálad nagyobb szörnyeteget!

Hogy viselnéd el a rémületet, a megkésett lelkiismeret-furdalást? Mit kezdenél azzal a rettentő gondolattal, hogy egy korábbi inkarnációdban annyi lélektársad ellen vétettél, s lelkednek olyan adósságai vannak, amelyek letörlesztéséhez több millió élet sem volna elég?

Milyen reménység maradna?

Ez a helyzet a valóságban sohasem fordulhat elő, azon egyszerű oknál fogva, hogy ez felborítaná az ok és okozat karmikus törvényét - márpedig ez a törvény örök és megváltoztathatatlan. Soha, egyetlen léleknek sem lesz lehetősége arra, hogy saját korábbi baklövéséről ilyen nyomasztó tudomást szerezzen. Akármilyen adósságai legyenek egy léleknek társaival szemben, addig nem kerül szembe velük, míg fejlődése során el nem érte azt az érettségi szintet, amelyen a jóvátétel immár lehetséges és megvalósítható. Innentől fogva nyugodtan elvethetjük azt az örült tévedést, hogy a "karma" a vak és kegyetlen büntetés korbácsa, amely rajtunk, méltatlan bűnösökön csattan.

- Mert az Úr egyetlen lelket sem próbál meg azon mértéken felül, amelyet el bír viselni - vallja Edgar Cayce. Igaz, sokszor kellett a segítségért hozzá forduló, összezavarodott és reménytelenségbe süllyedt emberek fejéből kiűznie a predestináció és az eredendő bűn dogmáit.

- Manapság a legtöbb ember félreérti a karmikus törvényeket - állította Cayce. - Minden léleknek vagy entitásnak helyes képzetet kell kialakítania a sorsról. A sorsunk bennünk van; a hitünkben származik; a Teremtő Erők ajándéka. A karmát befolyásolni ebben az esetben annyit jelent, mint fellázadni a sors ellen.

- Az entitás a karmára helyezi a hangsúlyt - dorgált meg egyszer valakit, aki kérdéssel fordult hozzá. - Aki a törvény szerint él, az a törvény szerint ítél; aki pedig a hit szerint él, az a hit szerint ítél.

- Nincs ebben sem bíráló, sem irónia - mondta valaki másnak -, de azt tudnia kell, hogy Isten törvénye az, ami valóban tökéletes, nem a róla alkotott emberi fogalmak. A törvény be fog teljesedni. Te teljesíted be vagy valaki más? ... Keressetek, és találni fogtok. Zörgessetek, és az ajtó megnyitatik. Ezek cáfolhatatlan és megváltoztathatatlan törvények.

Most lássuk ennek a kérdésnek részletesebb elemzését:

- A karma válaszreakció; hasonlítsuk ahhoz a folyamathoz, amikor a test táplálékot vesz magához, s a szervezet erre valamiképpen reagál. Mégpedig úgy, hogy a táplálékot a test részévé alakítja át, beépíti a sejtekbe, s így hatást gyakorol a test és a tudat egészségére - mondta Cayce.

- Így van ez a lélekkel is, amikor - egy földi élet idejére - beköltözik a testbe. Az ember gondolatai és e gondolatokból származó cselekedetei adják a táplálékot, amelyből a lélek építkezik.

- E gondolatokat és cselekedeteket a mögöttük meghúzódó gondolatok és cselekedetek motiválják, és így tovább, vissza egészen a lélek születéséig.

- Amikor a lélek új testbe költözik, megnyílik egy kapu, és vele egy lehetőség e lélek sorsának építésére. Minden, ami korábban épült - legyen az jó vagy rossz -, benne foglaltatik ebben a lehetőségben. Törleszteni mindig lehet, de nem lehet kibújni a lélek által korábban elkövetett tettek felelőssége alól.

- Az élet tehát a fejlődés útja, felkészülés a lélek megtisztítására, jóllehet a test és a fizikai tudat számára az út gyakran rögös.

- Változások történnek, s az emberek azt mondják: szerencsém volt. Csakhogy ami történik, nem szerencse! Hanem annak az eredménye, hogy mit kezdett a lélek a korábbi vétségek jóvátételére felkínált lehetőséggel.

S Edgar Cayce ezen a ponton fogalmazta meg - a lehető legegyszerűbb szavakkal - a Kegyelem Törvényét, amely többet jelent, mint az egyszerű jóvátétel.

- A karma az, amikor tudjuk, mit kellene tennünk, s mégsem éljük meg lehetőségeinket. Ha meg tudsz bocsátani másoknak, magad is bocsánatot nyersz. Ez a karma beteljesítésének útja.

Az igazlítások során olyan sorsokkal ismerkedhetünk meg, amelyekben az egyén karmikus bűne az volt, hogy görcsösen ragaszkodott rég túlhaladott vétségéhez és szégyenéhez, ahelyett, hogy pozitív erőfeszítéssel és "megbocsátással" igyekezett volna végre helyrebillenteni a mérleget.

Természetesen sem Isten, sem másik ember nem kényszeríthet senkit arra, hogy megbocsásson magának vagy másoknak, amíg ezt ő maga el nem határozta. Szabadságában áll addig maradni a maga választotta tisztítóútzben, ameddig csak akar. Ám amíg nem fejlődött egy olyan szintre, ahol már elég világosan lát ahhoz, hogy a saját hajánál fogva kihúzza magát a bajból, főleg ez kérdegetnie magától: "Miért nem emlékszem?" Sokkal helyénvalóbb ez a megfogalmazás: "Örülök, hogy nem emlékszem!" Még akkor is így van, ha emiatt le kell mondania arról az örömről is, hogy olyan életeibe láthasson bele, amelyekben földre szállt angyalként gyakorolta jótéteményeit mások megsegítésére, és embertársai szeretetétől, megbecsülésétől és tiszteletétől övezve halt meg.

Minden jó, amit valaha tettünk, örökké a lelkünkkel marad. A lélek sosem "ronthatja meg" a jót, amit cselekedett. A későbbiekben meg fogjuk vizsgálni, hogy a Kegyelem Törvénye segítségével hogyan vethető össze ez az elv az ok-okozat törvényével.

HARMADIK FEJEZET

AZ EMBER TUDATALATTIJA HALHATATLAN

Eleinte olyan alapvető különbség volt az "éber" és az "alvó" Edgar Cayce között, mint Kelet-^{EE} s Nyugat-Berlin között. A két tudatállapot közötti ellentét természetesen nem volt összebékíthetetlen, jóllehet az egyik sebezhető volt és emberi, a másik pedig védettséget élvezett az embernek örökül jutó "tenger fájdalommal" szemben.

Legszemléletesebben talán a kezdetleges adó-vevő rádióhoz lehetne hasonlítani Caycenek ezt a kettős működését: azon sem lehet egyszerre adni és venni. Egyszerű technikai segédeszközzel van szó, amely a tengerészek számára lehetővé teszi a kapcsolattartást a szárazfölddel. A készülék számára az elhangzott szavak közömbösek; amit befogad és kisugároz, nem hagy benne nyomot, nem rögződik emlékezetében.

Edgar Cayce életének vége felé már határozott jelei mutatkoztak annak, hogy van átjárás a két tudatállapot között. Eleinte azonban ő volt a legjobban megdöbbenve, amikor megtudta, hogy - például - orvosi tanácsokat adott egy olasznak, tökéletesen hibátlan olasz nyelven! A bonyolult orvosi szakzsargon, amelyet transzállapotban használt, ébredéskor nem kevésbé volt ismeretlen a számára, mint az olasz nyelv.

Edgar Caycevel kapcsolatban az egyik legelterjedtebb tévedés, hogy Cayce afféle világi Mózes volt, aki a metafizikai pusztába kiáltotta szavait. Cayce tudatát az a képesség tette valóban egyedülállóvá, hogy vissza tudta idézni saját kezdeteit a Teremtésben.

Az volt a célja - s eddigi ismereteink szerint ebben egész életművének célja összefoglalható -, hogy "kitapossa az ösvényt" azok számára, akik hisznek benne: örökségük Istentől származik.

- Amit én ma tudok, holnapra mindenki tudni fogja - ez Cayce filozófiájának egyik

leggyakrabban visszatérő eleme.

Meggyőződése volt, hogy minden lélek egyforma lehetőségek birtokában van: ez abból is kiderül, ahogyan leírja a lélek első megjelenését a Földön.

- A kezdet idején, amikor az első elemek mozgásba lendültek, és létrejött a "földi sík" nevű szféra, amikor a hajnali csillagok együtt örvendeztek, és a suttagó szél meghozta a nagy hírt az ember jöveteléről, aki a Teremtő szelleméből kibontakozva élő lélekként manifesztálódik, az entitás ezzel a sereggel együtt öltött testet.

Ha figyelembe vesszük, hogy akkoriban az "éber" Cayce Biblia-értelmezése szöges ellentétben állt az "alvó" értelmezésével, érdemes összehasonlítani a fenti idézetet a Jób könyvéből származó alábbi bekezdéssel:

"Majd felele az Úr Jóbnak a forgószélből, és monda: ... Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? ... Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának?" (Jób 38.)

Edgar Cayce szerint néhány lélek már a teremtésre való várakozás időszakában predestinálva volt arra, hogy szabad akaratát Isten céljainak szolgálatába állítsa a Földön. Mások arra lettek kijelölve, hogy szabad akaratukat kényük-kedvük szerint érvényesítsék... Az "újszülött" Föld lehetőséget kínált számukra, hogy ott Isten teremtő szerepét bitorolva, a maguk gyarló, kisszerű módján ők is Teremtőt játsszanak. Röviden: a lelkek a bűnt magukkal hozták. Nem itt várt rájuk, "a test ruhájában" - hiszen a bolygón akkoriban az állati evolúció még el sem kezdődött. A "szilárd" anyag besűrűsödése, amilyenek ma ismerjük, valójában még évmilliókig váratott magára. A gondolat volt az eredeti motivációs erő. A besűrűsödött anyag a gondolat mutációjaként keletkezett, miután az "összecsomósodott". Egyszerűsített képpel ezt leginkább a folyékony lávához lehetne hasonlítani, amely képlékeny, szüntelen mozgásban van, változik, és bármilyen alakot képes felölni. A szilárd anyag ennek élettelen változata, amely már csak kalapáccsal és vésővel formázható.

Innen ered az az igazlítások során állandóan visszatérő tanítás, hogy "a Gondolat a Szobrász" - aki formálja a keze alá simuló, képlékeny agyagot -, a lélek alakulása pedig elsősorban attól függ, hogy a tudatalatti szintjén, ahol az agyag a legpuhább és legformálhatóbb, van-e a Gondolatnak elég ereje megmintázni a sors szobrát.

Ahogyan a szilárd anyag ártalmatlan részecskéjét pusztító erővé, városokat elsöprő erővé változtatja egy láncreakció-sorozat, úgy szabadíthatja ki a lelket az anyag börtönéből a pozitív gondolatok láncreakciója - míg végül a lélek megtérhet fluid állapotú ős-szabadságába, az asztrális síkra.

Sajnos a kényelmesen használható tudományos kifejezéseknek, mint például az "atomhasadás", nincs olyan megfelelője, amely a lélek megszabadulását írná le. Kénytelenek vagyunk tehát e folyamatot "tragikus halál"-ként emlegetni.

Olyan ez, mintha magasztalnánk a krumplihéjat, és közben szemétbe dobnánk a krumplit.

Sokkal egyszerűbb úgy beszélni a lélekről, hogy távközlési műholdhoz hasonlítjuk. Ahhoz, hogy kiszabaduljon a gravitáció hatása alól, és pályára álljon, két hordozórakéta szükséges. Amikor a rakéták kiégtek, leválnak a műholdról. A hús-vér testre, a lélek földi burkára ugyanez a sors vár: elpusztul és visszamarad a halálban, s vele marad a kiterjedt "ego", a földi burokhöz tartozó, hátrahagyott tudat is.

A lélek így kikerült az anyag börtönéből. Szabad lett! Földi tartózkodásából megőrzi a világi tapasztalatokat, amelyeket "memóriabankjában" biztonságosan elraktároz - ugyanis csak a "tudatos elme" az, amit hátrahagyott. A tudatalatti tovább él, hiszen nincs köze az anyaghoz, és

nem is függ tőle. Most ez válik a lélek tudatos elméjévé, s ekként működik egészen addig, míg a lélek vissza nem tér a sűrű földi anyagba, hogy elkezdje következő életét.

A felsőbbrendű tudat átvállalja azokat a funkciókat, amelyeket a tudatalatti átadott, s így a lélek olyan tisztán áttekinthetővé válik, amilyen a Földön sosem lehetett. Valószínűleg a létezésnek ezen a szintjén tapasztalt, magasztos lelkiállapot földi kisugárzását élték meg egyes szentek "spirituális ekstázisként".

Amikor elérkezik az idő, hogy a lélek egy új testbe költözve visszatérjen a Földre, a folyamat egyszerűen megfordul. A tudatos elme visszatér a tudatalatti szintjére, a tudatalatti pedig a felsőbbrendű én szintjére, a hús-vér test anyaméhszerű szentélyébe. Nem próbál, nem is akar érzelmileg azonosulni a tudatalatti és az újonnan megszületett tudatos elme működésével, mivel azok új egójukhoz igyekeznek hozzászokni.

A felsőbbrendű énnel csak nagyon ritka esetekben lehet kapcsolatba kerülni, s akkor is csak szakszerű, mély hipnózisban. (Az olvasónak azonban tisztában kell lennie azzal, hogy amit Edgar Cayce tudott - kapcsolatot teremteni magasabb énjével a maga egészen sajátos önhipnózis-technikája által -, az az egyetemes emberi fejlődés jelenlegi szintjén a kivétel, nem a szabály. Cayce személyében pillantást vethetünk jövőbeli önmagunkra.)

Az "újszülött" tudatos elme sohasem lehet idősebb, mint a test, amely átmenetileg otthont ad neki. Az ember elraktározott tudása, ébersége, az az ösztön, amellyel önmagát és embertársait értékeli, a tudatalatti szintjén nyugszik. Következésképp az egyetlen barát és tanácsadó, akihez fordulhat, a saját tudatalattija. Ráadásul ezt a kapcsolatot csak alvás közben vagy megvilágosodott, meditatív tudatállapotban lehet megteremteni. Ilyenkor az önfegyelem segítségével az ember eljut odáig, hogy leül, s meghallgatja "a tudat csöndes, nyugodt szavát".

Az újraszületett embernek éber állapotában, tudatossága szintjén ismét szembesülnie kell az anyagi lét kihívásaival, legjobb tudása szerint kell egyensúlyoznia az élet hullámverései fölött átvezető keskeny pallón, ahol - ha képes figyelni arra a "csöndes, nyugodt szóra" - elkerülheti a túlzott énközpontúság buktatóit, amelyek korábban annyiszor megkísértették, s taszították a mély örvénybe.

Van-e az embernek valamilyen eszköze, amelynek segítségével megsejtheti az elébe tornyosuló nehézségeket?

Van bizony! Tekintsük a lélek inkarnációit egy folytatásos regény egyes részeinek. Amint a lélek útja egy bizonyos életben a halállal véget ér, máris megjelenik az apró betűs felirat: "Folytatása következik". Amikor egy új testben újra megszületsz, nem nulláról indulsz: pontosan ott folytatod, ahol abbahagytad.

Ha például egy előző életedben nem tudtad legyőzni magadban azt a késztetést, hogy kövekkel zúzd be egy üvegház ablakait, akkor legközelebb - jelképesen - ugyanolyan helyzetben találod magad, csak éppen ez alkalommal a tiéd lesz az üvegház, amelyre a kövek záporoznak. Ha rezzenetlen arccal elviseled a pusztítást, amíg a számlát kiegyenlítve utolsó ablaktáblád is szilánkjaira nem hull, egészen jó eredményt tudsz felmutatni. Ha viszont önsajnálamba zuhansz, és átkozódsz, hogy te nem ilyen sorsot érdemelnél, akkor elpuskáztad az egészséget, és semmit sem sikerült profitálnod a nagy lehetőségből.

Edgar Cayce nem szégyellte bevallani, hogy néhány korábbi életét sokkal jobban is eltölthette volna; hogy gyakran volt indulatos és türelmetlen. Az ókori Egyiptomban például túl közel húzódott a húsos fazékhoz, túl sok csábításának engedett, és ez bizony letéritezte őt arról a rögös útról, amelyen a lélek kiteljesedhetett volna.

Az a sajátos felelősség, amelyet ebben az életében tisztánlátó képessége rótt rá, egyszerre adott lehetőséget arra, hogy rendet teremtsen saját spirituális portáján, és egyszersmind segíthetett

embertársain.

Vajon honnan merítette Edgar Cayce az információt az élet-igazlátásokhoz?

Egy 1931-ben, a Cayce-kórházban tartott előadásában a következőket mondta erről:

- Engedjék meg, hogy most egy saját élményemről számoljak be! Úgy érzem, nagyon is valóságos élményről van szó, és ez - amennyire szavakkal egyáltalán kifejezhető - azt kísérli meg illusztrálni, hogy mi történik a halálban. Egyszer, amikor a szokásos módon megváltozott tudatállapotba kerültem, hogy információt hozzak le valaki számára, azt vettem észre, hogy kívül kerültem a testemen.

- Tisztán kivehető, keskeny, egyenes vonalat láttam magam előtt, mintha egy fénysáv lett volna. Két oldalról füst és köd vett körül, és síró árnyalakok, akik segítségért rimáinkodtak, és csalogattak maguk közé.

- Ahogy követtem a fénysugarat, látóterem kezdett kitisztulni. A körülöttem lévő alakok jobban kirajzolódtak, egyértelműbb formát öltöttek. De a hívogatások nem hagytak alább, mindent elkövettek, hogy letérítsenek utamról, és eltántorítsanak a célomtól. Én azonban rendíthetetlenül haladtam az előttem húzódó keskeny ösvényen. Egy idő után eljutottam oda, ahol az alakokból már csak árnyak maradtak, és inkább sürgetni próbáltak, mint megállítani. Ahogy mindinkább kirajzolódtak, láttam, hogy lekötötte őket saját tevékenységük.

- Végül felértem egy dombra, amelynek tetején egy templom állt. Beléptem, s egy hatalmas teremben találtam magam, amely leginkább könyvtárhoz hasonlított. Az emberek életeiről szóló írások sorakoztak benne - minden egyes emberről külön kötet szólt. Így hát egyszerűen csak le kellett emelnem annak az embernek a kötetét, aki igazlátásért fordult hozzám. Pál apostol szavaival csak azt mondhatom: "ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom", de hogy ez valóságos élmény volt, az biztos.

A szabad akarat erősebb a sorsnál

Amikor a hozzá segítségért forduló emberek előző életeit elemezte, Edgar Cayce mindig fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy a karma nem más, mint emlékezés, s hogy az ok-okozati törvények rugalmasak. A lélek - akár a "cellabizalmi" a fegyintézetben -, ha együttműködik a hatóságokkal, jó magaviseletére való tekintettel mindig kaphat enyhítést. Egyetlen élet, amelyet a lélek teljes egészében a mások szolgálatának szentel - mint például Albert Schweitzer vagy Damien atya földi pályafutása -, öt-hat olyan életet ellensúlyozhat, amelyben a fejlődés megrekedt, s a lélek elmaradt önmagától.

A szabad akarat mindig erősebb, mint az eleve elrendelt sors. Nem lehet annyi régi adósságot felhalmozni, hogy a lélek a végén ne tehessen mást, mint szüntelenül fizessen, fizessen és fizessen. De azt is tudomásul kell vennünk: a lélek a fejlődésre gyakran választ olyan módot, amelyet a tudatos elme nem ért meg azonnal. A vak ember például, akit Krisztus meggyógyított, nem a bűnei miatt lett vak, hanem mert lelke a vakság élménye által tartást kapott.

Nagyon fontos ezt az alaptételt megérteni és elfogadni, mielőtt az egyéni életek részletes vizsgálata során bonyolultabb témákat érintenénk.

Bármekkora kutyaszorítóban találod is magad, te intézted úgy, hogy odakerülj - azáltal, hogy korábban nem vettél tudomást a törvényről. Bármilyen törvényt szegtél meg, saját szabad akaratod ellen vétettél, a Teremtő által rád ruházott szabad akarat ellen. A te választásod, hogy éppen ott légy, ahol vagy. Ez legalább annyi méltóságot és önbecsülést ad, hogy tudd: saját hibádat te követted el - viszont megdől a gondosan megfogalmazott kifogás a bosszúálló

Jehováról, aki dühöngő örültként téged szemelt ki áldozatául, és egy kegyetlen bábjáték forgatókönyve szerint rángatja sorsod láthatatlan szálait.

A gondolat, hogy ezt a tökéletesen működő Naprendszert egy félelmetes, bosszúálló Isten irányítja, körülbelül olyan képtelenség, mint azt képzelni, hogy a bőrleszkfilmekből ismert kétbalkezes zsaruzakasz képes lenne megindítani az órák óta bedugult forgalmat egy nyolcsávós autópályán.

Ezért van az, hogy az igazi vallások felvilágosult tanításait sosem lehetett összhangba hozni az eredendő bűn és a tüzes pokol dogmájával.

Az alvó Edgar Cayce egyetlen Istent ismert: egy végtelen kegyelmű, szerető Istent, aki mindannyiunknak már régen megbocsátott.

Mindenekelőtt ezt az alaptanítást kell szem előtt tartanod, kedves olvasó, ahogy egyre jobban belemerülsz a reinkarnáció elméletében foglalt folyamatokba, mert más alapokról kiindulva ez az egész nem működik.

NEGYEDIK FEJEZET

A FIZIKAI ÉS AZ ÉRZELMI KARMA

Az erény jutalma és a bűn ára

Paul Durbin - nős, egy gyermek apja - harmincnégy éves volt, amikor utolérte a sclerosis multiplex; jobb karja és lába sorvadni kezdett.

Mínt hogy családja egyáltalán nem volt jómódú, barátok siettek a segítségére. Fizették kórházi költségeit, igazlást kértek Caycetől, és még az előírt gyógyító masszázs költségeit is vállalták. Paul állapota rövidesen javulni kezdett.

Az igazlítás egy olyan előző életére is utalt, amelyben Pault bizony elragadták a szenvedélyek.

- Az entitás harcban áll önmagával. Ki kell üznie tudatából a gyűlöletet, a rosszindulatot, mindent, ami az emberekben félelmet kelt. Mert régóta ismeretes: minden léleknek számat kell adnia minden meggondolatlan szaváról. Minden apróságért meg kell fizetnie. Ám az entitás azt is tudja, vagy tudnia kell, hogy az Atyánál oltalmat talál.

- Mert, ahogy az írás mondja: "Bármily messzire tévelyedtél is, ha szólítasz, válaszom hamar megtalál!" Fordítsd hát arcodat Őfelé! Tudd, hogy él az Isten, és megsegít, ha bizalmadat Belé veted!

Vagyis, ha a lélek felismeri, hogy rossz útra tévedt, az őszinte bűnbánat mértékének megfelelően segítséget kap.

A figyelmeztetés azonban süket fülekre talált. Durbin keserű önsajnálamba merült, az elhangzottakat ostobaságnak tartotta, és szemrehányásokkal illette Caycet, amiért nem ért el nála azonnal csodás gyógyulást. Negativitása a környezetét sem kímélte. Odáig süllyedt, hogy megpróbálta összeugrasztani a segítségére siető embereket, akik a végén már azt is megbánták, hogy belekeveredtek az ügybe.

Állapota azonban egy időre mégis javulásnak indult. Amikor aztán a folyamat megállt, Durbin

keserűbben átkozódott, mint valaha.

A következő igazlátás keményen fogalmazott:

- Karmikus betegségről van szó; a testnek meg kell változtatnia a körülményekhez, a dolgokhoz és az emberekhez való viszonyulását.

- Először is a szívnek kell megváltoznia, azután a tudatnak. Meg kell változtatni a célokat és szándékokat is. Ha ez megtörtént, folytatni kell a masszázst és az egyéb javasolt terápiákat. Ám a mechanikus módszerek sohasem vezetnek el a teljes gyógyuláshoz, míg a lelket meg nem érintette a Szent Lélek. Benne van tehát minden reményed! Miért is utasítanád el? A test valójában az élő Isten temploma. És a tiéd ugyan milyen képet mutat? Céltudata megtört, és megtört önfenntartó képessége is.

- Mi hiányzik? Maga az élet! Az az erő, amelynek a neve Isten! Elfogadod, vagy elutasítod? Csak rajtad áll!

- Amíg gyűlölet, rosszindulat és igazságtalanság él szívedben a türelem, a testvéri szeretet és a szenvedés elviselésének képessége helyett, tested meg nem gyógyulhat. Miért gyógyulna meg a test? Azért, hogy kielégítse saját fizikai éhségét és vágyait? Hogy önzését tovább erősítse?

- Akkor már jobb, ha így marad!

- Mára befejeztük - hacsak nincs kérdésed.

Szándékosan választottuk ezt az igazlátást, éppen szokatlan szigorúsága miatt. Az A. R. E.-dokumentációban (A. R. E. - Association for Research and Enlightenment: Edgar Cayce műveinek rendszerezője és kiadója.) található levelezés néma vallomás arról, hogy ez a beteg rendíthetetlen csökönyösségében a kisujját sem volt hajlandó mozdítani saját érdekében. A gyógyulást úgy követelte, mint valami természet adta jogot.

Miért szenvedett Paul Durbin?

- Minden betegség bűn - mondta Cayce. Ezzel nem feltétlenül ebben az életben, tudatosan elkövetett bűnre gondolt, hanem olyan bűnre, amelyet a lélek még nem vezekelt le, ezért betegség formájában jelentkezik.

A karmát, amelynek lapjain a lélek nyereségei és veszteségei életről életre följegyeztetnek, gyakran - tévesen és igazságtalanul - összetévesztik a megtorlással. A karma nem a büntetés eszköze - ahhoz túl kifinomult és elfogulatlan; végső célja a jóvátétel. Való igaz azonban, hogy miközben egy fájdalmas bűnbeesés nyomait igyekeznek egy még fájdalmasabb gyógy móddal eltüntetni, komoly szenvedéseket okoz.

Úgy tűnik, amikor az egót a saját érdekeinek érvényesítésére biztató apró figyelmeztetések sorozatosan észrevétlenül maradnak, akkor bizonyos fizikai szenvedések hathatós eszköznek bizonyulnak arra, hogy felrázzák a tompultságba merült tudatalattit. Ennek fényében jobban megérthetjük e látszólag fonák igazságot: "Az Úr azt teszi próbára, akit szeret."

* * *

Az igazlátások szerint kétféle karma létezik: érzelmi és fizikai. Mindegyiknek megvannak a pozitív és negatív, jó és rossz vonatkozásai.

A negatív érzelmi karma címszó alatt olyan jelenségek szerepelnek, mint a rossz házasság, az alkoholizmus, az impotencia és a különféle neurózisok, mint például a mániás depresszió, a paranoia, a különféle perverziók vagy a megszállottság - a szó középkori értelmében.

A fizikai karma súlyos testi fogyatékoságokban ölthet testet - sükettség, vakság, beszédhiba - vagy az olyan, pusztító betegségekben, mint például a leukémia vagy a sclerosis multiplex.

Edgar Cayce különleges látnoki képessége segítségével fizikai rendellenességek sikeres diagnosztizálásának szentelte élete legnagyobb részét. A betegség gyökerét számtalan esetben nem fizikai okra vezette vissza, hanem az igazság egy olyan elkerülhetetlen pillanatára, amikor az embernek a tudatalatti szintjén szembe kell néznie önmagával. A gyilkos, aki egy korábbi életében ártatlan vért ontott, egy következőben azzal billentheti helyre a mérleget, ha - szimbolikusan - a saját vérét ontja. A leukémia számos esetben közvetlenül ilyen okra volt visszavezethető.

Ám a "gyógyírnak" nem kell minden esetben olyan drasztikusnak lennie, mint Paul Durbinnél volt. A kegyelem törvénye a lélek számára állandóan hozzáférhető lehetőséget kínál, a felhalmozódott adósságokat mindig le lehet dolgozni, ha életünket önzetlenül a még nálunk is szerencsétlenebbek megsegítésének szenteljük. Edgar szavaival: "Amit vetettél, azt aratod, hacsak a testi vagy karmikus törvény helyett a Kegyelem Törvényének nem engedelmessz." Úgy tűnik, a legtöbb ember e két véglet között ingadozik.

* * *

A következő eset egy olyan asszony fizikai karmájának története, aki képes volt megfelelni a sors által elé tárt kihívásnak.

Stella Kirby csendes természetű elvált asszony volt, aki szerény nyugdíjából nevelte egyetlen gyermekét. Egyik barátja tanácsára elhatározta, hogy elvégez egy ápolónői tanfolyamot. Alig ért véget a kurzus, máris állásajánlatot kapott egy magánháznál, ráadásul a szokásos fizetés kétszereséért. Egy csodálatos palota házvezetőnőjénél kellett jelentkeznie; a barátságos asszonyban azonnal rokonszenv támadt Stella iránt, és habozás nélkül fölvette. Az előkelő házban nagy élet folyt, népes személyzet munkálkodott, pompás volt az ennivaló, a szállás szinte luxusszínvonalú. Mindez, megfejlve a bőséges fizetéssel, több volt, mint amiről Stella álmodni mert. Amikor azonban bemutatták neki betegét, rá kellett döbbsennie, hogy egy 57 éves, szörnyű állapotban lévő, elmebeteg férfi ápolására szegődött el. Az ágyat vasketrec fogta körül, a minden normális életfunkcióra képtelen férfi üveges tekintettel ült ott, és módszeres alaposággal szaggatta le magáról a ruhát. Beszélni nem tudott, és azt sem értette, amit neki mondtak. Úgy kellett etetni, mint egy csecsemőt, néha bele kellett kényszeríteni az ételt. Az ellen pedig, hogy tisztán tartsák, minden erejével hadakozott.

Stella elszornyedt, de undorát leküzdve belépett a rácsok közé, hogy megfürdesse betegét. Ám amikor hozzáért a bőréhez, olyan rosszul élt fogta el, hogy ki kellett rohannia a fürdőszobába hányni.

Minthogy kezdeti viszolygása az idő múlásával sem csökkent, be kellett látnia, hogy - hiába az annyira vágyott biztonság - ezt a munkát ott kell hagynia. Szerencséjére el tudott utazni Virginia Beachre, hogy személyes segítséget kérjen Edgar Caycetól. A látnok szavaiból szokatlanul bizarr történet kerekedett ki.

Stella két előző életében is találkozott mai ápolójával. Egyiptomban a férfi Stella fia volt. Az asszony engesztelhetetlen iszonya egy másik életre vezethető vissza, amelyben a férfi egy gazdag, előkelő, közel-keleti mágnás volt, akit bőkezűségéért és nagylelkűségéért nagyra becsültek. Magánemberként azonban háremet tartott, s a fiatal nőket - köztük a szerencsétlen Stellát is - perverz szexuális kicsapongásaiban való részvételre kényszerítette.

Ennek a megaláztatásnak és undornak az emléke támadt fel abban a pillanatban, amikor Stella megérintette a férfi testét. A szerencsétlen nyomorultat hiába vette körül ebben az életében is luxus és kényelem, mindebből csak a karmikus büntetés jutott el hozzá. Lélek aligha sülyedhet

ennél mélyebbre.

Cayce nyomatékosan felhívta Stella figyelmét arra, hogy az egyetlen erő, amely a megbomlott elmét megérintheti: a szeretet. Stellának tehát, ha át akar lépni saját karmikus korlátain, meg kell szeretnie ezt a férfit. Ha elhagyja a házat, azzal semmire sem hoz megoldást: a köztük húzódó karmikus szálát kibogozatlanul vinnék át a következő életre.

Stella évekkal később leírta, hogyan fogadta az igazlátást: a reinkarnáció gondolata teljesen új volt a számára, ösztönösen mégis be tudta fogadni. Istent azelőtt sosem képzelte megközelíthetőnek vagy valóságosnak - most egyszerre úgy érezte, meg tudja érteni. Egész életében együttérző vonzódást érzett a testi fogyatékosok iránt; lánya születése előtt épp emiatt komolyan tartott attól, hogy a gyerek esetleg nyomorékon jön a világra. Ez a félelme egy Palesztínában leélt életéből maradt vissza; akkor az elesettek és nyomorékok ápolásával, gyógyításával foglalkozott - ez a tapasztalata most százszoros kamatot hozott. A házvezetőnő, aki fölvette, szintén vele volt Palesztínában, ez magyarázta azt az egymás iránti ösztönös rokonszenvet, amelyet találkozásuk első pillanatától fogva tapasztaltak.

Stella ott maradt a háznál, de a gondolat, hogy szeretetet tanúsítson a szájalmas roncs iránt, csaknem meghaladta az erejét. Sokszor érezte úgy, hogy be kell ismernie vereségét, de az igazlátások szüntelenül arra biztatták, hogy próbálkozzék újra - és betege végül mintha válaszreakciókat tanúsított volna. Elfogadta Stellától az ételt, elkezdte tisztán tartani magát, és ruháját többé nem tépte foszlányokra. Ahogy Stella mozgott körülötte a szobában, rajongó tekintettel követte, mint egy kutya.

Cayce nem hiába erősködött: Stella szeretete végül is eljutott a férfi bénult agyába; az érzés, hogy valaki szereti, kiszabadította a beteget saját, egyszemélyes poklából. Sok-sok éven át elvegetálhatott volna, de így végül képes lett két év múlva békésen meghalni, Stella pedig elkezdhette élni a saját, kiegyensúlyozott és örömteli életét.

Az igazlátások nagy együttérzéssel beszéltek a kettejük között Egyiptomban fennállt kapcsolatról, amikor Stella a férfi anyja volt, de mivel nincs okozat ok nélkül, az asszony a későbbiekben, a Közel-Keleten bizonyára nem került volna kapcsolatba a férfi perverzióival, ha előzőleg nem marad adósa. Csak sejteni lehet, hogy Egyiptomban cserben hagyta a fiát - esetleg nem viselte gondját kellőképpen, vagy el is hagyta. Ha akkor segített volna a férfinak, akkor az talán nem lép az önpusztítás útjára, amely végül ismét összehozta őket a Közel-Keleten. És abban az életben újból megisméltódott a történet: az asszony szeretete választ kelthetett volna az elgyötört lélekben, de ő megtagadta ezt, s ezáltal még egy élethosszal megtoldotta a nyomorúságot.

A mongoloid gyerek története

A fizikai és az érzelmi karma ismét összefonódik annak a férfinak és feleségének a történetében, akik előző életeik közül legalább kettőt szintén együtt töltötték. Mindkettő igen fejlett lélek volt, az igazlátás nélkül azonban ebben az inkarnációjukban könnyen elbukhattak volna életük legkomolyabb közös próbáján.

Myra és David Cobler hatéves gyereke mongol idióta volt. Coblerék azt kérdezték Caycetől, vajon előző életükben tanúsított magatartásuk miatt érte-e őket ez a csapás. A látnok óvatosan, finoman fogalmazta meg a választ.

Igaz, hogy nem volt minden előző életük teljesen feddhetetlen. Jóllehet Myra eddigi életét csalódások kísérték, elfojtott írói ambíciói számára lehetőség nyílhat a kibontakozásra, ha felhasználja a saját otthonában megtapasztalt szerencsétlenség tanulságait. Szenvedélyes természetét, szeretet iránti vágyakozását és mély spirituális magányát mind e cél szolgálatába

állíthatja. A szeretet és a türelmes gondoskodás, amelyre a gyerekek szüksége volt - s amit Myra egyre szabadabban meg tudott adni neki - megalapozta benne azt a képességet, hogy ha születik még egy gyermeke, annak számára teljesebb, igazán szép életet tudjon előkészíteni.

- Ne hibáztasd önmagad - mondta neki Edgar -, és ne vádold a társadat se. S főképpen ne vádold Istent! - Myra és férje eljutott arra a szintre, amikor az "én összetalálkozik az énnel", s közös erővel kell helyrebillenteniük a mérleget. Ha sikerül, akkor segíteni tudnak gyermekük lelkének kiszabadulni saját karmája börtönéből, hogy soha többé ne kelljen torz testben inkarnálnia.

- A gyermek lelke - mondta Edgar Myrának - hordozza a te problémádat Istennel. Ettől nem szabadulhatsz, míg az Életadó érettnek nem látja a helyzetet arra, hogy a lelket visszahívja, s felkészítse egy jobb életre, amelyet a te felebaráti szereteted tett lehetővé.

Mit követett el Myra, amiért ez a sors jutott osztályrészéül? Előző élete boldogtalan volt: az amerikai közép-nyugaton élt a terület meghódításának első időszakában. Jane Richter volt a neve. Az ott megtapasztalt embertelen körülmények miatt volt jelenlegi életében a biztonságos, meleg otthon iránti vágyakozás a leginkább jellemző rá.

Az igazlátás ezután egy olyan életébe vezette vissza, amelyet Palesztínában töltött el, "amikor a Megváltó megjelent a Földön." Dorcas volt a neve, ami arra utal, hogy görög vagy római származású nő lehetett. Erre vall az a tény is, hogy a Megváltó csodálatos képességei iránt fölényes hitetlenséget tanúsított. Arra nem vette a fáradságot, hogy személyesen fölkeresse, és maga győződjék meg a hírek igazságáról. "Csúfot üzött a Megváltóból, s még azokat is kigúnyolta, akik őszintén hitték, hogy Krisztus Isten fia". Útjaik csak Püünkösöd napján találkoztak össze. Amikor ezen a napon Dorcas saját magán is megtapasztalta a Szent Lélek érintését, megtért, de úgy érezte, túl késő, hogy hitetlenségéért vezekeljen.

- Soha nincs késő ahhoz, hogy aki eltévedt, visszataláljon a helyes útra - magyarázta Edgar. - Mert az élet örök, s azért vagy ma az, aki vagy, mert az voltál, aki voltál. Teremtőddel együtt te is részese vagy a teremtésnek, s egy napon te is ott lehetsz azok között, akik szeretettel várják az Ő eljövételét.

Palesztínai életében mai férjének sorsvonalára összefutott az övével. A férj egyike volt a hetven kiválasztottnak, akiknek az evangéliumok elterjesztése volt a feladatuk. A férj elbukott, mert a Tanítások szimbolikus jelentése helyett a szó szerinti értelmezést tanította. Különösen visszatetszőnek találta azt a tisztán spirituális tartalmú tanítást, amely így hangzik: "A ki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban."

A férjet akkor Illésnek hívták, és barátja volt Jézus két tanítványának, bár "közelebb állt a higgadt Andráshoz, mint a nagyhangú Péterhez". Andrással tudott eszmét cserélni, de Péterrel folytatott beszélgetései legtöbbször vitává fajultak.

Az igazlátás azt tanácsolta: ha David és Myra ismét fel tudná idézni magában a két tanítványtól hallott tanítások emlékét, ez mai gondolkodásmódjukban is pozitív változásokat hozna.

- Mert Isten törvénye tökéletes. Hiszen megtéríti a lelket, ha jól alkalmazzák, s nem magyarázzák félre - folytatja az igazlátás szövege. - Hiszen az entitás Illés életében megtanulta, hogy a test gyógyítása a tudati és szellemi viszonyulások megváltoztatása nélkül nem hoz igazi és végleges segítséget az embernek.

Az igazlátás még egy életet érintett nagyon röviden: azt, amelyet Krisztus előtt 10 ezer évvel, Egyiptomban töltöttek el. David itt Atel El néven a Gyógyítás Templomának egyik seborvosa volt, s Myra ugyanebben a Templomban a kultusz művészetét tanulta.

Ebben az időszakban primitív lelkeknek egy alfaja, akik alig emelkedtek valamivel az állati szint

főlé, megkésett fejlődésükben elérték azt a szakaszt, amikor testük "Isten képéhez vált hasonlatossá." Ezeket a humanoidokat vagy mutánsokat sűrűn emlegetik az atlantiszi feljegyzésekben az vízözön előtti élet primitív formáiként. Ezek utolsó, halvány visszhangjai jelennek Shakespeare Calibanjaként, a görög mitológia faunjaiként, kentaurjaiként és minotauruszaiként. Ezeknek az ártalmatlan, szánalomraméltó teherhordó lényeknek a többsége Atlantiszon rabszolgamunkákat végzett, s a Templom egyik célja az volt, hogy korrekciós sebészeti beavatkozással felgyorsítsa fejlődésüket. Ez a beavatkozás lézert is alkalmazott, majd rituális tisztító szertartás következett az Egyetlen Isten nevében.

A két lélek, David és Myra ezekben a nagyon távoli, kezdeti időkben tanulta meg először a magatehetetlen nyomorultakról való gondoskodást. A zavart lélek, aki a mongoloid gyermek képében jött el hozzánk, azért tette ezt, mert emlékezett rá, mennyi együttérzést és segítséget kapott tőlük, amikor először próbálta felküzdni magát az emberi lét szintjére.

Ez magyarázza, mennyi rokonszenvet és együttérzést tanúsít mindhármuk iránt az igazlátás. Érezhető belőle: ha letértek is a kijelölt ösvényről, nem tévelyedtek el messzire. Palesztínában szerzett tapasztalataik erősebbek voltak annál, semhogy teljesen elbukhassanak.

Melyikük tévelyedett el utoljára? Talán David.

A jelenlegit megelőző, legutóbbi életében William Cowper néven élt, és levéltárosként dolgozott az Amerikai Függetlenségi Háború idején - akkoriban, amikor Washington Trentonnál összegyűjtötte szétzilált seregeit, hogy azután egy nagy fordulattal a végső győzelemre vezesse őket. William Cowper a hadseregben saját egysége élelmiszerellátásáért volt felelős. Egységét valamilyen katasztrófa érte, amelynek során önkéntesként bevonult honfitársai közül többen elveszítették végtagjaikat.

- Most figyelmeztető szavak következnek - jegyzi meg talányosan az igazlátás. - Óvakodj a megnyomorodott testtől, amelynek valamely végtagja hiányzik, vagy valamilyen működésre képtelen; súlyos bajt hozhat rád.

A csapat, amelyben Cowper szolgált, tévedésből belefutott a britek karjaiba. A vérfürdő láttán Cowper saját tisztjeit tartotta felelősnek a történekekért, holott ami történt, "véletlen volt, nem a parancsnokok hibája." A szörnyűségek látványa - ahogyan társait meggyilkolták és megcsontkították - kitörölhetetlenül bevésődött emlékezetébe. Minthogy abban az életében nem tudott parancsnokai iránt megengesztelődni, a megbocsátásra való képtelenség ebben az életében is lelki békéjének legveszélyesebb ellensége maradt. A nyomorék ember látványa azonnal automatikusan előhívta belőle a régi keserűséget és igazságtalanságot, elhomályosítva józan ítélőképességét - még akkor is, ha a saját gyerekéről volt szó.

Következésképp ebben az életében arra volt legsürgősebben szüksége, hogy minden cselekedetében megbocsátást, türelmet és megértést tanúsítson mások iránt. Csak így közelíthetett alkotó módon érzelmi problémái megoldásához.

A csaknem atyai törődés, amellyel ez a két igazlátás megfogalmazódott, nem hagy kétséget afelől, hogy Myra és David Cobler addig lesz kénytelen mongoloid gyermekéről gondoskodni, "míg az Életadó érettnék nem látja a helyzetet arra, hogy a lelket visszahívja".

Ez jó példa arra, hogyan emelkedhet felül a Kegyelem Törvénye a karma törvényén, tisztára törölve a felgyülemlett adósságok tábláját.

És mi a helyzet a gyermekekkel? Erre egy másik retardált gyermek számára adott igazlátásban találhatunk utalást.

Ez a lélek egy korábbi életében magas állást töltött be az angol királyi udvarnál - életvitele nagyon hasonlított a kéjsóvár Lord Buckinghaméhoz. Kielégíthetetlen mohóságában olyan

szemérmetlenül élt vissza kiváltságaival és befolyásával, hogy még I. Károly kivégzéséhez is hozzájárult. Ártalmas működését még a francia udvarra is kiterjesztette - magát a királynét csábította el, aki ebbe a kapcsolatba hajszál híján bele is bukott.

- Az entitás elfordult azoktól, akik testi, lelki nyomorúságban, reménytelenségben éltek; kizárólag saját vágyainak kielégítése foglalkoztatta. Most utolérte végzete, azt kell learatnia, amit elvetett.

A szülők számára - akik türelmesen, féltő szeretettel ápolták gyermeküket - az igazlátás kifejezetten ígéretes volt.

- A gyermek lelke jelenlegi életében ébredőben van. A gondoskodás és a szeretet, amellyel körülveszitek, ráébresztheti arra, hogy az odaadó, igaz szeretet ereje a rászorulóknak védelmére ösztönzi az embereket. Vessétek el az igazság, a remény, a kegyelem, a gondoskodás és türelem magvait, s végre ez a lélek is meg fogja tanulni, hogy mindannyian "őrizői vagyunk a mi atyánk fiának".

* * *

Irene McGinley először 17 éves korában fordult Edgar Caycehez egészségi igazlásért. A csinos, értelmes, tehetséges lányt addigra már ágyhoz kötötte a combcsontját megtámadó rák, orvosai csipőből amputálni akarták a lábát, hogy megakadályozzák a betegség továbbterjedését. Jómódú, népes családban élt, velük lakott bátyja is a feleségével. Bár Kitnek, a sógornőnek voltak saját gyerekei, mégis belefért az életébe, hogy Irene-nek félig-meddig ápolónője s egyben barátnője legyen. Az igazlátás megerősítette az amputáció szükségességét, s Irene ezzel a gyógyulás útjára lépett. Érdeklődésünk tárgya Irene esetében az az igazlátás, amelyet a lány ezután kért az életéről.

Ismét a fizikai és érzelmi karma eleve elrendelt összefonódásával találkozhatunk. Valamennyi érintett személy tisztában volt a kölcsönös kapcsolatokkal, de a felszínen nem jelentkeztek a hasonló helyzetekre annyira jellemző jellembeli konfliktusok. Mindössze annyi látszott, hogy Irene igazságtalanul szenved.

Az első igazlátás szerint:

- Irene ízlése kifinomult, szellemi képességei jók. A szeretet fogja meghozni a komolyabb élményeket... az állandó törekvést a mentális és a fizikai képességek fejlesztésére.

Az igazlátás hangneme összességében optimista. Normális, alkotó életet vetít előre. Cayce álmodozónak mondja Irene-t, aki hajlamos légvárakat építeni. Úgy véli, hogy kreatív hajlamainak legalkalmasabb kifejezőeszközét az írásban találhatja meg, de mindig vigyáznia kell arra, hogy ne szakadjon el a valóságtól. Előző életében Irene Amerika korai telepesei között élt. A szép szavakra nem sokat adott, nem szándékaik, hanem tetteik alapján ítélte meg az embereket. Tiszta, őszinte vallási meggyőződésben élt, ügyesen varrt, kötött, font.

Ezt megelőző élete a Római Birodalomban zajlott, Néro császár és a keresztényüldözések idején, amikor egy gazdag és befolyásos birodalmi tisztviselő leánya volt. Óvatos kíváncsisággal figyelte a kereszténység hatását a ház körül élő nőkre. Itt találjuk az első kulcsot jelenlegi szerencsétlenségéhez.

- ...kinevetni mások őszinte hitét fizikai károsodáshoz vezet... éppúgy, ahogy a felgyülemlett harag vagy az önző érdekek.

Kiderült, hogy Kit, a jelenlegi sógornő római életükben a házi őrség parancsnokának lánya volt. A két leányt valószínűleg szoros szálak fűzték egymáshoz, Kitet egyenrangúként kezelték a házban. Mindketten rajongtak a zenéért. Kit a titkos keresztény hívek közé tartozott, s Irene-t is

egyre jobban vonzották a Mester tanításai. Ő azonban gondosan titkolta érdeklődését, olyannyira, hogy részt vett a Kolosszeumban tartott cirkuszi játékokon is, ahol a keresztények kínzása része volt a mulatságnak. Ez a magatartás tökéletesen logikus és érthető, ha figyelembe vesszük, hogy Néró beszámíthatatlan örült volt. Hiába volt Irene előkelő születésű római hölgy, a keresztények iránti rokonszenv legcsekélyebb jelére az aréna mártírjai közé lökték volna.

Cayce tapintatos utalásokat tesz valamiféle boldogtalan szerelmi ügyre is. Feltehetően arról volt szó, hogy abban a férfiban, akibe Irene szerelmes volt, Kit iránt támadt mély vonzalom. Irene, hogy bosszút álljon a férfin, feljelentette barátnőjét, s a férfinak végig kellett néznie kedvese kegyetlen halálát az arénában. Irene szándékosan mellé ült a lelátón, s kárörvendő kacajjal figyelte, micsoda gyötrelmet kell a férfinak kiállnia, miközben szerelemesét a szeme láttára tépik szét a vadállatok. Irene-t hirtelen támadt hisztérikus féltékenysége készítette erre a szörnyűséges kacajra, eredendően nem volt köszívű. Ám a karmikus kötődés visszavonhatatlanul létrejött. Irene-nak nagyon hamar bűnhődnie kellett tettéért. A férfi soha többé nem tudta kiheverni az átélt szörnyűséget, sorvadni kezdett, s Irene-nak végig kellett néznie lassú, keserves pusztulását. A lány tépett lelkiismeretét tovább gyötörte, amikor hallani kényszerült a dalt, amelyet nemrég még együtt énekelt Kittel "líra-, hárfa- vagy citerakísérettel". A lelkiismeret-furdalás vég nélküli szenvedést okozott.

- Ezért vannak ebben az életben ismét együtt, az entitás most fizeti vissza adósságát. Most rajta szánoznak, őt nevetik ki, őt gúnyolják azért, hogy képtelen teljes értékűen használni a testét.

- Az entitás most ledöntheti a köré magasodó falakat, ha tudja, hogyan kell fogadnia élete tapasztalatait: tartózkodjék a gúnytól, mások lenézésétől, fogadja türelemmel, állhatatossággal, amit az élet elé hoz. Zenével, kedvességgel, meleg szavakkal sugározzon szépséget maga körül, folyamodjék mindahhoz, ami a tökéletes tudat, tökéletes lélek és tökéletes test épülését szolgálja... Mert a test gyöngesége nem egyéb, mint a lélek sebe, amely csak úgy gyógyítható, ha - egyesülve a Teremtő akaratával - úgymond megtisztálkodunk a Bárány vérével.

A büntetést ez esetben Irene nem a kárörvendő nevetésért kapta, hanem a "szenvedély bűnéért" - mert hideg fejjel elárulta vetélytársát, akinek vallásos hitében titkon maga is osztozott.

És Kit saját karmája?

Az ókori Egyiptomban, majd később Arábiában leélt életei során nyert is, veszített is. Egyiptomban elsajátította a betegápolás tudományát, ami mostani életében képessé tette Irene ápolására. Ám Arábiában féltékeny és hiú volt társadalmi rangjára, később viszont nem tudta megbocsátani, mikor a sors ettől megfosztotta.

A római korban hatalmas spirituális fejlődésen ment keresztül. A tanítások, amelyeket a katakombák titkos gyűlésein személyesen Pál apostol szájából hallhatott, olyan mély lelki változásokat eredményeztek, hogy kegyetlen halála miatt szemernyi haragot sem táplált Irene iránt.

Következő életében azonban tizenkét éves gyerekként szemtanúja volt annak, amikor egy francia kocsmában felismerték és elfogták a terror elől menekülő XVI. Lajost és Marie Antoinette-et. A túlhevült szellemű kor hatására maga is részt vett a forradalomban. Rövidesen - alig a felnőttkor küszöbén - Párizsba ment, ahol hamarosan politikai befolyásra tett szert, ám nagyravágása végül bukásához vezetett.

Jelenlegi életében sikerült megfékeznie magában ezt az ambíciót, ehelyett bölcsen a feleség és anya szerepét választotta, s a család összetartásában kívánt kiteljesedni. Az a segítő gondoskodás, amellyel fiatal sógornőjét körülvette, sokat lendített karmikus adósságai törlesztésében. Sikerült legyőznie az állatoktól való, vele született félelmét is, amely az arénában elszenvedett kínhalál következménye volt.

Irene-nak az igazlátás utasításait követve sikerült helyrehoznia egészségét. Ugyancsak Edgar tanácsa nyomán hárfázni kezdett. Kiderült, hogy született tehetség - hivatásos muzsikussá vált belőle. Ma már visszavonult a koncertezésről, óvodát nyitott, és itt rendszeresen muzsikál, hogy a rábízott apróságokban felébressze és kifejlessze a zene szeretetét.

Irene és Kit története jó példa arra, hogyan lehet pozitív módon alkalmazni a fizikai és érzelmi karmát. Valójában ezek együtt járnak; nagyon ritkán nyilvánul meg az egyik úgy, hogy a másik - vele összhangban - fel ne bukkanna.

Figyelmet érdemel a következő eset is, amelyben az érzelmi karma - kivételesen - mindenféle fizikai kísérőjelenség nélkül jelentkezett, csupán a lélek nyerte el a "jó magaviseletért" járó jutalmát.

Edgar Cayce halála előtt két évvel jelentkezett nála Norah Connor, egy harmincegy éves özvegyasszony, segítséget remélve hivatása megtalálásához.

- Igen - kezdte az igazlátás -, megvannak a szükséges információk. Mekkora zűrzavar, pedig mennyire tehetséges lélek!

- Olyan entitással van dolgunk, akiben megvan minden, ami szép, értékes és szeretetreméltó, s egyúttal mindaz, amiből csak baj lehet.

- A szenvedés nagyon megtisztította a lelket, annyira, hogy az entitás mások megsegítésére akarja fordítani életét. Ez csodálatos dolog - a legtöbb embernek örömet okoz, ha csak a közelében lehet.

- Remek munkatársa lehetne az entitás egy szellemi ismereteket oktató iskolának, amely egyúttal a fészekrakás, az anyaság, a meleg otthon megteremtésének titkait is tanítja. Ezekkel a dolgokkal kell az Entitásnak foglalkoznia.

- A jelen körülmények között (még tartott a második világháború) legalkalmasabb számodra, ha vöröskeresztes tevékenységnek szenteled magad. Sugárzásodból az emberek annyi erőt merítenek, hogy később sem zúgolódnak majd nehézségeik miatt.

- Ha a háború véget ér, kezdj zenével, művészettel, társadalomtudománnyal, gazdasági kérdésekkel foglalkozó csoporttal dolgozni, vagy olyasmivel, ami serdülő lányok érzelmvilágát és személyiségének kialakulását fejleszti. Képezd magad ebben az irányban, mert képességeid e téren messze az átlag fölé emelnek.

- Ne hagyd, hogy az emberek fecsegése eltérítsen spirituális és mentális kötelességeidről. Született adottságod, hogy szépséget, szeretetet, reményt, melegséget sugározz magad körül. Vigyázz ezekre az értékekre!

Az igazlátás ezután felvázolta a lány egy korábbi életét, amelyben egy korai amerikai telepes feleségként élt. Jól megtanulta azokat a feladatokat, amelyeket az élet akkor kirótt rá: az asszonyokról és gyermekekről való gondoskodást, a település összetartását, az élelmiszerkészletezést (a portyázó indiánok elől elrejtett, titkos raktárakat hozott létre), és gyakorolta a rajtaütésekben megsérült férfiak sebeinek ápolását is.

- Anna Corphon volt a neve; az akkori sanyarú viszonyok között olyan otthont teremtett, hogy sok kemény férfinak is becsületére vált volna. Mély barátságokat létesített, annak ellenére, hogy az indiánokkal körülvéve nagyon nehéz volt az élet, de megtanulta, hogy a lélek sérthetetlen, és nem is bánthat mások lelket. Ilyen hozzáállással az ember előbb-utóbb megtalálja belső békéjét. Harmónia keletkezik benne, amelyet másokra is képes átsugározni.

- Te megtaláltad ezt a harmóniát. Bár néha úgy érzed, hogy cserbenhagyott - ha a Teremtőben

való hited töretlen, sosem fogsz belefáradni abba, hogy jót tégy másokkal.

- Ezt megelőzően Palesztinában éltél, akkoriban, amikor a Mester a Földön járt. Betsaida gyermekei közé tartoztál, akiket Jézus megáldott. Innen származik benned az a vágy, amely azóta rejtetten vagy a felszínen is megnyilvánulva mindig benned élt: hogy az Ő nevetését, az Ő gondoskodását, az Ő mások iránti szeretetét elevenítsd fel. Mert akkoriban, a meghurcoltatások idején Samantha néven bátorítottad azokat, akik megrendültek vagy meggyengültek a test csábítása következtében - ami az anyagi világban minden földi halandóval megeshet. Lényedet szeretet és jóindulat jellemzi embertársaid iránt, legyenek azok közel vagy távol.

A lány írásban tette fel Caycenek a következő kérdést:

"Van-e utalás arra, hogy melyik vallás követőjévé kell válnom?"

- Sose feledd el, hogy a templom tebenned van! - felelte Cayce. - Hogy melyik legyen a felekezet? Válaszd bármelyiket; ne azt, amelyik neked leginkább megfelel, hanem azt, ahol legjobban tudsz szolgálni. Életed célja legyen Jézus Krisztus tanításainak hirdetése.

- Van még más tanács is? - hangzott az utolsó kérdés.

- Miért mondanám a szépségnek, hogy legyen szép? Csak maradj tovább is ilyen - hangzott a szokatlanul gáláns válasz.

Norah Edgar Caycehez írott köszönőleveléből világos kép rajzolódik ki.

"Az igazlátás legbelsőbb vágyaimat és törekvéseimet fogalmazta meg. Legfőbb vágyam mindig is az volt, hogy otthont teremtek, és szívesen szentelem magam az emberek szolgálatának. Jelenleg a társadalommal kapcsolatos tudományok érdekelnek legjobban - a földrajz, a történelem -, valamint az angol nyelv, amelynek segítségével tájékozódhatom a közösségi életéről és a világ dolgairól.

Ami a zenét és a többi művészetet illeti, ezeket az Isten szolgálatában szeretném felhasználni. Egyetemi tanulmányaim során legkedvesebb szaktárgyammak "Képzőművészet a vallásban" volt a címe; kiváló minősítést szereztem belőle.

Tudom, hogy "békét és harmóniát" kell teremtenem magamban, ha az a hivatásom, hogy ezt továbbítsam másoknak. Ha elveszítem ezt a békét és harmóniát, olyan vagyok, mint egy eltévedt lélek, aki azért küzd, hogy visszataláljon a helyes ösvényre.

Oly sokszor változtattam már munkát, hogy úgy látszik, most már legalább egy évig ki kell tartanom egynél. Látom már: mindig akkor kell döntenem, amikor egy újabb lehetőséget hoz elém az élet, de sajnos gyakran kerülök lehetetlen helyzetbe. (Ahogyan Ön fogalmazott: "Mekkora zűrzavar!")

A háború hátralévő éve alatt Norah a Vöröskeresztnél végzett munkának szentelte magát, s kiderült, hogy kiváló érzéke van a szervezéshez. Nagy felelősséggel járó, magas beosztásba jutott. A szükséghelyzetek felszínre hozták legjobb képességeit; szolgálataiért a háború végén kitüntetést kapott. Ezután is a Vöröskeresztnél maradt, és a katasztrófa sújtotta területek mentési munkálataira szakosodott.

Hugh Lynn Cayce a következőket írta róla 1957-ből származó, úgynevezett követő feljegyzésében:

Mrs. Connor a Vöröskeresztben folytatta munkáját, ahogyan az igazlátás javasolta. Nem lehetetlen, hogy amikor a Delaware-folyó mentén és Louisianában vett részt a mentő munkálatokban, az élet arra a területre vezette vissza, amelyet az igazlátás a pionírkorszak

színhelyeként emlegetett, s ahol "az entitás elképzelhetetlen nehézségeket küzdött le, és remek munkát végzett".

Mrs. Connor beszámolt arról is, hogy a mentőmunkálatok során nehézségei támadtak egyik "dühöngő" főnökével. Az általa használt kifejezés az igazlásban is szerepelt, s bizvást utalhatott erre a feljebbvalóra, aki azért róttá meg a lányt, mert túlzott lelkesedéssel segítette az árvíz túlélőit.

Jelenleg a bostoni egyetemen dolgozik, ahol százötven diáklányt bíztak a gondjaira. Közben olyan tanulmányok elvégzésére készül, amelyek alapján egy kisebb, saját intézetet alapíthat, ahol - az igazlás tanácsainak megfelelően - fiatalabb lányok nevelésének szentelheti életét. Beszámolóiból az is kiderült, hogy nagyon élvezi a cserkészlányok körében végzett munkát, különös tekintettel a szabadtéri tevékenységekre, a táborozásra stb.

A beszélgetés alatt mindvégig nagyon jó benyomást keltett, s megfigyelésem szerint teljes mértékben igazolta azt a képet, amelyet az igazlás rajzolt jelleméről."

Félelem a gyerekszüléstől

"A világ legszerencsétlenebb asszonya vagyok, az örület és az öngyilkosság határán állok, kis híján rabja lettem a kábítószernek is - olvashatjuk az egyik legjobban dokumentált eset szöveganyagában. Az 1879-es születésű Flora Lingstrand negyvenhat éves volt, amikor segítségért fordult Caycehez. Problémáinak forrása neurotikus anyjára vezethető vissza: az anya betegesen félt a szüléstől, és ez a félelem hat gyermekének világrahozatalával mindegyre fokozódott. Flora gyermekkorát végig átszötte - s következképp teljesen megnyomorította - az anyja megszállott félelméből fakadó szakadatlan siránkozása. Mire Flora végre kiszabadult és férjhez ment, rá kellett döbennie, hogy az anyjától tanult fóbia őt is teljesen megbénítja. Férje kedves, együttérző ember volt, mindent elkövetett, hogy megértse, és segíteni próbáljon neki. Születésszabályozásról Flora valamilyen okból hallani sem akart, de oly esztelen mértékben rettegett a terhességtől, hogy végül különvált a férjétől. A férfi a lehetőségeihez mérten ezután is támogatta anyagilag. Flora egy elborult pillanatában úgy döntött, hogy kioperáltatja petefészkét.

Edgar Caycehez írott, kusza leveleiben Flora arról számolt be, hogy rádiumbesugárzást kapott, és a sugárkezelést követő "brómterápia" következtében kábítószerfüggőség lépett fel nála. Tetézte a bajt, hogy az asszony állandóan betegesen túlette magát, és rendszertelen időközönként válogatás nélkül járt mindenféle pszichoterapeutákhoz.

"Én már nem tudok másik gyógyítóhoz menni, mert az analitikusok másról sem beszélnek, mint a szexuális életről... Azt mondják, az elfojtásaim kezdték ki az idegrendszeremet, és azok okozzák a gyerekektől való félelmet. Mióta elmondták, mi a baj oka, ez olyan mélyen belém íródott, hogy nem bírom elviselni a férjemet magam mellett. Állandóan félek, és ez a félelem elviselhetetlen" - írta Flora.

Flora tragikus figura volt. Olyan mélyen süppedt bele saját bajába, hogy ez teljesen vakká tette őt mások szükségleteivel szemben, pedig ez volt az egyetlen terület, ahol megtalálhatta volna a megváltást. Terjedelmes levelei szívfájdító olvasmányok, az olvasó mégsem tudja elhárítani azt az érzését, hogy büntudatrohamai, amelyeket a férjének okozott szenvedésekkel magyaráz, pusztá szavak - nem valódi érzésekből táplálkoznak.

Az élet-igazlás megnyugtatta afelől, hogy helyzete egyáltalán nem olyan reménytelen, mint amilyennek ő igyekszik beállítani. Már az első oldalon világosan kijelenti: a probléma forrása ott keresendő, hogy a léleknek korrigálni kell régi hibáit: az önelégültséget, "a test vágyai okozta tévelygéseket" és azt, hogy figyelmen kívül hagyta mások emberi jogait.

- Sok szempontból szeretetreméltó személy, céljai magasak, és sokat közülük nem ért el! Céljai sokszor már-már karnyújtásnyira vannak, de mikor értük nyúl, elugranak előle. Szándékait tekintve jószágos. Belülről fakadó cselekedeteit és önmaga iránti indulatait tekintve nem jószágos. Másokkal való kapcsolataiban túlnyomórészt kitűnő, de önmagát elhanyagolja.

Előző életében Sara Golden néven, a Carolina állambeli Roanoke-ban élt, az "elveszett településen", amely 1590-ben nyomtalanul eltűnt.

Abban az életében arra kényszerült, hogy végignézze, amint "...gyermeküket elfogják, és lángok közé vetik. Az entitás szörnyű rettegésben élte le élete hátralévő napjait". Józan értelmű cserben hagyta, ádáz indulattal az Istent kezdte átkozni, amiért megengedte gyermekei pusztulását. "Ma ez okozza az entitás félelmét a gyerekszüléstől... s ez hozott pusztító erőket mostani életébe."

Úgy tért vissza tehát, hogy nem remél megbocsátást attól az Istentől, akit gyalázott. De ez saját büntudatának megnyilvánulása, nem valami istenség által ráért büntetés; bünt tehát csak önmaga ellen követ el.

Ezt megelőző életét a francia udvarban tékozolta el, valamelyik Károly uralkodásának ideje alatt, ami annyit jelent, hogy 1515 előtt, "az árulók és orgyilkosok sötét korában". Királyi hivatalnokként bőségesen kivette részét az udvari kicsapongásokból, itt kezdte eljátszani a korábbi életek során megszerzett boldogságot. Egészen az ókori Görögorszáig kell visszamennünk, hogy a lelket még romlatlan állapotában láthassuk. A történelem előtti Egyiptomban még "magasan, makulátlan lélekkel állt" az egyik beavatási templom papnőjének posztján.

Az igazlatás nem ígér valami azonnal ható csodaszert: - Az entitás csak úgy győzhet, ha mások szolgálatába állítja magát. Mert ha a lélek csupán önmagát szolgálja, s nem törekszik arra, hogy másokkal tegyen jót, a saját útját torlaszolja el. Ha falat építettünk magunk és embertársaink, barátaink vagy családtagjaink közé, azt saját erőből kell lebontanunk. Csak így tölthetjük be azt a helyet, amelyet minden léleknek be kell töltenie, ha leszállt a fizikai síkra.

- ... A velünk született szellemi erőket annyira leigázhatják a testi vágyak, hogy megsemmisülnek. Minden egyes ember életében bármikor készek azonban újraéledni, hogy betöltsék küldetésüket. Ehhez azonban az egót meg kell zabolázni.

Ezután arra utal a szöveg, hogy Florának ki kell bontakoztatnia rejtett írói tehetségét. Írásai témájául olyan pozitív filozófiát kell választania, amely felemelő hatással van olvasóira.

Flora Lingstrand egy fuldokló kétségbeesésével kapaszkodott az Edgar által felkínált segítségbe. Áradt belőle a zengzetes hálálkodás, de érezni lehetett, hogy valami csodás megoldásban reménykedik: azt szeretné, ha saját érdekében neki magának semmilyen erőfeszítést nem kellene tennie.

Gyakran előfordult ilyesmi: hiába figyelmeztette Edgar a hozzá fordulókat határozott szavakkal, sokan mégsem csupán egyszerű tanácsadónak tekintették; mintha úgy gondolták volna, ő a földi megtestesülése annak az angyalnak, aki "megzavarta a bethesda-i tó vizét". Mintha egyetlen alámerülés meghozhatta volna a teljes gyógyulást. Edgar azonban egyetlen alapelvétől sohasem tért el: csak a jóindulatú Istenbe vetett hit képes a lelket eddigi útja átértékelésére ösztönözni és az igaz útra vezetni.

Cayce ugyanezen oknál fogva sosem volt hajlandó megnyugtató szavakkal tompítani egy helyzetet, ha lustasággal vagy önsajnálattal találkozott, amikor valaki a karma szerencsétlen áldozatának próbálta beállítani magát.

- Van-e olyan karmikus adósságom, amelyet le kell rónom szüleimmel vagy valamelyik

szülőmmel szemben? - kérdezte egyszer Caycetől egy fiatal hölgy. - Velük kell-e maradnom mindaddig, amíg sikerül elérnem, hogy kedvesebbek legyenek hozzám?

- Mit jelent a karmikus adósság? - kérdezte Edgar határozottan. - Mumust csináltatok belőle! Nem létezik karmikus adósság közted és a szüleid között; a karmikus adósságot a saját lelkeddel szemben kell lerónod a jelenben, a közted és embertársaid közt kiépítendő kapcsolatok révén. És ez minden lélekkel így van!

- Maradjak egyelőre jelenlegi lakásomban a családommal, vagy vegyek fel kölcsönt, hogy saját otthonot teremthessek?

- Jobb lesz maradnod - hangzott a válasz. - Ha folytatódik a feszültség közted és családot között, akkor változtass. De az azonnali elköltözés ellenségeskedést, gyűlölködést szítana nemcsak benned, hanem a családban is, ami újból csak megerősítené azt, amit te, mert így tanították neked, karmának nevezel.

A lány az elhangzottak hatására már szerényebben fogalmazta meg következő kérdését.

- Mi baj van a személyiséggemmel, ami fizikailag vagy mentálisan visszatart?

- Semmi - hangzott a válasz -, kivéve jelen életedben a megalapozatlan önértékelést!

Az álszentség és önteltség vétke

Most egy gyönyörű lány érzelmi karmájával fogunk foglalkozni. A fiatal nő harmincas éveinek elején járt, az alkohol és a férfiak rabjává vált, szaporán váltogatta partnereit. Józan időszakaiban keserűen átkozta magát viselkedéséért, mégsem volt képes megváltozni. Az igazlításból megtudta, hogy nimfomániás kielégíthetlensége egy franciaországi inkarnációjából ered, amikor egy király lánya volt. Erkölcstelen, materialista korszak volt ez, és a lány nem ismert könyörületet, sem szánalmat, ha nála gyengébb nőkről kellett ítéletet mondani. Végül kolostorba vonult, hogy védelmet nyerjen az embertársai által terjesztett "métélytől", de a nyomában folytatódtak az általa megkezdett üldöztetések.

- Elítélted azokat, akik nem engedelmességek a törvénynek - szólt az igazlítás. - De vajon nagyobbat vétkezik-e az, aki a test gyöngeségének enged? Mert másokat elítélni azonos azzal, hogy önmagad ítéled el. Melyik a nagyobb bűn?

Gyűlölet és önteltség keserítette meg egy másik asszony sorsát is. Ő egy előző életét Perzsiában élte le. Egy gazdag törzsi vezető büszke leánya volt, aki a beduinok fogságába került. Itt feleségül adták egy fiatal tiszthez, aki őszinte, ám reménytelen szerelemre lobbant iránta. Ez jó alkalmat adhatott volna a léleknek a fejlődésre, ám az asszony elvakult gögijében megaláztatásnak érezte mindezt. Annyira megkeseredett, hogy amikor ebből a házasságból kislánya született, az anyaságban sem tudott vigaszt találni. Minthogy képtelen volt felülemelkedni a fogvatartói iránt érzett gyűlöleten és megvetésen, öngyilkosságot követett el, és a csecsemőt sorsára hagyta.

Mostani életében nem talált férjet, teljes magányban él, s annyira vágyik egy kislányra, hogy örökbefogadásra készül. Ebbeli szándékának akadályja egy lehetetlen szerelmi kapcsolat, amelyhez megszállott módon ragaszkodik, annak ellenére, hogy évek óta teljesen tönkreteszi az életét. - Miért bánik ilyen kíméletlenül velem, amikor én annyi éve hűségesen kitartok mellette? - kérdezte a nő Caycetől.

- Épp úgy bánik ő veled ma, ahogyan te bántál vele a perzsa időkben - felelte Cayce. - Amit te mérsz másokra, ugyanaz száll vissza saját fejedre.

Ugyanez a bumeráng sújtotta le azt a fiatalembert, aki XVI. Lajos udvari karikaturistája volt. Maró gúnnyal élcelődött az udvarnál azokon a szerencsétleneken, akik homoszexualitásukat nem tudták titokban tartani. Ebben az életben őt sújtotta ugyanez a csapás, s jóllehet az igazlátás segítette rajta, a tanulság megint csak ugyanaz: "Amit te mérsz másokra, ugyanaz fog száll vissza saját fejedre."

A végső krédó

A következő idézetben az élet-igazlátások filozófiájának olyan általános megfogalmazása olvasható, hogy az ember legszívesebben minden eleven lélek végső krédójának nevezné, korra és nemre való tekintet nélkül.

- Szaturnusztól származnak azok a hirtelen változások, amelyek ezt az entitást jellemzik, s ebben Mars is szerepet játszik. E két bolygó együttállása dühöngést vagy örületet eredményez, és komoly zavarokat okoz az entitás mentális lényének.

- Ezért az entitásnak célszerű egy ideált maga elé tűznie - nemcsak az idealizmus kedvéért, hanem azért is, hogy ezáltal mértékre tegyen szert, amelyhez hozzámérheti saját cselekedeteit. Mert annak ideálja, hogy mi helyes, sohasem csupán arra az egy lélekre vonatkozik.

- Mert ha az életet akarod, akkor adnod is kell az életet. A törvények éppúgy érvényesek a mindennapi gyakorlatban, mint a szellemvilágban. Mert a Tudat az Építőmester.

- Ha szeretetre vágol, szeretetreméltónak kell mutatkoznod. Ha barátokat szeretnél, légy magad is barátságos. Ha békét és harmóniát kívánsz, feledkezz meg önmagadról, s teremts békét és harmóniát kapcsolataidban.

- Mert minden lélek fejlődésének célja, hogy tökéletesen átélje Teremtőjét. Ahogyan Isten meghagyta: "Amiként a teremtett lények legcsekélyebbjevel cselekszel, azonképpen cselekszel Isteneddel szemben is."

- Ne tévedj és ne értsd félre a tanítást! Istent nem lehet becsapni! Az ember azt aratja le, amit elvetett, és közben szakadatlanul szembe kell néznie önmagával.

- Ha azzal próbálkozol, hogy egyedül csak ezzel, csak önmagaddal nézz szembe, ez karmává válik. De tégy jót - miként Ő tanította - azokkal, akik rosszindulattal fordulnak feléd, s ezáltal önmagadban jóvátehetsz mindent, amit valaha vétetél embertársaid ellen!

"Engedjétek hozzám jőni a gyermekeket"

Az érzelmi karmával kapcsolatban megismert legmeghatóbb eset - a szó legpozitívabb értelmében - talán épp Edgar és Gertrude Cayce valóságos története.

Második fiuk, Milton Porter Cayce 1910. március 28-án, este fél 9-kor született, és két hónappal később, május 17-én, 11 óra 15 perckor meghalt. Edgar, aki annyi gyermek életét mentette meg, saját gyermekét nem tudta megmenteni. Jóllehet erről sohasem szólt, sokáig kísértette a tragédia. Egyszer aztán, az első világháború idején, álmában azokkal a volt vasárnapi iskolai tanítványaival találkozott, akik azóta elestek a flandriai csatatéren. Még álmában megállapította: ha megadatott neki a találkozás ezekkel a fiatal katonákkal, abban az alakjukban, ahogyan életükben ismerte őket, akkor bizonyára van mód arra is, hogy saját fiával találkozzék. Ugyanabban a pillanatban egy olyan helyiségben találta magát, ahol az egyik falat a mennyezetig babaágyak sora töltötte be, s az egyikben megpillantotta kisfiát, aki mosolyával jelezte, hogy felismerte. Mire Edgar felébredt, lelke teljesen megnyugodott, és soha többé nem

aggódott gyermeke lelkéért.

Csaknem húsz év telt el ezután. 1936. május 25-én egy rutinszerű igazlathoz készült, amelynek alanya egy orvos tizenhárom éves fia volt; a gyermek 1923. március 31-én született Pekingben. Edgar a szokásos módon elkezdte visszaszámlálni az éveket a jelentől a fiú születéséig, és felfigyelt rá, hogy 1932-ben a fiú életében hatalmas változás következett be. Ekkor költözött vissza a család a gyerekkel együtt az Egyesült Államokba.

Ám ekkor Edgar váratlanul kijelentette: - Azok, akik jelen vannak ezen az ülésen, közvetlen kapcsolatban álltak e lélekkel. Az entitás, akit most David Hoffmannak hívnak, előző életében csupán néhány hetet töltött el a fizikai síkon: 1910. március 28-án, este fél 9-kor érkezett a Földre, s két hónappal később, május 17-én, negyed 12-kor távozott.

- Az anya ma is tudna róla. - A célzás Gertrude-ra vonatkozott: arra, hogy ha újra látná a fiút, bizonyára ösztönösen felismerné. Ezután Edgar elmondta: a fiú azért halt meg, "mert a terhesség időszaka alatt túl sok megrázkódtatás érte a lelket ahhoz, hogy maradjon." Ezért a léleknek egyáltalán nem vagy alig lett volna lehetősége a fejlődésre. De most, amikor Davidről kiderült, hogy valaha az ő fiúk volt, "ennek a kapcsolatnak az ismerete hasznos tapasztalatokat fog nyújtani az entitásnak, hogy előmozdítsa lelki fejlődését".

Ezután Edgar részletesen kitért azokra a lehetséges testi problémákra, amelyekkel a fiúnak várhatóan szembe kell néznie. Gyenge az emésztési rendszere, különös tekintettel a vastagbélre és a vakbélre. - Tartsa ezt emlékezetében, nehogy e nehézség korlátozza fejlődésének lehetőségeit; ezek a gyöngeségek ugyanis egy korábbi földi élet tapasztalatainak anyagi maradványai.

Előző életében, mielőtt Milton Porter Cayceként rövid látogatást tett volna a Földön, Adams és Hamilton titkáraként szolgált Bostonban, az Alkotmány megszövegezésének idején. Ebből a tapasztalatból adódik, hogy ebben az életében képes lesz magas hivatali pozíciót betölteni az emberiség szolgálatában, anélkül, hogy ezzel visszaélne, ugyanis: - ...az entitás természeténél fogva igen magas ideálokkal rendelkezik.

Egy még korábbi életében "az entitás Palesztinában élt, Bartellius gyermekei között, akiket Jézus, a Mester megáldott. A fiú azok közé tartozott, akiknek később fizikai gyötrelmeket kellett elszenvedniük, nemcsak népétől és szüleitől, hanem saját hite miatt is.

Ebből a tapasztalatból merítette magasrendű eszményeit. Minden egyes olyan esetben, amikor az élet-igazlathoz kiderült, hogy a gyermek valaha Krisztus kezének áldásában részesült, ez az élmény kitörölhetetlen, jótékony nyomot hagyott a lélek emlékezetében.

Legkorábbi életét az ősi Egyiptomban töltötte mint az elsüllyedt Atlantisz egyik túlélője. - Akkoriban Aart Elthnek hívták. Ez a név teljes bizonyossággal a Templom szolgálatában álló, fölszentelt tanítóra utal.

- Kevés esztendőt számlált még, amikor Egyiptomba került, mégis közreműködhetett egy gépezet megalkotásában, amelynek segítségével az istentiszteleti és áldozati templomok építéséhez használt köveket darabolták.

- Ebből következőleg az efféle dolgok (bár jóval magasabb szinten) a jelenben is különös hatást gyakorolnak testi erejére, csakúgy, miként a zene.

- Mindez segíti az entitást, hogy jobban megismerje önmagát, testi gyengeségeit, mentális képességeit. E képességek harmonikus, odaadó összehangolásával az entitás ebben az életében komoly tapasztalatokat szerezhet. Mert ahogyan a testtudat összehangoltan fejlődik, önálló lehetőséget kapnak ezek a területek - a technikai, a zenei vagy a biológiai érdeklődés, ami például magában foglalhatja annak tanulmányozását, miként hat a rovarok élete az emberi

környezetre.

Amikor Edgar visszanyerte öntudatát, felesége könnyes szemmel mondta el neki, hogy saját elvesztett fiukat segítette abban hogy felkészüljön új életére.

Dr. Hoffman egy évvel később New Yorkba hozta a fiút, hogy találkozzék Edgarral és Gertrude-dal. Davidnek természetesen nem mondták el, milyen szálak fűzik őt a Cayce házaspárhoz, de - miként azt Edgar előre megmondta - Gertrude-ban a fiú olyan magnetikus vonzalmat ébresztett, hogy alig tudta eltitkolni valódi érzéseit.

Edgar Cayce fáradhatatlanul szolgálta embertársait, s e szolgálat során számára is adódott egy ilyen páratlanul sajátos helyzet, amely kettős célt szolgált. Egyrészt vigaszt nyújtott a szülőknek, akik gyermeküket elveszítették. Másrészt segítette egy tizenhárom éves fiú szüleit, hogy megóvják gyermeküket azoktól a betegségektől, amelyek fejlődése legfontosabb éveiben leginkább veszélyeztették.

ÖTÖDIK FEJEZET

A FÉLELEM SZEREPE AZ ÉRZELMI KARMÁBAN

A zöldségesverem

Patricia Farrier, a negyvenöt éves hajadon az igazlításból megtudta, hogy előző életében a Virginia állambeli Fredericksburg közelében élt és halt meg Geraldine Fairfax néven, abban az időben, amikor Amerika még brit gyarmat volt. Az is elhangzott, hogy előző életének tárgyi bizonyítékai "kőbe vésve is" fellelhetők. Ezért Patricia a testvérével, Emilyvel együtt Fredericksburgbe utazott, hogy felkutassa a nyomokat.

Útjuk során az egyik éjszakát egy kis vidéki szállodában töltötték. Az utazástól elcsigázva mindketten korán nyugovóra tértek, és rögtön egészséges, mély álomba merültek. Emilyt a testvére ágya felől érkező furcsa, fuldoklásszerű hangok riasztották fel. Lámpát gyújtott, és azt látta, hogy Patricia a szó szoros értelmében fuldokolva küzd az életéért. Arca kivörösödött, kétségbeesetten kapkodott levegő után, Emily képtelen volt felébreszteni.

Emily rémülten hívta a szálloda személyzetét, de a kómába esett Patriciát együttes erővel sem tudták magához téríteni. Úgy tűnt, csupán percei vannak hátra. Végül a hirtelenjében előkerített orvosnak sikerült nagy nehezen segítenie rajta; lassan helyreállt a normális légzés. A két nővér másnap reggel pánikszerűen elhagyta a szállodát, és az első adandó alkalommal visszasiettek Caycehez. A következő igazlítás során Patricia ezt kérdezte Edgartól: - Miért van bennem ennyi félelem?

A válasz szerint előző életeiben sok fizikai félelmen esett át, s ezek - a tudatalattiba süllyedt emlékeként - elkísérték a jelenbe is.

Fredericksburgben tizenhárom éves korában Patricia egyszer "kertészesdit" játszott a zöldségesveremben, ahol a falakat borító polcokon palántákat, magoncokat, gumókat és gyógynövényeket teleltettek át. A gyerekek valószínűleg tilos lett volna ide belépnie. Ezen a napon enyhe földrengés rázta meg a környéket, amitől a verem beomlott. A polcok ledőltek, a kislányt gyökerek, gumók és nedves föld lavinája temette maga alá: ott lelte halálát. A fuldoklás közben fellépő halálos rémület nyomait ebben az életében is magán viselte klausztofóbia, tömegiszony és a fulladásos haláltól való fóbia formájában. Ez utóbbi közvetlenül nem

manifesztálódott egészen addig, míg testvérével föl nem kereste azt a bizonyos vidéki szállodát. A hotel vagy pontosan azon a helyen épült, ahol egykori otthona állt, vagy eléggé közel ahhoz, hogy a helyszín előhívja Patricia mélytudatából az előző életbeli kislány haláltusájának emlékét.

Az igazlátás azt tanácsolta, hogy a félelemre vesztegetett energiákat próbálja meg átirányítani valami pozitív célkitűzésre, amelyből inkább haszna, mint kára származik. Karmájából adódóan minden oka megvolt rá, hogy kibontakoztassa mély vallásos hitre való hajlamát. Palesztinában, Krisztus idejében abban a háztartásban élt, amelyiknek tagjai saját szemükkel tapasztalhatták meg Lázár feltámasztását. Patricia az Újszövetséget is behatóan ismerte, ami arra utalt, hogy az Írásban foglaltak személyes emlékeket hoznak belőle felszínre.

Megfogadta a tanácsot, és komoly sikert ért el egy olyan csoport létrehozásával, amely minden nap néhány órán át, Edgar Cayceért imádkozott, amikor a látnok mások megsegítésére fordította energiáit.

Edgar Cayce lényének egyszerű méltóságát meghatóan illusztrálja az a köszönőlevél, amelyet Patricia Farriernek írt:

Drága Miss Farrier!

Csak nagy nehézségek árán tudom méltóképpen megfogalmazni, milyen nagyra értékelem, amit tesz. Sohasem leszek képes megtalálni a megfelelő szavakat, amelyek érzékeltetni tudnák, mily nagy segítséget jelent számomra az Ön által szervezett imacsoport, csoportként éppúgy, mint a benne lévő személyek külön-külön. Ma már ott tartok, hogy nagy mértékben függök tőlük. Úgy érzem magam, ahogyan Mózes érezhette, amikor rászorult, hogy Józsué és Aron emelje fel a karjait! A lélek kész, de a test erőtelen; szükségünk van arra, hogy legyenek emberek, akikre támaszkodhatunk, ha erőt vesz rajtunk a gyöngeség. Szeretném, ha tudná, hogy óriási erőt tudok meríteni a csoport minden egyes tagjának segítő szándékú erőfeszítéseiből.

Hálásan köszönöm. Maradok őszinte tisztelettel:

Edgar Cayce

1931. december 18.

Patricia Farrier 1939 januárjában halt meg rákban. Cayce a haláláig levelezett vele, s az egészségi igazlátás alapján ápolási tanácsokat adott testvérének. Amikor Patricia megkérdezte: - Mennyi ideig kell még elviselnem a szenvedéseket? - Edgar megnyugtatta: nem büntetésről van szó, hanem a lélek ezen a módon tudja teljes mértékben elsajátítani, amit a türelemről és elfogadásról tudnia kell. Mint mondta: - Jézus is súlyos szenvedések árán tanulta a Kertben az engedelmisséget.

Hasonlóképpen megható az a megértés, amelyet Cayce egy huszonegy éves főiskolás lány, Jane Clephan iránt tanúsított. Jane szinte cselekvésképtelenné vált, annyira elhatalmasodott rajta a kisebbségi komplexus.

Cayce rávilágított arra, hogy a lány született zenei tehetség, s e képességét sürgősen fejlesztenie kellene. Azt is elmondta neki, hogy ha önbizalmát meg tudná erősíteni, rejtett képességei alapján komoly sikereket érhetne el koncertzongoristaként és tanárként. A korai férjhezmenésről azonban Cayce lebeszélte, mondván: - Még a mostaninál is súlyosabb bizonytalanságot és elégedetlenséget okozna.

Ezután visszavezette korábbi életébe, Franciaországba, ahol egy elviselhetetlenül erőszakos férfi felesége volt. - A férfit felesége szépsége és kifinomultsága rendkívüli mértékben irritálta. Még a brutális fizikai erőszaktól sem riadt vissza, hogy az asszonyt minden módon maga alá

gyűrje. - A korbácsütések nyomai elevenen éltek még a lány emlékezetében. - Innen származik félelme a büntetéstől és attól, hogy cselekedeteit félreértik vagy félremagyarázzák.

- Az entitás akkoriban muzsikus volt, de férje derékba törte zenei pályafutását is. Ebben az életben az tehát az entitás feladata, hogy maga döntse el, miféle baráti kapcsolatokat szeretne, s ezeket meg is teremtsé magának... Mert aki barátsággal viseltetik mások iránt, barátokra lel.

Az igazlítás ezután leírta Jane életét a keresztények üldöztetésének idején.

- Az entitás elfogadta Jézus követőinek tanait, ám az üldöztetések során alkalmazott kínzások iszonyú félelmet ébresztettek benne. Hogy elkerülje a szenvedést, a megaláztatást, a gyalázkodást, nem engedte magához a tanító szavakat sem, inkább viselte a mindennapi robot terheit...

- Ám most, hogy végre tiszta lelkiismerettel, igaz hittel tudsz szembenézni Teremtőddel, és bárkinek a szemébe mersz nézni, tudván, hogy gondolataidban és tetteidben csupán a jót cselekedted, dicsőséggel állhatsz Teremtőd színe előtt. S ha Isten a te oldaladon áll, ki más szegülhetne ellened?...

- Az entitás ezt megelőzően Egyiptom földjén élt, azokban az időkben, amikor a Templomot az szolgálhatta odaadóan, akinek teste megtisztult. Az entitás ezt az életét a szolgálatnak, a fizikai és szellemi fogyatékosok ápolásának szentelte.

- Ezek az élmények könnyen válhatnak az entitás jelenlegi törekvéseinek és tapasztalatainak építőköveivé, ha csak a félelem meg nem gátolja, hogy ezen erényeket ismét gyakorolja.

- Ami az entitás jelenlegi képességeit illeti: előbb mentális, spirituális és fizikai értelemben is találja meg önmagát és ideáljait, s ezeket az ideálokat valósítsa meg másokhoz fűződő kapcsolataiban.

- Tanulja és gyakorolja a zenét, adjon zeneórákat vagy koncerteket. Mert ezen a területen találhatja meg az élet, az önkifejezés, a Teremtő Erővel való kapcsolatteremtés harmóniáját. Most fölteheted kérdéseidet.

Jane: Lesznek-e valaha közeli barátaim?

E. C.: Ha gyakorlod az elhangzottakat, igen.

Jane: Mitől vagyok ennyire figyelmetlen?

E. C.: Attól, hogy elítéled önmagad. Ne ítélkezz! Inkább ismerd meg valódi énedet, s élj vele a fentiek szerint.

Jane: Milyen hangszeren tanuljak?

E. C.: Elsősorban zongorán, de választhatsz bármely más húros hangszert is.

Jane: Szellemi és fizikai képességeim alkalmassá tesznek-e arra, hogy felső fokú tanulmányokat folytassak?

E. C.: Feltétlenül! Folytatnod kell a tanulást!

Jane: Miért nem vettek fel februárban a tanulókörbe?

E. C.: A félelem volt az oka. Hallottad; úgy viselkedj másokkal, ahogyan szeretnéd, hogy ők viselkedjenek veled.

Jane: Mennyi az intelligenciahányadosom?

E. C.: Attól függ, milyen mércével méred. Egy bizonyos: eléggé magas ahhoz, hogy megvalósíthasd mindazt, amit elvársz magadtól, ha szabad teret engedsz lelked kiteljesedésének - előbb spirituális és mentális, majd fizikai szempontból.

Jane: Hogyan küzdhetem le állandó félelmemet attól, hogy találkoznom és beszélgetnem kell emberekkel?

E. C.: Az elmondottak szerint!

Lehetne-e egyszerűbb és világosabb tanácsot adni egy olyan fiatal lánynak, aki az igazlátás napjáig képtelen volt feloldani a lelkében dülő zűrzavart?

Jane helyzetében természetesen senkitől sem lehet elvárni, hogy félelmeit azonosítsa egy elgyötört asszonyéival, akinek lelkét megtörte zsarnoki férjének szadizmusa. És mégis - azonnal megértette társaságbeli esetlenségének eredetét, aminek az lett az eredménye, hogy felmentést adott végre azoknak az ártatlan embereknek, akiktől oly fölöslegesen rettegett, és végre objektívan tudta tekinteni őket. Önbizalma lassan-lassan feltámadt, mint egy járnai tanuló kisgyermeké. Beszédesen illusztrálja ez az eset Cayce válaszát erre a kérdésre: Miért nem emlékszünk előző életeinkre?

- Nem kell emlékeznünk - jelentette ki. - Azonosak vagyunk valamennyi emlékünkhöz összegével.
- Ezek nyilvánulnak meg szokásainkban, megmagyarázhatatlan viszolygásainkban, vonzalmainkban és ellenszenvainkban, tehetségeinkben és vakfoltjainkban, fizikai és érzelmi erőnkben vagy gyengeségünkben.

Bainbridge-ként leélt élete miatt például Edgar Cayce semmi néven nevezendő vonzalmat nem érzett az ital vagy a szerencsejátékok iránt. Túlságosan friss volt még az emlék, hogy ennek mi az ára, mennyi erőfeszítés mehet veszendőbe általa. Ezért hangsúlyozta oly következetesen, hogy aki becsületes szándékkal néz önmagába, tökéletes erkölcsi kódexet talál ott: a lelkiismeret hangja sohasem hazudik. Egyszerűen arról van szó, hogy időnként kényelemszeretetből nem veszünk róla tudomást - aztán persze csodálkozunk, amikor fejjel nekimegyünk az üvegajtónak, és betörjük az orrunkat.

Cayce meggyőzően lelkesült szavakkal róttá meg a lelkeket, akik feladták önbecsülésüket az élet csapásai alatt.

- Lekicsinyeltesd önmagad, rokkanttá tettesd önnön képességeidet! - így korholt egy harminchatéves asszonyt. - Szabadítsd fel magad! Bárhová elmehetsz, ha megőrzöd hitedet az egy Istenben, és kedvességet, türelmet, felebaráti szeretetet tanúsítasz.

- Túlságosan régóta éltél árnyékban, félénken, fogyatékos önkifejezéssel. Ki kell menned a vadonba, és hangosan kell kiáltanod, hogy meghalld visszhangodat.

- Ne engedd visszaszorítani magad olyanok által, akik fontosságukra hivatkozva próbálnak hatni rád, mert Isten nem tisztel személyeket. Fontoskodással bárki képes bolondot csinálni magából!

- Ezen a földön azok a legnagyobbak, akik a legtöbbet szolgálnak; ez azonban nem jelenti azt, hogy ilyen hallgatagnak, ennyire zárkózottnak kell lenned.

- Hiányzik a csillogás, hiányzik a kirakat. Ha piros ruhát öltözel, nagyszerű szórakozásokban lehetne részed. Az ilyesmire irányuló igényeidet olyannyira elfojtottad, mély érzelmeidet annyira elrejtetted, hogy valódi szépségedből csak igen kevés tört a felszínre.

- Környezetváltásra van szükséged: hogy sok ember közé kerülj, ahol sokat kell beszélned,

sokat kell magyaráznod az embereknek, azért, hogy végül felismerd: ők közel sem tudnak annyit, mint te.

- Adj azoknak, akik úgy hiszik, hogy sokat tudnak! Ha képes vagy felismerni, rájössz majd, hogy sokkal többet tudsz, mint ők, bármilyen témáról! Ha a körülményeid megváltoznak, az óriási változást jelent majd számodra... Ne félj tehát a bajjoktól; tudd, hogy bármit akarsz, elérheted. Mert az Úr szereti azokat, akik Őt szeretik, és tőlük semmi jót nem tagad meg!

Ugyanebben a szellemben biztatott egy húszéves, félszeg fiatalembert. - Félénkségedet akkor küzdheted le, ha valami különleges mondanivalód van. Sokan beszélnek anélkül, hogy bármit is mondanának - bármi előremutatót, vagy akár bármit, aminek értelme volna - te viszont szó szerint elfogadod a rólad alkotott véleményüket!

- Csak két szem, csak két fül adatott nekünk, de kétszer, sőt négyszer többet kellene látnunk és hallanunk, mint amennyit beszélünk! Soha ne légy kérkedő, de soha ne is próbálj meg olyan lenni, mint a többiek, mindig megcselekedve, amit mondanak neked, csak azért, hogy másként vélekedjenek felőled.

- Merj különbözni! Ha pedig elolvasod Mózes 5. könyvének 30. fejezetét és a 2. könyv 19. fejezetének 5. versét, mélyen önmagadban megleled az okokat!

HATODIK FEJEZET

HIVATÁS-KARMA

A Panteon freskói

A következőkben remek példáját láthatjuk annak, miként segítette Cayce a fiatalságot, hogyan nyerte el életre szóló barátságukat.

A huszonhárom éves John Schofield egy sorozatgyártásra berendezkedett sírkőfaragónál dolgozott, és az unalmas, lélekölő munka miatt kilátástalannak érezte helyzetét. Szenvedését csak súlyosbította, hogy a családja basáskodott fölötte, nem engedte őt a saját feje után menni. John eléggé tehetséges amatőr művész volt, de hiányzott belőle a saját kreativitásába vetett hit és az önbizalom.

Mint annyian mások, Schofield is utolsó reményként fordult Edgar Caycehez, miután minden más próbálkozása kudarcba fulladt. Rögtön azt a tanácsot kapta, hogy tartson egészséges távolságot maga és élősködő családja között. Előző életeiben, Egyiptomban, Görögországban és Rómában többször is foglalatostkodott freskókészítéssel, templomok, bíróságok és uralkodói termek számára. Ez nagyon különleges szakértelmet igénylő mesterség: nemcsak az építészetben való jártasság kell hozzá, és jóval több megköötöttséggel jár, mint a falfestmények készítése. Johnt azonban New Yorkba küldték, hogy a nagy építészeti cégek valamelyikénél találja meg a helyét, ha tanulmányait befejezte a művészeti iskolában.

Cayce elmagyarázta, hogy a különböző országok építészeti stílusai olyan emberek ihletének a végeredményei, akik a létrehozásukon fáradoztak évszázadokon át, még akkor is, ha akkor a jutalmuk alig volt több, mint saját művészi elkötelezettségük. Példának Leonardo da Vincit hozta fel: ő olyan zseni volt, akinek szelleme magasabban szárnyal most, mint saját korában. Da Vinci géniusza csak akkor teljesezhetett ki, mikor a világ már elég fejlett volt ahhoz, hogy találmányait a gyakorlatban is megvalósíthassa. Halhatatlansága ilyesformán egyetemes

hatásban nyilvánult meg, nem pedig az ő személyes hírnevében.

Ugyanez vonatkozott John Schofield veleszületett tehetségére is.

- Miért kell ennek így lennie?

- Mert a lélek, aki oly sokat elért a templomok és középületek díszítésében, sírkövek faragásában, most Amerikában elkezdheti igazi pályafutását. És a Panteon freskóinak, táblaképeinek dekoratív stílusában talán felismerhetjük annak az iskolának hatásait, amelyben az entitás egykor tanult.

- Hogyan készüljek fel arra, hogy mindezt elősegítsem? - kérdezte Schofield.

- Úgy, hogy megtanulod kombinálni a föníciai és az egyiptomi stílussal, mert ők is remekül egyesítették az egyszerűséget a dekorativitással.

Schofield így is tett, és öt év múlva be tudott számolni az eredményről.

"Kaptam egy váratlan üzenetet a Barnes Alapítványtól, ahol tanulok, hogy négyhónapos, csoportos európai ösztöndíjat ítéltek nekem. Május 18-ától szeptember 18-áig. Az ösztöndíj magában foglalja az utazás és hét európai országban való oktatás költségeit.

Ebben az évben fejezem be a Képzőművészeti Akadémiát, és a második évfolyamot végzem a Barnes Alapítványnál. Új értékeket és új ötleteket keresek, hogy megtaláljam az utat, amelyet végig kell járnom.

Szerencsésnek érzem magam, és nagyon hálás vagyok a kapott lehetőségekért. Őszintén vágyom arra, hogy bebizonyíthassam, megérdemeltem őket. Olyan kifejezőmódot szeretnék kifejleszteni, amely jelent valamit azok számára, akik élményeket keresnek a művészetben."

"Nyári utazásom csodás tapasztalatok sorozatát hozta magával, szinte egy teljes életet leéltem ez idő alatt - írta később, Edgar halála után, Hugh Lynn Caycenek. - Visszatérésem óta hű vagyok az igazlathoz. Sok kísérletezés után befejeztem első freskómat, és már tervezem a következőt. Az első elég jól sikerült, és a második is ígéretes. Nagyon jó volt ez az év; valószínűleg a legjobb, amióta valóban alkotok."

Kilenc évvel később Hugh Lynn Cayce elkészítette a következő értékelést:

"Természetesen érdeklődéssel figyeltük ennek a fiatalembernek a munkáját, a képzőművészeti akadémián folytatott tanulmányait, a pályán elért sikereit. Bárki, aki összehasonlítja a pár évvel ezelőtti elnyomott fiatalat a mostani ösztöndíjas művésszel, akinek ma már elismerik a munkáját, láthatja, miért hangoztatjuk, hogy érdemes tanulmányozni az élet-igazlathoz vezető utat."

A hírszerző tiszta

Schofield esete semmiképpen sem hasonlítható össze a következő történetben szereplő bonyolult lélekkel - aki túlságosan összetett ahhoz, hogy maradéktalanul hasznát vehette volna az élet-igazlathoz, holott abból pontosan megjósolható volt a második világháborúban játszott szerepe.

Dr. Calvin Mortimer pszichológus volt; igazlathoz úgy határozta meg, hogy "néhány elgondolásában a szélsőségek embere" - olyan ember, aki egy meghatározott célból tért vissza, s akinek kifinomult tehetsége van ahhoz, hogy "nagyszámú embert irányítson a legkülönbözőbb tevékenységi körökben".

- Ezt megelőzően az entitás jelenlegi életének helyszínén élt, a Függetlenségi Háborút követő időszakban... az angolok oldalán dolgozott, olyan munkakörben, amelyet ma felderítőnek neveznénk. Nem kém volt - azok közé tartozott, akik feltérképezték a terepet, és kitervelték Howe és Clinton hadjáratait.

- Az entitás azonban amerikai földön maradt azután is, hogy a harcok véget értek. Nem mint hősi halott, hanem mint olyan ember, aki hozzájárult hazája és választott otthona közötti együttműködéshez.

- Aztán, Warren néven hírnévre tett szert, miután ezek a kapcsolatok sikeresen megerősödtek.

- Éppen ezért az entitás jelenlegi érdeklődési köréhez tartoznak a diplomáciai kapcsolatok, a tervek és eszmék cseréje a különböző népek között.

Még korábban angol kereszteslovag volt, akit a Szentföldön a szaracénok fogságba ejtettek. Nagy hatást gyakorolt rá az a civilizált bánásmód, amelyben a "hitetlen pogányok" részesítették.

Abban az életében nem azért vallott kudarcot, mert olyasmiért állt ki, amiben őszintén hitt, hanem mert kételyek nélkül szolgált egy rossz ügyet. Ezért a jelenben szkepticizmussal szemlélte a vallási és filozófiai alapelveket, bár megőrizte az olyan eszmék iránti vonzódását, amelyekkel hatni lehet a tömegekre.

Egy ezt megelőző perzsa inkarnációban szintén vesztes lett belőle, mert engedett a test csábításainak. Pedig a lehetőség nyitva állt előtte: Ezsdrás próféta hatása alá került. Ezsdrásról beszél így a legenda: - A hagyomány szerint egyszer az egész Biblia megsemmisült, de sikerült helyreállítani, mert Ezsdrás betéve tudta és újraírta az egészet.

Elsajátította a csillagászat tudományát is; ennél fogva "a föld mozgásának ismerete ma is az entitás birtokában van".

A történelem előtti Egyiptomban "az entitás nagyszerű előmenetelt ért el a szellemi és lelki tapasztalás fejlesztése terén. Különböző népeket és felekezeteket tanulmányozott, osztályozott és magyarázott, és nemcsak Egyiptomban, hanem Indiában, Mongóliában, a Góbi-sivatagban is, valamint a Kárpátok között, az Og vidékén, továbbá a földeken, a tenger túloldalán."

Most pedig ideje nyomon követni sorsát a harmadik ex-felesége által szállított beszámoló alapján.

Pearl Harbor bombázása idején "Túlkoros volt már a tényleges szolgálathoz, s mivel a közvélemény-kutatás specialistája volt, lóhalálában Washingtonba ment, hátha ezen a területen hasznát vehetik.

Számos meddő megbeszélés után csüggedten tért haza, de nem telt bele sok idő, újra támadt egy ötlete. Hajózható víz mellett élt, és bizonyos mértékű fényűzést megengedhetett magának, így jelentős vitorlázási tapasztalatokkal rendelkezett. Jelentkezett tehát a parti őrségnél.

A Haditengerészet IQ-tesztjét 175 pontos eredménnyel végezte el, korvettkapitányi rangra terjesztették fel, ő pedig hazatért, hogy felfrissítse navigációs ismereteit. S ekkor sürgősen Washingtonba rendelték.

Néhány hónapon belül áthelyezték a hadügy belföldi hírszerző szolgálatához, mint a közvélemény szakértőjét. Ilyen minőségében szorosán együttműködött az OSS-szel, később pedig a tengerentúli hírszerzéssel. A háború befejezése idején egy olyan iskola vezetésével foglalkozott, ahol embereket képeztek ki, hogy aztán az ellenséges vonalak mögé dobják őket, s ez az iskola pontosan ugyanazon a helyen volt, Long Island-en, ahol egykor, az Amerikai

Függetlenségi Háború idején Howe és Clinton hadjáratait tervezte meg.

1957-ben Dr. Mortimer újra megnősült, immár negyedszer. Harmadik felesége arról számolt be, hogy ez a házasság tíz évig tartott - jóval tovább, mint a korábbiak bármelyike; feltételezhetően azért, mert ők már Perzsiában és a Függetlenségi Háború alatt is együtt éltek; az előbbi házasság harmonikus volt, az utóbbi inkább viharosnak nevezhető.

Házasságuk későbbi szakaszában a férfi túl sokat ivott, és ragaszkodott ahhoz, hogy felesége is vele tartson. Az asszonynak sokkal később is problémái voltak még az alkohollal emiatt. Megemlítette azt is, hogy házasságukat fantasztikus szexuális vonzalom jellemezte.

1963-ban az asszony újra írt, hogy közölje férje halálhírét. A férfit álmában érte a vég, miután két szélütés érte, és elvesztette a látását.

Az asszony a következő évben, hirtelen távozott el az élők sorából, s addig folyton azt a "hihetetlen vonzást, húzóerőt" emlegette, amit volt férje irányából érzett, mintha a férfi hipnotizálná őt, hogy csatlakozzék hozzá.

Lehetséges, hogy ha Mortimer figyelembe vette volna Cayce figyelmeztetéseit, miszerint ne legyen olyan elnéző önmaga iránt, és óvakodjék a mértéktelenségtől, talán megvalósíthatta volna azt a határozott célt, amiért visszajött. Ez feltételezhetően folytatása volt annak, amihez Egyiptomban kezdett hozzá mint nagy felelősségű diplomata. De Mortimer nosztalgikus sóvárgása a Perzsiában megismert erotikus kicsapongás iránt leküzdhetetlen akadálnak bizonyult.

Eltűnődhetünk azon a keleti hiedelmen, mely szerint a léleknek minden hatodik fáradságos, vesződséges élet után engedélyeznek egy "kényelmes" reinkarnációt, mivel az életek annak megfelelően válnak egyre keményebbé, minél inkább megszabadul a lélek a kötelékektől, melyek a földhöz láncolják. Az időnkénti "alkotói szabadság" nélkül a lélek túlságosan kimerülne az örökös felfelé törekvésben, és esetleg el is csüggedne.

Ugyanezen az alapon lehetséges, hogy Mortimerék elértek a körnek erre a bizonyos hatodik szintjére. Könnyen meglehet, hogy Dr. Mortimer és felesége legközelebb egy sokkal nyugodtabb életbe fog visszatérni, amelyben rendet teremthetnek házuk táján, és szellemi fejlődésüket is világosabban láthatják.

HETEDIK FEJEZET

IGAZLÁTÁS GYEREKEKNEK

A gyerekekkel foglalkozó Edgar Cayce szerető együttérzése már a feljegyzések lapjain is érezhető.

A mindennapi életben a gyerekek ösztönösen vonzódtak hozzá. A maga korában rendkívül sikeres gyerekfényképésznek tartották, s ez annak köszönhető, hogy kis modelljeivel varázslatos összhangot tudott teremteni.

A századfordulótól kezdve vezetett vasárnapi iskolai vallásoktatást, és tanítványai szeretetteljes, gyengéd kapcsolatban maradtak vele még jóval azután is, hogy szétszéledtek a világban.

Aki orvos volt, és orvos lesz

Roddy 1943. január 9-én hajnali 4. 43-kor született, és szülei a következő júniusban igazlátást kértek Caycetől.

- Amint a nem is oly távoli jövőben látható lesz - kezdődött az igazlátás -, mindazok a lelkek, akik 43-ban, 44-ben, és 45-ben lépnek be a földi síkba, szemmel láthatóan arra rendeltettek, hogy érdekes feladatokat teljesítsenek embertársaik szolgálatában, és mindannyian szokatlan megoldásokat fognak találni.

- Ez az entitás arra született, hogy ha a korai időszakban megteremtődnek a feltételek, ilyen szakember legyen, lehetőleg az orvostudomány, a fogászat vagy a gyógyszerészet területén. Ezek bármelyike csatornává válhat, amelyen keresztül az entitás megvalósíthatja céljait.

- Ahogy az entitás fejlődik, látni lehet majd, milyen nagy képzelőerővel rendelkezik. Nem szabad megdorgálni, ha képtelen történeteket agyal ki, mert számára ezek igazak. Meg kell vele értetni, hogyan használhatja ezeket konstruktívan szellemi, lelki és anyagi kiteljesedése érdekében.

- Hajlandóságot fog mutatni, hogy különködő legyen mind szavaiban, mind cselekedeteiben. Ennek szintén így kell lennie - ne fojtsák el azzal, hogy "ezt ne csináld", vagy "azt ne csináld", inkább bátorítani kell, hogy más iránt is érdeklődjék; ettől megtanulja majd becsülni a következetességet, és szavatartó ember lesz.

- Asztrológiai képletében a Vénusz, a Merkúr, a Mars és a Jupiter hatása érvényesül. A Vénusz hozza magával a szépség szeretetét.

- Így magyarázható az a törekvése, hogy mindent, amihez hozzáfog, jól akar elvégezni. Ez pedig türelmet kíván azok részéről, akik felelősek az entitásért.

- A Merkúrban megtaláljuk a magasrendű szellemi képességeket. A Mars és a Merkúr lehetőséget teremt arra, hogy az entitás minden lében kanál fontoskodó legyen; nem abban az értelemben, hogy hajlamos lenne mások dolgába beleártani magát, hanem mindig a saját feje után akar majd menni, és mindent egy picit jobban tud, mint bárki más!

- A kiteljesedés során a Jupiterben meg fogjuk találni a magasabbrendű univerzális tudatot; ez az entitás egy korábbi életében kifejeződött már, amikor Harvey néven élt - ő volt az a Dr. Harvey, aki a vérkeringést fölfedezte.

- Bár rábizonyították, hogy sok mindenben téved, mégis ragaszkodott a véleményéhez, még akkor is, ha tévedéseivel ő maga is tisztában volt! Munkálkodása jól ismert; ha az entitás gondviselői tanulmányozzák, fogalmat alkothatnak róla, milyen problémákra kell számítani.

- De ha lehetőséget kap a tanulásra, akár gyógyszerészként, akár fogorvosként, a többit már rá lehet bízni.

Jókora hal egy aprócska, alig öthónapos halastóban!

- Franciaországban, Richelieu bíboros idejében az entitás - folytatja az igazlátás - Dubourse gróf volt, aki nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a betegségekkel kapcsolatban előtérbe kerüljön a higiénia kérdése. Bár az entitás nem hivalkodott, mégis jelezte a többieknek, hogy jobban tudja a dolgokat, mint ők. (És az adott esetben ez így is volt!) Különösen az olyan betegségek viszonylatában, melyeket általában "ragályos" betegségeknek nevezünk. Az entitás azt hirdette, hogy ezek nemcsak mikrobák által terjednek, hanem emberek is terjeszthetik őket.

- Ilyenformán a jelenlegi életben szembetűnő lesz, hogy az entitás a személyes tisztaságot fontosnak tartja majd, jóllehet az otthona rendetlen lesz. Ezek az ellentmondásos jellemvonások abban a korábbi létezésben is jelentkeztek, és a jelenben is kifejezést találnak majd.

- Barátságait az entitás egymástól teljesen elkülönítve fogja ápolni.

- Továbbá: nevelésében tartásuk egyensúlyban a lelki életet és a gyakorlati életet. Ha ez az egyensúly meglesz, megnyilvánulnak képességei, és áldásos hatást gyakorolnak sok-sok ember életére.

Mikor Edgar kijelentette, hogy most feltehetik kérdéseiket, az anya megkérdezte, mikor és hol volt kapcsolatban a fiúval a múltban. A válasz: - Sok helyütt - különösen Egyiptomban, ami meghatározó élmény volt. Épp ezért vigyázni kell, hogy ne legyen túl nagy nézeteltérés kettejük között!

Az apa a franciaországi életében volt együtt a fiúval, "valamint Egyiptomban - ahol ellentétes oldalon álltak. Ajánlatos tehát felkészülni, hogy súrlódások várhatók kettejük között!"

Szomorú kényszerűségből a gyermek ezt az egyetlen igazlátást kapta, az anya tíz év múlva mégis beszámolót küldött az A. R. E-nek az azóta történekről.

Roddy már kisgyerek korától sajátos érdeklődést mutat az emberi test, különösen a szívvel és a vérkeringéssel kapcsolatos dolgok iránt. Kétségkívül megvan az a jellemvonása is, hogy szerinte mindig neki van igaza! Sohasem akarja elismerni, hogy az övéen kívül is létezik jó magyarázat. Kítűnő tanuló; büszke arra, hogy jobb osztályzatai vannak, mint bárki másnak az iskolában! Olyan esze van, hogy bármerre indul, mindig a tudás legmélyéig jut el. Betegesen fél a kórokozótól - állandóan kezet mos -, valóságos vesszőparipája ez a kérdés. Nem szeretne nagyvárosban élni, mert "ott mindenki bacilusokat lehel az emberre!"

Bár sose beszéltük meg vele az igazlátás szövegét, az a határozott célja, hogy orvos legyen. Tízéves korára már tisztában van minden szükséges feltétellel, és gyűjti a pénzt az orvosegyetem tandíjára.

Négy gyermekünk van, és teljesen különböznek egymástól. Ezek a jellemvonások kifejezetten erre az egy gyermekre illenek, pontosan ugyanúgy, ahogy azt Mr. Cayce kinyilatkoztatta, mikor a gyermek öthónapos volt...

Tíz év sem telt el, és az összes különbség, amit Edgar megjósolt a kisbabának, teljes mértékben megnyilvánult. Edgar megmutatta az utat, de sohasem írta elő, hogy milyen utat kövessen az, akiről beszélt. A felelősség közvetlenül a szülők kezében volt. Tőlük függött, hogy bátorítják-e a gyermek orvosi ambícióit, vagy érdeklődését más mederbe terelik. De legalább tudták, honnan erednek ösztönös hajlamai.

A gyermeki lélek tisztasága

A gyermekek esettörténetének dossziéiban többnyire egyszerű, szerény emberi dokumentumok rejtőznek. A gyerekekre nagyon gyakran szürke, eseménytelen sors vár, amelyben a problémák nem nagyok és nem drámaiak. De olykor felbukkan egy-egy eset, amely már csak emberi érdekességei miatt is megérdemli, hogy ismertessük.

Az egyik ifjú, egy hároméves "csodabogár" 1936-ban kapta meg élet-igazlátását:

- Sok mindent el kell mondani - kezdte Edgar -, mert az entitás nagyon érzékeny, vibráló egyéniség, aki hajlamos az önfejlésre, és érzéseit látványosan fejezi ki... Az entitás ugyanis öreg lélek, Atlantisz egykori lakója. Ha megfelelő nevelésben részesül, nemcsak saját fejlődését fogja megvalósítani, hanem a környezetet, a világot is képes jobbá tenni mások számára.

- Megfigyelhetik majd, hogy kevesen lesznek teljesen idegenek az entitás számára, néhányan mégis örökké idegenek maradnak, akármilyen gyakran, akármilyen okból sodorja őket egymás

mellé az élet! Az entitás mindig hajlamos lesz az idealizmusra. Fel kell világosítani arról, hogy az emberek, a társai által tett ígérek nem mindig lesznek hiba és fogyatékoság nélkül valók, különben elveszíti a bizalmát, és nemcsak másokban, hanem saját magában is.

- S a legmagányosabb ember, a legmagányosabb személy, sőt, mi több, a legmagányosabb entitás az, aki elveszíti önmaga irányítását!

Előző életében az entitás aranyásó volt Kaliforniában, de megundorodott a törvénytelenégektől és az erőszaktól, mely megfosztotta őt munkája eredményétől, és erőszakos halált hozott számára. A gyermek magával hozta a tűzfegyverektől való félelmet, ezért nem volt ajánlatos fegyvert elővenni a jelenlétében. - A fegyverdörrenés félelmetes élmény az entitás számára.

- Az entitás azonban sohasem veszítette el az irányítást saját maga felett... s ha most megkérdezik tőle: "meg tudod csinálni ezt vagy azt?", válasza mindig az lesz: "Igen, csak mutasd meg, hogy kell!"

- Folyton új tevékenységeket keres magának, mert az entitás körül mindennek újnak kell lennie. Ezért egy tanács azoknak, akik a fejlődés éveiben támogatják őt: ne lepődjenek meg, ha felvilágosítja őket, hogy "elmaradtak, ósdi felfogásúak"!

Az entitás tekintélyes személyiség volt a római időkben, vagyonos és befolyásos felügyelő, aki a tized és más adók beszedését ellenőrizte, s Atlantisz elsüllyedésekor is felelősségteljes feladatot látott el: ő intézte a menekültek áttelepülését Egyiptomba, a Pireneusokra, valamint Közép- és Dél-Amerikába. A jelenben "válassza hivatásul a jogot", lehetőleg a nemzetközi jogot.

Apja régi barátja volt, együtt élték át az aranymezőkből való kiábrándulást, és vele volt Egyiptomban is, az Exodus idején. S ugyanabban az inkarnációban mai anyja a leánya volt... "ezért lesznek majd olyan periódusok a jelenben, mikor a gyermek kétségbe vonja majd szülei tekintélyét!"

Láthatólag viharos napok álltak előttük, de Cayce biztos volt benne, hogy ha a szülők mindig elmagyarázzák, miért várnak példás magatartást tőle, ő megérti majd, és engedelmeskedik.

Ez az igazlátás egy szempontból teljesen egyedülálló. Cayce utánanézett, mi áll a fiúról az Akasha Krónikában, majd ezt a megjegyzést tette: "A legtisztább feljegyzés, amivel valaha találkoztam. Tökéletes. És mégsem gondoltam az eddigiekre úgy, mintha azok tisztátalanok volnának."

A balesetre hajlamos gyermek

Frederick Leighton öthónapos volt, mikor Edgar Cayce 1931-ben élet-igazlátást készített számára. Azt a magyarázatot adta, hogy a gyermek még kiforratlan karakter (ami már így önmagában is szokatlan), tehát a gyerek fejlődéséért a felelősséget egyértelműen a szülők vállára tette. Csak élete második felében kezdenek majd megnyilvánulni az előző életekből hozott belső jellemvonások. Természettől fogva vonzódik majd a zenéhez, mivel a polgárháború utáni években vándor dalos, utazó komédiás volt délen és délnyugaton, és magával hozta a népdalok szeretetét.

Az üzlethez és a joghoz lesz tehetsége, de - ... Nem a négy fal közé zárva akarja ezt kamatoztatni, például boltban vagy irodában. Inkább afelé fog haladni, hogy szabad tereken, nagy tömegek előtt beszéljen, esetleg színpadon, talán politikai vezetőként vagy szónokként. - A vallás erős hatását egy Jeruzsálemben leélt életére lehet visszavezetni, ahol a templomban hárfajátékosként tevékenykedett. Az ősi Egyiptomban szintén a zenének szentelte az életét, és

meg is gazdagodott, "midőn a sokaságnak szétszította a királyi magtárak élelmiszerkészletét. Jelen élete későbbi részében az következik be, hogy az entitás sokat felhalmoz majd a világ magtárának javaiból."

Ezután egy figyelmeztetés következett a szülők számára: - Hogy az entitás megtört akaratú, gondolkodási képességében korlátozott emberré válik-e, aki nem képes hasznát venni élete spirituális részének, ez attól függ, milyen nevelést nyújtanak neki azok, akik a fejlődés éveiben gondját viselik. - Ettől eltekintve, mondta az igazlátás, a gyermekre kerek, sikeres élet vár, akár zenei, akár politikai pályára lép.

A burkolt figyelmeztetés nem volt minden alap nélküli. Mikor Frederick négyesztendős volt, súlyos fejsérülést szenvedett. Megengedték neki, hogy egy ollóval játsszék, és beledöfött vele a jobb szemébe. Kis híján maradandó károsodást okozott az agy homloklebenyében. Azonnal megoperálták, de hályog alakult ki, és a fiú látása veszélybe került.

A következő két évben kapott hét egészségi igazlátás eredményeként visszanyerte látását. Hálóját édesanyja a következő szavakkal fogalmazta meg egy levelében: "Az úton sétálva a kis Frederickkel, megértettem, hogy Mr. Cayce iránt érzett szeretete olyan messzire elér, mint a csillagok..."

Háromszoros adósság

Sarah Crothers tizenhárom éves volt, mikor a szülei - alaposan elkésve vele - élet-igazlátást kértek a kislányról. Edgar Cayce rövid ideig egészségi igazlátásokat alkalmazott, hogy szembeszálljon a rendkívül makacs epilepsziával, amely születése óta gyötörte Sarah-t. A gyógyító igazlátások hatására javulás és visszaesés követte egymást sorozatosan. Lehetséges, hogy a szülők nem pontosan követték az igazlátásokat, vagy a gyermek olyan orvosok kezében volt, akik ellenségesen viszonyultak a szokatlan diagnózishoz. Nem kínálkozott más magyarázat, mígnem Edgar az élet-igazlátás első bekezdéseiben rátapintott a lényegre.

Kereken kijelentette: ha a karmikus krónika igazsága beteljesednék, a felelősség egy részét a szülőknek kellene vállalniuk.

- Azoknak, akik ezért az entitásért felelősek, és akik hajlanak arra, hogy az epileptikus rohamokat véletlenül vagy elkerülhetetlen sorscsapásként könyveljék el, ki kell egyenlíteniük az entitás iránti kötelességeiket. Ha párhuzamba állítanánk az ő élet-igazlátásaikkal, érthetővé válna az az önimádat, amely az entitás fizikai állapotában jelenik meg; ő egyébként maga is szelet vetett, és most aratja a vihart.

A Függetlenségi Háború alatt igen fiatal lány volt még, és a szülei ügynökként használták a saját honfitársaik ellen, attól való féltükben, hogy Anglia veresége anyagi romlást hoz rájuk.

A lányt Marjorie Desmondnak hívták, és bizonyos lappangó paranormális képességekkel volt megáldva, amelyeket sem ő, sem a szülei nem értettek igazán. Apja arra buzdította, hogy használja ezt az energiát fiatal tiszték szexuális kalandba való csábítására, és ő "sokakban keltette fel a kívánság tüzeit". A karmikus bűn itt nem a fiatal kolónia elleni árulás volt, hanem a lelki energia szexuális praktikákra való felhasználása, piszkos nyereségvágyból. Edgar félre nem érthető szavakkal egyenlő felelősséget rótt a szülőkre is. A gyermek maga két ízben is elbukott ezelőtt - mindkétszer lévitaként élt -, a harag és a lázadás otthagya nyomait a jellemén.

- Ezt megelőzőleg az entitás Egyiptom földjén élt, az atlantisziak leszármazottai között, bár Egyiptomban született és nevelkedett, abból a célból, amit ma úgy írunk körül, hogy kórházban ápolja a testileg vagy szellemileg betegeket.

Gyanítható, hogy figyelmetlensége vagy közönye okozta az első hasadást a lélek szövetén, de Edgar Cayce a maga szokásos diszkréciójával nem fogalmazta ezt meg közvetlenül.

Mikor a végén a szülők feltehették kérdéseiket, Cayce nem kínált egyszerű megoldást.

Kérdés: - Az a tény, hogy mennyit szenvedett a test az utóbbi tíz évben, volt-e rá hatással fizikailag és mentálisan?

E. C.: Magától értetődően ezek nem voltak - és még mindig nincsenek - összhangban.

Kérdés: Milyen fajta oktatással kell felkészíteni őt az életre?

E. C.: Zenei oktatással, valamint bátorítani kell a betegápolásra.

Kérdés: Milyen hatást gyakorol mai megjelenésére a végzetszerűség?

E. C.: Ez, mint már jeleztem, azok igyekezetétől függ, akik jelenlegi környezetébe hozták az entitást. Az eredmény annak függvénye lesz majd, hogy mennyiben sikerül kiegyenlíteni az entitás iránt fennálló tartozást.

Kérdés: Mi segíthet neki, amivel felülkerekedhet gyenge fizikai és mentális állapotán?

E. C.: Mint már jeleztem - fizikai erő kifejtés, torna, testgyakorlás.

Nehéz nem észrevenni a kelletlenséget, ami kimondatlanul ott volt az apa későbbi levelezésében is. Az eset terjedelmes dossziójának végére érve az emberben az a sajnálkozó benyomás támad, hogy a gyermek fejlődése minimális volt, és a karmikus adósságot nem sikerült letörleszteni.

Hívságos hírnév

Ez a pont tűnik alkalmasnak, hogy rámutassunk: a történelmi "hírességek" csak elenyészően csekély számban fordulnak elő az élet-igazlátásokban. Cayce úgy vélte, hogy a legtöbb lélek akkor tette meg a legnagyobb spirituális lépéseket, mikor szürke, eseménytelen életet élt, rendszerint nehéz körülmények között. A szolgának és a parasztnak egészen e század közepéig igen kevés élvezetben és rengeteg teherben volt része. A reinkarnáció tanaival ismerkedő átlagember mégis inkább sóvárogva gondol arra a lehetőségre, hogy egykor talán uralkodóként élt a földön.

Sajnos nagyon keveset számít, mennyire fontos emberek voltunk valaha, sokkal inkább az, hogy ki mennyire alkalmazkodik a kívánalmakhoz a jelenben.

Alexander Hamilton (1775-1804), háborús hős és az észak-amerikai alkotmány egyik megalkotója, akinek életét derékba törte a híres párbaj, magasan fejlett, érett, önzetlen lélek volt. Ez mégsem akadályozta meg abban, hogy zaklatott lelkű, zsidó hitű fiatalemberként térjen vissza. A gyermek szülei az első igazlátást akkor kapták meg Edgar Caycetől, mikor fiuk öt hetes volt.

Edgar Cayce azonnal figyelmeztetett a kiszámíthatatlan vérmérsékletre, ami bajt okozhat a későbbiekben, és hangsúlyozta, hogy a fiút távol kell tartani a lőfegyverektől. Az entitás nem hozott magával előre elképzelt lelki fejlődési pályát; akkor fogja majd kialakítani ezt, ha felnő. De azt tanácsolta, hogy tanulmányozza "a jogot, a pénzügyi szakmát és a föld alapelveit".

Mielőtt a fiú ötéves lett, apja beleszeretett egy másik nőbe; a szülők elváltak, és a gyermek az anyánál maradt. (A felbomlott családok mindig komoly kockázatot jelentettek Edgar Caycenek.

Mindig hangsúlyozta, hogy a gyermekkorban minden léleknek szüksége van biztos háttérre, és hogy a kellemes otthon a legnagyobb eredmény, amit a lélek célul tűzhet ki a saját fejlődésében.
)

Huszonöt éves korára a fiatalember "nagyon dogmatikus álláspontot vallott az életről nagy általánosságban", amit a haditengerészetnél eltöltött másfél év sem tudott megnyirbálni.

A következő évben pszichiátriai kezelés alatt állt, és elektrosokk-terápiára járt. Utolérte a vele született, erőszakosságra való hajlam. Fejest ugrott minden konfliktusba, és hogy tetézze gondjait, hirtelen elhatározással feleségül vett egy elvált asszonyt, akinek egy gyermeke is volt. A család felbomlásának következményei itt is megmutatkoztak: az a lány, aki szülei házasságát zúzta szét, és az a nő, akit ő vett feleségül, ugyanabból az etnikai csoportból származott, egyforma vörös hajuk volt, és mindkettőnek a férje műszaki területen dolgozott.

A házasság csak növelte boldogtalanságát; késői lelkiismeret-furdalás vett rajta erőt, amiért nem tartott fenn szorosabb kapcsolatot az apjával, amíg élt. A következő év vége felé úgy érezte, csak úgy mentheti meg magát, ha rabbi lesz belőle, és amikor az A. R. E. ismét megpróbálta felvenni vele a kapcsolatot, a kísérlet kudarcot vallott: a levél "a címzett ismeretlen" jelzéssel érkezett vissza.

Az élet-igazlátás nyomán valószínű, hogy egy korábbi, görögországi életében felhalmozott adósságai többet nyomtak a latban, mint amennyit a Hamiltonként elért eredményei helyre tudtak billenteni a mérlegen. Az igazlátás a trójai háborút említi mint olyan eseményt, amelynek főszereplőiben elegendő agresszió korbácsolódott fel ahhoz, hogy meggátolja és összezavarja későbbi lelki fejlődésüket. Lényegében polgárháború lévén, a küzdelem hevében oly mély sebek estek, hogy nyomaik évszázadokon át megmaradtak. Ha az igazlátásokban megfogalmazott alapelveknek hinni lehet, ennek a boldogtalan fiatalembernek egy újabb életre lesz szüksége, hogy befoltozza saját karmikus előéletében a trójai háború által hasított szakadékot.

Ebben a történetben az a tény a legtanulságosabb, hogy Alexander Hamiltonként képes volt felnőni a helyzethez, mikor a válságba került fiatal nemzetnek sürgető szüksége volt a segítségére. Képes volt kreatív cselekvésre. Minden negatívumot függőben hagyott a jövőre, mikor majd foglalkozhat velük, ha hazája nyugodtabb periódusban lesz. Ez önmagában jelzi a felszínre törekvő, alapvető önzetlenséget. Meg is érdemli érte honfitársai hálaimáját - különösen, ha úgy öntik szavakba, hogy "ima az élőért", nem pedig "ima az eltávozottért".

A Mester emléke

Az igazlátások nem hagynak kétséget afelől, hogy a legmaradandóbb ajándék, amit egy lélek magával hozhat földi életeibe, a magától Jézustól kapott áldás emléke.

Egy esetben egy ötéves kislány csak akkor akart imádkozni, ha édesanyja mellette állt, és kezét a fején nyugtatta, szimbolizálva a jelenben a Mester kezének megnyugtató érintését, mikor Krisztus mint gyermeket, megáldotta őt a Szentföldön.

S mikor Edgar 1935-ben igazlátással szolgált egy másik, egyéves gyereknek, különös fontosságot tulajdonított a ténynek, hogy "abban az időben, mikor a Mester a földön járt, az entitás azon gyermekek között volt, akiket Ő Betániából jövet megáldott.

- Az entitás aztán meglátta és felismerte Őt, aki magához hívta a gyermekeket, és így szólt: "A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba." Mert ha valaki gyermekként megbocsátást nyer, meg kell bocsátania azoknak, akik vétkeznek ellene.

- Aztán az entitás Kleofás cselédje lett, Clementina volt a neve, és serdülőkora első éveiben, követve az apostolok tanítását, hogy járjunk szorosan az Ő nyomában, Márk és Lukács szolgálatába állt utazásaikon. Márkkal oly szoros barátságot kötött, hogy segített neki megóvni "azokat a tanításokat, melyek Márk evangéliumában található".

Ezért a gyermek szülei azt a tanácsot kapták, hogy támogassák a gyermekben a szentföldi emlékek felszínre kerülését, mert jelenlegi élete is akkor lesz a legjobb, ha mások szolgálatának szenteli.

Gondoskodás a gyermekekről

Az A. R. E. aktái számtalan hálálkodó levelet tartalmaznak azoktól, akiknek Cayce segített. A legmegindítóbbak mind közül azok a levelek, amelyeket szülők írtak - akiknek gyermekei még túl fiatalok ahhoz, hogy megértsék a segítség forrását.

Cayce a neveléssel kapcsolatban következetesen hangsúlyozza a gyerek iránti teljes őszinteséget. Éppoly szigorúan helyteleníti a kényeztetést, mint ahogy elítéli azt is, aki gyermekét elhanyagolja. Biztos és szilárd háttér nélkül a gyermek bizonytalansága és önbecsülésének hiánya fogékonyá teszi őt az előző életek hibáinak és megpróbáltatásainak megismétlésére. Cayce biztatta a szülőket: magyarázzák el, miért büntetnek. A fegyelmezés ne keltse önkényeskedés benyomását - sose utasítsuk például így a gyereket: "azért, mert én azt mondtam". Ha mindig számítunk a gyermek értelmére, felfogóképességére, szilárdan megalapozhatjuk személyiségét. Mikor Cayce egy szülőben könnyel vagy a szeretet hiányával találkozott, nem habozott kinyilvánítani elítélő véleményét. Semmi nem zavarta jobban, mint az a szülő, aki megpróbálja saját félelmeit és előítéleteit ráerőltetni a gondjaira bízott fiatal lélekre. A neurózis forrása a legtöbbször az, hogy az embert gyerekkorában teletömik a logikátlan "igenekkel" és "nemekkel", mintha a gyermek pusztán szülei elfojtásainak és frusztrációinak meghosszabbítása lenne.

Cayce állandóan hangoztatta, hogy a gyerek számára az a legjobb ösztönzés, ha szinte napi huszonegy órán át foglalkozunk vele, és ezt örömmel kell végezni, sohasem úgy, mint valami fárasztó házimunkát. A gyermek jellembeli fogyatékoságait gyengéd vezetgetéssel kell megnyirbálni, s nem szabad, hogy túlzottan a tudatában legyen meglétüknek. Megismertethetjük a vallás legüdvosebb és legszentebb aspektusaival, türelmetlenség és zsarolás nélkül. Lényeges a jó humorérzék kifejlesztése, hogy a gyermek felnőttkorában kiegyensúlyozott legyen. A legcsekélyebb zenei hajlamot is szeretettel ösztönözni kell, mert ez támogatja a gyermek növekvő öntudatát. "Mint a testgyakorlás a tagjainkat, úgy segíti a zene a kreativitás megerősödését. A zenén keresztül megismerhető a legnagyobb önkifejezési mód."

Egyszer egy anya azt kérdezte tőle: - Hogyan lehet megbirkózni az ilyen vérmérséklettel, a legjobb fejlődés érdekében?"

Edgar Cayce így felelt: - Nem megbirkózni kell vele, hanem észrevenni. Legyen olyan türelmes, amilyennek a gyermekét szeretné látni. S akkor önnel együtt a gyermek is megnyugszik, türelmesebb lesz.

- Milyen tanulmányokat folytasson a középiskolában és utána, felsőbb szinten?

- Zenei tanulmányokat! Minden formában. Ha az ember zenét tanul, történelmet tanul! Ha az ember zenét tanul, matematikát tanul! Ha az ember zenét tanul, mindent megtanul, ami megtanulható - kivéve a rosszat!

Gyermekek a háborúban

Élete vége felé, ahogy a második világháború egyre fenyegetőbben közeledett, Edgar Cayce mind nyilvánvalóbb és sürgetőbb aggodalmat tanúsított a gyermekek iránt, akik ártatlanul áldozatai a pusztításnak. Nem állt egyedül azzal a félelmével, hogy a gyermekek lelke, az erőszakos halál által megzavartan ugyanilyen zavarodottsággal vándorol alacsonyabb asztrálsíkokra. Ezek a lelkek képtelenek lesznek továbbhaladni "a Fény felé", s hajlamosak lesznek túl gyorsan visszatérni a földre, csupán az anyaméh ideiglenes menedéke kedvéért. Joan Grant, az angol látnok osztotta ezt az aggodalmat. Férje, Denys Kelsey pszichiáter a regressziós hipnózist alkalmazva számos ilyen "háborús gyereket" talált, akik túl hamar reinkarnálódtak, nem megfelelő családokban, átmeneti menedéket keresve a bombázások és megsemmisítő táborok miatti félelmek elől, melyek velük maradtak a halál után is.

Fletcher, a parafenomén Arthur Ford lelki vezetője utolsó inkarnációjában fiatal, tizenhétéves francia katonaként halt meg egy flandriai csatatéren, az első világháborúban. Ezután soha többet nem reinkarnálódott. Ma is afféle csodabogárnak nevezhető, de tökéletesen boldog a síkon, ahol jelenleg lakik: amolyan víg kobold, akiben több az életöröm, mint sok emberben, aki Arthur Fordhoz fordult szakvéleménytért.

Az első megrendítő hang 1943. augusztusában jelentkezett, mikor egy négyéves kislány aggódó édesanyja kérte meg Edgart, hogy adjon magyarázatot a lányka rémálmaira és a városi élettől való állandó félelmére.

Edgar diszkrét volt: tartózkodott attól, hogy túlzottan hangsúlyozza a lélek előző életeinek fontosságát. Azt tanácsolta az anyának: várjon, míg a lánya tizenegy éves lesz, mielőtt megcsinálják a második élet-igazlást. (Ez néha előre figyelmeztetett egy lehetséges tragédiára, vagy akár a korai halálra.)

- Mert itt a földre való gyors visszatéréssel állunk szemben - jegyezte meg. - A lélek menekül a félelem elől, a félelemhez, a félelmen keresztül. - Azt tanácsolta, óvják a gyermeket minden hangosabb zajtól, sötétségtől, a szirénák visításától.

- Mert (előző életében) az entitás éppen hogy tudatára ébredt a szépségnek, a barátságnak, a csodás külvilágnak, a virágoknak, a madaraknak, mikor a menetelő csizmák és a fellendülő karok mindent tönkretettek.

A gyermek akkor alig egy-két évvel volt idősebb, mint most - magyarázta Edgar -, s ezért mindez összezavarodott a fejében. Nem tud különbséget tenni New York városának mindennapi lármája és a náci gázságok között, melyek összezúzták világát, és a halálát okozták.

- Az entitás akkor Theresa Schwalendal néven élt Németország és Lotaringia határán. Alighogy eltávozott az élők sorából, újra belépett az anyagi világba. Kilenc hónap sem telt el közben.

- Legyen türelmes. Ne szidalmazza. Ne beszéljen vele durván. Ne mérgeződjék. Meséljen neki naponta arról, hogy Jézus szereti a kisgyermeket, meséljen neki a békéről, a harmóniáról. Soha ne traktálja boszorkánytörténetekkel, vagy olyanokkal, amelyek félelmet kelthetnek - csak a szeretetről és a türelemről szóljanak a mesék.

- Cselekedjék így, s meglátja, egy nagyszerű, csodálatos lélekkel kerül majd szembe, aki újra eljött, hogy sokak számára áldást hozzon.

- Egyelőre végeztünk.

Az udvari bolond

Ismét olyan esettel állunk szemben, amelyben Edgar nem szívesen részletezte egy nehéz sorsú gyermek jövőjének távlatait. A következő igazlást 1944-ben, az angliai csata idején készítette egy hétéves londoni fiú számára.

- Az iránymutatást egyelőre tanácsadásra korlátozzuk. Megvárjuk, míg az entitás döntésképes korba jut, vagy pedig, ha tizenhárom éves lesz, és maga kéri, további útbaigazítást adunk.

A pusztítás minden borzalma, a megpróbáltatások, amelyeken ebben az időszakban az entitás a társaival együtt keresztülment, elevenen tartják benne azt a képességet, hogy ne csak a fennkölt dolgokat lássa az életben, hanem a humort, a szellemességet is - igen, azt is, ami nevetséges - amit a cinikusokban és a pesszimistákban is meg lehet találni - példák erre a rajzfilmek. Az entitásban az írói képességeket kell erősíteni, hogy a történelmi tényeket háttérként használhassa műveiben... Egy korábbi életében ugyanis az entitás udvari bolond volt az angol udvarban, Hockersmith néven... és sikerült rendbe hoznia sok mindent, olyan időkben, amikor az emberi önzés nagy megterhelést okozott.

Az entitás Izrael azon népei között is élt, akik beléptek a Szentföldre, és a kánaánitákkal házasodtak. Nem tartozott azonban azok közé, akik Izrael gyermekeit tévútra vezették. Mert elhagyta Astarótot és inkább Ábrahám, Izsák és Jákob istenét szolgálta, ahhoz az emberhez hasonlóan, aki Izrael gyermekeit a Vörös-tengeren átvezette a Jordánhoz.

Mikor az entitás tizenhárom éves lesz, további útbaigazításokat adunk.

Főleg az angol nyelv és az irodalom szeretetére neveljük, és Etonban taníttassák.

Ezt az ülést befejeztük.

A következő levél, amelyet 1947 februárjában az anya írt Hugh Lynn Caycenek, megerősíti Edgar aggodalmát.

"A fiam február 6-án, délután fél öt körül könnyedén eltávozott a tudat egy másik síkjára. Most kórházban vagyok, a harmadik gyermekemet várom. Timmy is türelmetlenül várta az újszülött érkezését; nagyon szerette volna, ha fiú lesz. Néhány héttel a halála előtt azt mondta: - Szeretném, ha a következő életemben is te lennél a mamám. - Mondtam neki, hogy ezt nem lehet egykönnyen elintézni, de ő erősködött; - Majd megkérem a Jóistent. - Emlékszem, azt feleltem: - Ha megkéred, abból még nem lehet baj. - Úgy érzem, jól fel volt készülve arra, amit mi úgy hívunk, "halál". Röviden elmeséltem neki a Van egy folyó történetét, korábban pedig Stewart Edward White Belátható univerzumát, persze leegyszerűsítve.

Első gondolatom az volt, hogy a kisbaba testében visszajön hozzánk. Annál is inkább, mivel éreztem, és mondtam is a férjemnek: úgy tűnik nekem, mintha ez a baba a mai napig nélkülöznél az egyéniséget, és kíváncsi vagyok, vajon milyen lélek vonzódik ezúttal hozzánk... Most mégsem hiszem, hogy hamarosan visszatér, annak ellenére, hogy azt szerette volna, ha a következő életében is én vagyok az édesanyja.

Talán ez még túl hamar is volna; talán a tudat egy másik síkján meg kell még tanulnia egyet-mást. Talán az sem volna szerencsés, hogy visszacsöppenne ugyanabba az élethelyzetbe, amely annyira nyugtalanította. Mert (nehéz ezt pár szóval elmagyarázni) ő érzékeny volt a világban uralkodó káoszra, és az utolsó két év anyagi bizonytalansága is nyugtalanította. Ennek oka férjemnek az édesanyja iránt tanúsított nagylelkűsége és kedvessége volt. Anyósom magatehetetlen nyomorékként élt velünk éveken át, míg végül 1947. január 23-án meghalt. Nekem a terhességem alatt el kellett hanyagolnom a gyerekeimet, hogy őt ápoljam. Mindez túl sok volt nekem, és Timmy velem együtt szenvedett; az apja azt sem tudta, mitévő legyen, ebből következően ideges és türelmetlen lett, nem az a szeretetteljes, vidám ember, aki régen; szóval otthonunk boldog atmoszférája 46 augusztusa és 1947. március 23. között teljesen tönkrement. Ekkorra sikerült Timmynek a mi segítségünkkel helyreállítania. Mindig szorgosan

munkálkodott azon, hogy a papája és a mamája összetartozó, szerető pár legyen, mint amilyenek valaha voltunk - kivéve azokat az időszakokat, amikor egy-egy rokon hozzánk költözött, ha csak pár napra is. "

Az asszony mellékelte egy újságkivágást, amely leírja, hogy Timmy és egy barátja "a befagyott tó jegére merészkedett; a jég beszakadt, és mindkét fiú elmerült. Mindkettejük halálát szívbénulás okozta."

Válaszlevelében Hugh Lynn Cayce a következő megjegyzést tette: "Nem tudom, észrevette-e, hogy az élet-igazlatás ez esetben szokatlanul rövid volt, tartózkodó, és benne volt egy olyan kitétel, miszerint további információ akkor adható, ha azt a fiú maga kéri. Azt hiszem, sok mindent meg kell még értenünk abból, milyen kölcsönhatás van a mi tudatunk síkja és a másik tudatállapot között, amelyet halálnak nevezünk. Talán Timmy most már megkapja az igazlatást, és tovább készül a feladatra, amelyet el kell végeznie..."

A tenger hívó szava

Tizenhét éves korában Fred Coe kamaszkora véget ért: a fiú elszökött otthonról. Két hónappal később még mindig nem került elő, s Edgar Caycet kérték meg arra, hogy próbálja a nyomára bukkanni. Az igazlatás, bár rövid, ugyanolyan érdekes, mint a többi: világos mértéktartással, mégis lendületesen meséli el a történetet.

- Igen, megvan az entitás - kezdte Edgar. - A földi síkra érkezve láthatólag a Neptun és az Uránusz hatása alá került, és hat rá a Jupiter és a Mars is. Ennélfogva minden jel arra mutat, hogy a jelenben vonzódik a tengerhez. (Érthető? A test a tenger közelében van!)

- A bolygóhatásokban aztán megtaláljuk kivételes adottságainak egyikét.

- Olyan entitás, akit külön csodabogárnak tartanak, és kedélyállapota állandóan változik.

- Olyan, aki imádja a rejtélyes detektívtörténeteket, és mindent, ami a tengerrel, annak titokzatosságával kapcsolatos.

- Olyan, akinek alaposan el kellett volna mélyednie a titokzatos, okkult dolgok tanulmányozásában.

- Olyan, aki képességeit a jelenlegi földi síkon az okkult erők vizsgálatában teljesíti majd ki.

- Olyan, aki szereti a lőfegyverek használatát és látványát.

- Olyan, akinek életében még ebben az évben nagy változások történnek, sok élményben lesz része, sok országot megismer majd, s csak akkor tér vissza szülőhelyére, mikor középkorú lesz.

- Olyan, aki kevés szükségét érzi az úgynevezett vallásos életnek.

- Olyan, aki sok örömet és sok bánatot fog okozni sokaknak, különösen a gyengébbeknek.

- Olyan, akiben megvan a képesség, hogy tanácsot adjon sokaknak.

- Korábbi megjelenéseiben különféle vágyakat találunk, melyek hatnak a jelenlegi létezésre. A jelenlegit megelőző életében gyakran Kidd kapitány néven emlegették. Az entitás élete első felében gyarapodott, a későbbiekben pedig adakozott. Vágyai között felfedezhető a tenger szeretete, a titokzatosság iránti vonzalom, s az a képesség, hogy rejtélyesnek tűnjék mások szemében.

- Az ezt megelőző életében az entitás Hawk néven volt ismert az angol flottánál. Segédtsízt volt az első hajósok egyike mellett, akik elhajóztak a világ keleti felére (John Cabot, 1497); s a későbbiekben e föld északi partjaihoz.

- Késztetései újra a kaland és a titokzatosság felé hajtják.

- Ismét egy előző élet: az entitást a beduinok földjén találjuk, mikor kitört a háború a görögök és a síkság népe között (kb. i. e. 900). Akkor az entitás Xenia néven élt, s azoknak a pusztai embereknek volt a parancsnokhelyettese, akik azzal keltettek megdöbbenést és pánikot az ellenség soraiban, hogy bögölyöket engedtek szabadon közöttük! Az az élet, mint látjuk, hatalmat hozott neki, de ez a végén a vesztét okozta. Innen ered benne a szabad terek és a természet rejtelméi iránti szeretete is.

- Egy még korábbi életben (Krisztus előtt 10000 körül), mikor a mai Egyiptom területén viszályok dúltak, az entitás az uralkodó szolgálatában állott, s vassal dolgozott. Abban a szolgálatban rengeteg tanácsot adott az embereknek. Ez a jelenben a szolgálat és a hatalomban lévőekkel való közvetlen kapcsolat iránti vágyban nyilvánul meg.

- Nagyon-nagyon sok fejlődésen kell keresztülmennie, míg az entitás egyesülhet a magasabb erőkkel. Meg kell ismernie a körülményeket; és ezt tudomásul kell venniük azoknak, akik segíteni akarják.

- Egyelőre végeztünk.

Cayce rokonszenve ebben az esetben is egyértelműen a fiú és nem a szülők mellett állt; s mikor azok egy második igazlástást igényeltek, az egyetlen információ, amelyet Edgar hajlandó volt szolgáltatni, az volt, hogy a fiú New Yorkban hajóra szállt Európa felé.

A következő ügyben az embert szíven üti a kérlelhetetlen tragédia.

A harag gyümölcsei

Egy tizenkét éves fiú, Lennie Talbot édesanyja kérte gyermeke élet-igazlástását abban a reményben, hogy az segít majd megérteni a fiú szeszélyes magatartását.

Az Edgarral jellemző nagyfokú tapintat ellenére az igazlástás világosan felfedte a fiú jövője iránti komoly aggodalmát. Minden sorából súlyos figyelmeztetést lehet kiolvasni.

- Az entitás előző életeit könnyen lehetne akár optimista, akár pesszimista módon értelmezni. Mert vannak remek lehetőségek, és vannak óriási akadályok is. A hasonlatok általában visszataszítóak, de a következő hasonlatok mégis pontosak: az entitásnak lehetősége van, hogy egy új Beethoven, Whittier [John Greenleaf Whittier (1807-1892): amerikai költő - A szerk.] vagy Jesse James [Jesse Woodson James (1847-1882): amerikai útonálló, haramia - A szerk.] váljék belőle! Az entitás hajlamos többre becsülni magát, mint kellene; a három előbb említett személy is ezt tette. Az egyéneken múlik, hogy mennyit ért ebből.

- Az entitásban mélyen benne rejlenek azok a képességek, amelyek zenévé, versekké vagy prózai művekké válhatnak, melyeket kevesen lennének képesek túlszárnyalni. Ám az is lehet, hogy a saját útját akarja járni, olyannyira, hogy semmibe veszi a többieket, csak ő érvényesülhessen.

- Az asztrológiai aspektusokat figyelembe véve e lehetőségek között némelyik látens, némelyik megnyilvánult: Merkúr, Vénusz, Jupiter, Szaturnusz és a Mars. Néhány vonatkozásban vannak kedvezőtlen összefüggések, melyek azt jelzik, hogy a fiú sok tekintetben túlzásokba fog esni, hacsak nem kap igazi nevelést a kibontakozás időszakában. Az entitás máris ennek az

időszaknak a kezdetén jár; most - anélkül, hogy a lelkét megtörnék - mindenkinek nagyon határozottan és pozitívan kell viselkednie iránta; törekedni kell észérvekkel rávenni őt, hogy ismerje meg önmagát, alakítsa ki saját terveket és célokat. Ha így járnak el, nemcsak egy igazi zsenit adnak a világnak, hanem hozzájárulnak egy lélek fejlődéséhez is. Különböző olyan géniuszokat kap személyében a világ, akinek zsenialitása arra irányul, hogy bajt okozzon másoknak!

- Előző földi megjelenései - amint az az említett hajlamokból következik - igencsak változatosak voltak.

- A mostanit megelőző életében az entitás a jelenlegi helyen élt, a francia és indián háborúk idején.

- Az entitás a franciák között élt, részt vett a Fort Dearborn körüli eseményekben. Akkor is elszántan a saját útját járta, a másoknak okozott bajokra és szomorúságra nem volt tekintettel.

- A végén egy közönséges betegség révén jelentős gyarapodáson ment keresztül. Mert erről az entitásról is el lehet mondani, mint magáról a Mesterről, hogy a szenvedések által tanult a legtöbbet.

- Akkoriban John Angel volt a neve.

- Ezt megelőzően az entitás azon a területen élt, amelyet ma Franciaországgént ismerünk.

- Akkor az entitás bizonyos csoportokkal portyázásokon vett részt a hunok földjén, majd Itália déli tartományába szökött.

- Ekkor az entitás állapota lehetővé tette, hogy kifejeződjék művészi és zenei tehetsége: verseket írt és zenét komponált hozzá.

- Az entitás azon képessége, hogy zenekart vezessen, dalokat, vagy verseket írjon, a jelenlegi életében is szerephez juthat, feltéve, ha nem száll fejébe a dicsőség, nem tartja többre magát, mint kellene. Mindenki másnak ugyanannyi joga van itt a földön, még akkor is, ha sokan bizonyos szempontból még nem jutottak túlságosan előre a tanulásban. Isten az embereket nem tetszetős külsejük vagy előnyös képességeik miatt tiszteli, hanem szándékaik, céljaik, vágyaik alapján. Ezt ne feledjétek.

- Annak előtte az entitás az Arany Városban volt, Szaad, a Gobi és Egyiptom területei fejlődésének kezdetén (Kr. e. 10000).

- Az udvarhölgyek testőrségében szolgált, s aktívan alkalmazta azt a képességét, hogy versekkel és dalokkal mulattassa a többieket; nemcsak szórakoztatásképpen, hanem a többiek fejlődése és épülése érdekében.

- Még korábban Atlantisz volt az otthona, a földrész második megrendülése idején (Kr. e. 28000).

- Az entitás Beliál fiai közé tartozott, akik az isteni erőket önző vágyaik kielégítésére használták, s ez nagy akadályá, gátló tényezővé vált.

- Ami az entitás jelenlegi képességeit illeti, azok határtalanok. Miként fogja az entitás használni őket? Hogyan segíthetnek neki mások, hogy tudatára ébredjen saját tevékenységének? Ezeket a kérdéseket fel kell tennie önmagának.

- Először is meg kell tanulnod felismerni lelki, szellemi és anyagi eszményeidet. Ezután úgy kell eszményeid szolgálatába szegődnöd, hogy cselekedeteid se a saját lelkiismereted, se a mások megítélése által ne legyenek megkérdőjelezhetők.

- Most feltehetitek kérdéseiteket.

Kérdés: - Mi legyen a fő munkaterülete?

E. C.: - Ez attól függ, mit választ - karmesterséget, zeneszerzést vagy a versírást - ezek bármelyike olyan terület, amelyen az entitás nemcsak sikeressé, hanem kimagaslóvá válhat.

Kérdés: - Minden tehetségét fejleszteni kell?

E. C.: - Minden tehetsége vagy kifejlődik, vagy betokosodik és elszárad.

Kérdés: - Egyéb tanács, ami segíthetne a szülőknek?

E. C.: - A szülők tanuljanak meg Istenhívőnek mutatkozni, a munkát ne szégyelljék, gyakoroljanak nyomást ott, ahol az helyénvaló, s álljanak tisztán a világ előtt.

- Egyelőre végeztünk.

Beliál atlantiszi fiaival a következő fejezetben foglalkozunk majd. Az olvasó egyelőre érje be azzal a ténnyel, hogy az életek sorában ez volt a legcsúnyább szégyenfolt, s a hosszan elhúzódó karma, amely a jelenben elszámolást követelt ettől a fiútól, ezzel a baljóslatú étellel vette kezdetét.

I. idézet az anya leveléből; 1944 február:

A Lennie-nek adott igazlátás nem okozott meglepetést sem nekem, sem a férjemnek. Már korábban láttuk, hogy azt az iszonyú energiát munkára kell fogni. Lennie már harmadik éve egy szigorú, vallásos internátusban van. A semmittevés a vesztét okozná. Neki a nagyvilágban a helye, ahol csupán "egy csepp a tengerben", nem pedig "nagy hal a pocsolyában".

II. idézet, 1949 szeptember:

Nagyon aggódunk egyetlen gyermekünk állapota miatt, kinek aggasztó lelki és idegi működési zavarai vannak, amelyeket még nem sikerült diagnosztizálni...

III. idézet, 1951 július, Hugh Lynn Caycehez:

A sajtó igen kegyetlen volt hozzánk a mi szomorúságunkban. Bizonyára ön is olvasott a tragédiánkról. Lennie fiam, aki három éve érzelmileg labilis állapotban van, múlt szerdán lelőtte a nagypját és a nagyanyját.

Hugh Lynn, az ön édesapja a barátom volt, elvittem hozzá Lennie-t, s ő készítette el az élet-igazlátást, mely számos figyelmeztetést tartalmazott. Most azért írok, hogy megkérjem, egyik imakörük imádkozzék értünk...

IV. idézet, 1951 augusztus:

Lennie az Állami Kórházban van. Az orvosok itt és más szanatóriumokban, ahol kezelték, betegségét a dementia praecoxnak és a skizofréniának minősítették, de ön és én tudjuk, hogy a rossz karma az oka. Hála Istennek, elméje épnek tűnik; könyvet ír, amit mindig is szeretett volna, és két újságot is olvas...

V. idézet, 1951 október:

A férjemmel elintéztük, hogy elküldhessük egy pszichiáterhez, Dr. Bakerhez; ő remek szakember, egyik úttörője az inzulin- és elektrosokk kezelésnek. Szerintem Lennie-nek osteopathiás kezelésre is szüksége volna, míg Dr. Baker foglalkozik vele. Dr. Baker egy teljes

hónapig megfigyelés alatt tartja Lennie-t, mielőtt bármilyen kezelésbe fogna; szerintem ezalatt kaphatna osteopathiás kezelést. Szeretettel és köszönettel...

VI. idézet, 1951 november:

(Ez Lennie utolsó levele. Kérem, küldje majd vissza nekem.)

Drága anya: tényleg nagyon örültem, mikor a középnyugaton tett utazásokról hallottam, de az eredményekről még nem tudok.

Sokkal jobban érzem magam, mióta Lindsay testvér imádkozott értem. Kevesebb bennem a feszültsége, és már nem érzem annyira fenyegetőnek a jövőt, mint eddig.

Nagyon jó lenne, ha elvinnétek egy hitgyógyító gyülekezetbe. Az valószínűleg többet használna nekem, mint bármilyen más kezelés. Kérlek tudjátok meg, hol tartanak ilyet, és menjünk el oda.

Elküldenétek a tweedöltönyömet és az új cipőmet, amit a másik helyen nem viselhettem? Itt felvehetném őket, mert a rendszabályok sokkal engedékenyebbek.

Szeretném a karórámat is, itt azt is hordhatnám. Kérlek, mondd meg apának, hogy vegyen nekem pár konzervet és édességet. Ezeknek nagyon jó hasznát venném itt.

Valószínűleg még nem érzékeltétek az idei adónövekedést, de az 52-es évi jövedelmi adótok magasabb lesz, és ha nem lesztek furfangosak, kevesebb pénzetek marad megélhetésre. Mindenesetre üzletrészt venni ma a legjobb befektetés; ez biztosítja az adózás utáni legmagasabb jövedelmet.

Szeretettel, Lennie

VII. idézet, 1956 június:

Miss Gladys Davis ajánlotta a Hildreth Szanatóriumot; szerinte ezzel Mr. Cayce is egyetértett volna és Lennie két éve ott van. Ez az egyetlen hely, ahol elégedett, s ez a legfontosabb, tekintet nélkül arra, hogy mennyibe kerül. Lennie, egy visszaesést leszámítva láthatóan javul, s mi nagyon reménykedünk benne, hogy végül teljesen felépül..."

* * *

Ezek az esetek minden másnál inkább érzékeltetik, hogy Edgar Cayce kétféle, egymástól merőben különböző módon nézi a jövőt. Az egyén sorsa a lélek saját múltbeli cselekedeteinek elkerülhetetlen következményeiből áll (s ezért lelki predesztináció érvényesül), a jövő mégis soha előre elrendelve. Valamely adott országnak például módjában áll átalakítania sorsát, összhangban a lakóinak változó magatartásmintáival. Ha a felelős német többség határozottan kiállt volna, meg lehetett volna akadályozni Hitler hatalomra jutását. Európára nem a téboly, hanem a nyugodt fejlődés várt volna. A földrengések, melyek Kaliforniát és Dél-Amerikát fenyegetik, szintén megelőzhetőek lehetnének, ha a földrészek lakói szakítanának az anyagiassággal és a társadalmi közönnyel.

Cayce sosem fogalmazta meg ezt világosabban, mint egyik előadásában, amit normális tudatállapotban adott egy A. R. E. imacsoportnak.

- Egyszer egy ember figyelmeztetést kapott Istentől, hogy egy bizonyos város el fog pusztulni - kezdte. - De az az ember színről-színre beszélt Istennel, és Isten megígérte, hogy ha ötven igaz embert lehetne találni benne, a várost megmenekülhetne... Végül már csak tíz igaz embert kellett volna találni, és Isten megkímélte volna a várost.

- Hiszem, hogy a becsületes emberek által megy előre a világ. Ők azok, akik jók a többiekhez... türelmesek, elnézőek, s jobban szeretik felebarátaikat, mint önmagukat.
 - Amikor kerül majd ötven - vagy száz, ezer, millió - igaz ember, akkor mondhatjuk, hogy az út elő van készítve az Ő eljövételéhez.
 - De mindezeknek az igaz embereknek egyesülni kell abban a vágyukban és könyörgésükben, hogy Krisztus újra fizikai valójában járjon az emberek között.
-

